

# BIGGLES V AUSTRÁLII



HO PRESS

**W. E. Johns**

**BIGGLES V AUSTRÁLII**

RIOPRESS Praha

1996

W. E. Johns  
BIGGLES V AUSTRÁLII  
Přeložil Pavel Jansa

## **Předmluva**

*Autorem této knížky je kapitán William E. Johns – britský letecký odborník, který zemřel roku 1968 ve věku 75 let. Sám byl zkušeným letcem. Už během první světové války sloužil v RFC (tehdejší Královské letecké oddíly) a byl opakovaně vyznamenán. Později pracoval až do odchodu na penzi u RAF (Královské letectvo). V průběhu života se stal významným leteckým dopisovatelem novin a časopisů, napsal o aviatice několik knih a dokonce založil časopis Popular Flying.*

*V několika prvních povídkách spatřil roku 1932 světlo světa jeho neohrožený letec Biggles. Kapitán Johns v něm vytvořil jednu z nejznámějších postav světové literatury pro mládež. O Bigglesovi a jeho nerozlučných přátelích vyšlo celkem 85 knih. I v naší zemi bývali tito hrdinové velmi populární. Po vynucené přestávce čtyřiceti roků mohou mladí čeští čtenáři znovu prožívat všechna Bigglesova dobrodružství. V současné době už vycházejí ta z nich, jež nebyla nikdy do češtiny přeložena a brzy snad budou mít milovníci a znalci Bigglese k dispozici kompletní životní dílo nezapomenutelného kapitána Johnse.*

*V příběhu, který právě držíte v rukou, se hned na počátku vynoří závažná otázka. Proč asi do Austrálie přijel Bigglesův dlouholetý protivník Erich von Stalhein? Jeho historka o výzkumu podmořského života v tropických vodách zní velmi nepravděpodobně. Von*

*Stalhein se stěží mohl zničehonic stát neškodným vědeckým pracovníkem... Od toho je tu však Biggles se svými nerozlučnými přáteli, aby přišli záhadě na kloub a uhájili zájmy Velké Británie a Austrálie proti zločinnému spiknutí.*

*Příjemnou zábavu!*

## Novinář nabízí hádanku

Jakmile Bigglese zavolali intercomem, okamžitě se vydal do pracovny svého nadřízeného – plukovníka Raymonda, jenž ve Scotland Yardu velel speciální letecké sekci. Plukovník ho sice přivítal s úsměvem, ale Biggles už dobře věděl, že to obvykle nevěstí žádné legrácky.

„Nejsem zrovna typ na sázky, pane, ale klidně bych vsadil menší obnos na to, že se mi nechystáte povědět vůbec nic veselého,“ poznamenal suše, když usedl do nabídnutého křesla.

„Záleží na tom, jak se na věc budete dívat,“ odtušil plukovník letectva. „I velice vážné věci vyvolávají ironické úsměvy... Ale podívejte se na tohle. Rád bych, abyste si to dobře prohlédl.“ S těmito slovy přisunul přes stolek obrázek, který někdo zjevně vystříhl z novin.

Biggles si chvíli prohlížel novinový výstřížek a bezeslova jej odložil. Jeho tvář zůstala bez výrazu. Na fotografii bylo zachyceno sedm mužů na písčité pláži s mořem v pozadí. Všichni měli tropické obleky, ale byli na první pohled zanedbaní, pomačkaní a špinaví. Byli bez klobouků a zjevně všichni potřebovali oholit a ostříhat.

„Poznal jste někoho z nich?“ pohlédl mu plukovník do očí.

„Samozřejmě. Našeho starého přítele Ericha von Stalheina, nikoho menšího. Zdá se, že se dostal do

nějakého průšvihy, ale tentokrát jsem na tom žádný podíl neměl. Víte přece, že nám už dlouho nezkřížil cestu.“

„Znáte snad i někoho z těch ostatních?“

„Zdá se mi, že jednoho z nich jsem už někdy viděl. Muselo to být už dost dávno, protože ho v tuto chvíli nedokážu zařadit. Můžu se zeptat, kde tuhle fascinující momentku vyfotili?“

„Na pobřeží severozápadní Austrálie.“

Bigglesovy oči se rozšířily: „V Austrálii?! No tohle! Kdepak se asi všudypřítomný Erich vynoří přistě? A co vůbec prováděl na tom australském pobřeží?“

„Právě to bych se moc rád dověděl. Snímek ho zachytil právě ve chvíli, kdy se svými společníky vystupoval na břeh.“

„A co říkal on sám, že tam dělá?“

„Prý se zabývá oceanografickými výzkumy.“

Biggles se uchechl: „Snažím se představit si von Stalheina, jak dřepí někde na mořském dně o pozoruje hvězdice a podobnou havěť... A jak se vůbec ten zajímavý obrázek dostal do vašich rukou?“

„Narazil na něj major Charles od tajné služby při průběžném sledování australského tisku. Fotografii uveřejnili dokonce v několika novinách. Myslel si, že bychom se na ni rádi podívali.“

Biggles posunul novinový výstřižek na stole zpátky: „Víte dobře, pane, že von Stalhein znamená vždycky nepříjemnosti.“

„Řekl bych dokonce, že zosobňuje hrozbu.“

„Tak proč s tím něco neuděláte?“

„Řekl jsem vám už mockrát, že proti němu nic konkrétního nemáme a sotva budeme mít, protože on se

velice obratně pohybuje zdánlivě na správné straně zákona. Lépe řečeno, na první pohled se to tak jeví.“

„A právě proto věnuji půlku života tomu, že po něm pátrám, nebo se vyhýbám jeho úskokům,“ povzdechl Biggles.

„Je to tak.“

„Co tím chcete říct, že je to tak?“

„Podívejte se. On se zabývá špionáží a vy kontrašpionáží. Potom je nevyhnutelné, že na sebe občas narazíte. Podobně na sebe na hřišti musí dřív nebo později narazit střední útočníci obou fotbalových mužstev. Von Stalhein se musí nějak živit a je docela přirozené, že se drží řemesla, pro které ho vycvičili na jedné z nejlepších škol pro špióny, co jich na světě je, na berlínské Wilhelmstrasse. Podobně jako vy, ani on není stvořen pro to, aby se usadil a věnoval se nějakému méně vzrušujícímu zaměstnání.“ Pak Raymond s úsměvem dodal: „Uvědomte si, že i vy pro něho znamenáte stejnou nepříjemnost jako on pro vás.“

Biggles přikývl: „Souhlasím s vámi. Přinejmenším nás dokáže zaměstnat a poskytuje nám dostatečný důvod, abychom setrvali ve svém oboru... A jak se vlastně vyvíjela ta záležitost v Austrálii?“

„Bylo to prosté. Před několika týdny postihla severozápadní Austrálii zničující vichřice, které obvykle říkáme hurikán, ale oni tam mají pro ni název *willie* – *willie*. Způsobila nedožrnné škody v moři i na pobřeží. Do přístavu Broome se nevrátily tři čluny lovců perel a tak vyslali letadlo australských vzdušných sil, aby po nich pátralo. Tomu se podařilo objevit záchranný člun, který bůhvíodkud mířil pod plachtami k pobřeží, protože jediné tímto směrem se jeho posádka mohla dostat k jídlu a pití.

Pilot záchranného letadla oznámil rádiem polohu pravděpodobného přistání trosečníků a zprávu zachytil novinář, který se na místo vydal pronajatým letadlem. Tušil nějaký zajímavý příběh, tak se vybavil i kamerou. Právě on pořídil ten snímek. Už při fotografování se děly divné věci. Reportéra to překvapilo, a proto se o tom zmínil i ve svém článku. Jakmile trosečníci zjistili, že byli fotografováni, ztropili hrozný povyk a žádali, aby byl film zničen.“

„Jak to zdůvodňovali?“

„Říkali, že jako vědci odmítají jakoukoliv formu publicity.“

„Nedivím se, že byli tak zásadoví,“ poznamenal kousavě Biggles.

„Dopustili se ovšem chyby, protože věc se začala rozmazávat a mnozí komentátoři pak ve svých článcích vznesli otázku, jaký mohou mít důvod lidé, kteří se odmítají fotografovat.“

„Mohli bychom jim to objasnit.“

„Přirozeně. Von Stalhein ví moc dobře, proč nechce svoji tvář vidět v novinách.“

„Určitě jim nabídl nějakou historku. Jak to pak vysvětloval?“

„Mluvčí celé skupiny prohlásil, že jsou vědecká expedice, která se věnuje studiu podmořského života v tropických vodách. Jejich loď, *See Taube* z Hamburku, prý v bouři ztroskotala na nedalekém ostrově a z celé posádky o dvaceti dvou mužích přežilo jenom jich sedm. Loď se rotránila o útesy, ale záchranný člun naštěstí vyplaval a nebyl příliš poškozený. Trochu ho vyspravili a vydali se na cestu k pevnině. Při ztroskotání přišli o všechno kromě šatstva, které měli právě na sobě. S

ohledem na stav, v němž se nacházeli, o ztroskotání nikdo nepochyboval. I my budeme předpokládat, že opravdu ztroskotali.“

„A vzpomněli si na svá jména a na národnost, nebo poztráceli v moři i tyto informace?“ tázal se sarkasticky Biggles.

„Naopak. Uvedli svá jména. Naleznete je v novinách. Představili se jako čtyři Němci, dva Poláci a jeden britský státní příslušník. Ten řekl, že byl jenom řadovým členem posádky.“

„Objevilo se na seznamu von Stalheinovo jméno?“

„Ne.“

„To jsem si mohl myslet. A předpokládám, že všichni mluví anglicky.“

„Vypadá to tak.“

„To je výhodné, když hodlali přistát v Austrálii.“

„Říkali ovšem, že v Austrálii přistávat nechťeli, pokud by všechno probíhalo podle plánu a neztroskotali by.“

„Potom je skutečnost, že všichni mluví anglicky, jenom jedna z mnoha podivných náhod, o nichž občas slýcháme,“ poznamenal Biggles se stínem pochybností v hlase. „A kdepak jsou teď?“

„To nikdo neví a po pravdě se o to nikdo ani nestará. Zkrátka zmizeli.“

„Jak mohli zmizet?“

„Dopravili je do Darwinu, obstarali jim oděv a bydlení a umožnili jim, aby se připravili na návrat domů. Vypadá to tak, že za několik dní jim nějaký velkorysý dobrodinec z jihu najal letadlo, které je všechny naložilo. Takže odcestovali a lidi v Darwinu to nijak nepřekvapilo,

vždyť je to mezinárodní přístav a příjezdy nebo odjezdy tam nikoho nevzrušují.“

„Takže jejich náhlý odjezd nikomu nepřipadal divný.“

„Zjevně nikoliv. Darwin je město, kudy se projíždí. A navíc von Stalheina ani jeho společníky nikdo z ničeho nepodezříval. Nepřekročili meze zákona, nebyli sledováni, zkrátka – policie se o ně nezajímala. Mohli svobodně odcestovat, kam si přáli.“

„Zní to moc pěkně,“ řekl kousavě Biggles. „A ten velkorysý dobrodinec, jak mu říkáte, to přece musel být jejich kontaktní člověk. Tak tomu bývá vždycky. Je jasné, že uviděl obrázek v novinách, pochopil, co se stalo a dal se do práce. Je tedy zbytečné, abych mluvil dál, pane, a plýtvat slovy. Dá se to říct velice jednoduše. V Austrálii už před aférou se snímkem působil cizí agent.“

„To nás nemůže nechat v klidu.“

„Řekl jste Australanům, co všechno víme o von Stalheinovi?“

„Ještě ne.“

„A proč ne?“

„Nechtěl jsem zahájit honičku na špióny. Chytila by se toho široká veřejnost, lidé by se nakonec začali bát, nebo navzájem obviňovat. Předpokládám, že von Stalhein teď zůstane někde v ústraní a bude vyčkávat, jak jeho záležitost dopadne. Pokud dospěje k závěru, že lidé z tajné služby si ničeho nevšimli, ani tam, ani tady, znovu se objeví a bude pokračovat v tom, s čím do Austrálie přišel. A to bude ten správný okamžik, kdy ho chytíme.“

„Koho míníte tím množným číslem? Kdo my?“

„Ehm – tedy vlastně vy, že ano...“

Biggles hmátl po cigaretě: „Je to především australská záležitost.“

„Austrálie je součástí Britského společenství národů, a proto to musí být i naše záležitost. Akce bude v našem zájmu, tím si můžete být jist. Pokud von Stalhein něco tropí v Austrálii, nemůže to být lhostejné ani vám.“

„S tím souhlasím bez výhrad! Není pochyb o tom, že on a zbytek jeho party se potichu vypařili, protože se báli nepříjemných otázek, které by jim leckdo rád položil. Zajímalo by mě i to, jaké otázky jim byly položeny jejich zachránci. Taký bych rád věděl, na kterém skalnatém útesu ztroskotali. Jak se jmenuje ten ostrov?“

„Nevěděli to.“

„To je přece nesmysl! Určitě to věděli úplně přesně. Přece nechcete, abych věřil, že posádka lodi takových rozměrů nemá ponětí o své poloze!“

„Jakých rozměrů?“

„Pokud se na ní plavila společnost dvaceti dvou lidí, nemohla to být malá loď.“

„U tamějšího pobřeží je ovšem spousta malých ostrovů.“

„Jak dlouhou dobu strávili na ostrově?“

„Říkali, že tři týdny.“

„Budeme-li tomu věřit, neměli bychom mít s identifikací ostrova potíže. Sedm lidí musí po třech týdnech zanechat spoustu stop. Ale to je jenom jedna z maličkostí, k nimž se můžeme vrátit, pokud skutečně rozhodnete, že věc je natolik důležitá, abychom se jí začali zabývat.“

„Já ji za významnou opravdu považuji.“

„Vy ode mne vážně očekáváte, že najdu von Stalheina na území o velikosti Austrálie?“

„I kdybychom nenašli muže, musíme zjistit, co tam dělá. Musíme přihlídnout ke skutečnosti, že Austrálie je kontinent, který se rychle vyvíjí. Je jisté, že ti z druhé strany železné opony budou na nás cenit zuby i tam. Děje se tam spousta věcí, o kterých by se rádi leccos dověděli. Mám na mysli hlavně základny nových raket a řízených střel. Ani nedávno nalezená ložiska uranu jim určitě nedopřávají klidný spánek.“

„K tomu všemu ale nepotřebují loď.“

„Loď mohli potřebovat k ověření míry radioaktivního zamoření v oblasti Ostrovů Montebello, kde jsme testovali atomové bomby.“

„Na tom něco bude,“ připustil Biggles. „Ať už loď sloužila čemukoliv, kdyby ji nepotřebovali, nikdy by si ji neobstarali. Což mě nutně vede k závěru, že případné pátrání po nepřátelských agentech je nutno rozšířit z vlastní australské pevniny i na stovky ostrovů, které lemují její břehy.“

„Obávám se, že musíme počítat i s nimi.“

„Jsem rád, že slyším z vašich úst slova obávám se,“ navázal pochmurně Biggles. „Máte všechny důvody se obávat. I já je mám. Něco takového ode mne často neslyšíte, ale řeknu vám to asi takhle. Představa, že najdu jednoho člověka, nebo připust'me že i malou armádu, na obrovské rozloze Austrálie, se dá přirovnat k úsilí malého chlapce, který na široké mořské pláži hledá v temné noci burský oříšek, který mu někdy předtím zapadl mezi oblázky. Měl jsem už tu čest letět nad severozápadní Austrálií a to, co jsem viděl, mě ani v nejmenším nelákalo, abych se s tím seznamoval blíže. Víím, že celé území tak nevypadá, ale velká část ano. Kdepak, pane, to nemůže být práce pro jednoho muže. Musely by se

zapojit australské policejní jednotky a ani potom bych se nedokázal vsadit, že dopadneme tak prohnaného chlapíka, jako je náš milý Erich. Je to profesionál mazaný všemi mastmi.“

„Policie většinou nepřijme za svou myšlenku, že bude pátrat po člověku, kterého z ničeho neobvinili.“

„Mohli by ho vyhostit jako nežádoucího cizince.“

„To by nám vůbec nepomohlo. I když bychom uhlídali, aby nám neproklouzl zpátky, byl by nejspíš nahrazen někým, koho vůbec neznáme. Naše staré přísloví přece říká: Raději čerta, kterého znáš, než ďábla, kterého neznáš. Je v tom kus pravdy. Popřemýšlejte, co můžete udělat. Osobně mi nijak zvlášť nejde o von Stalheina, ale musíme se dovědět, čím se se svojí partou zabývá. Náš úkol bude nejenom to zjistit, ale také navrhnout a provést nezbytná opatření. Vzhledem k tomu, co už víme, nesmíme dopustit, aby se nám věci vymkly z rukou.“

Biggles pokrčil rameny: „Dobře, pane. Vaše argumenty беру. Udělám všechno, abych uspěl, ale bude to pravděpodobně trvat velice dlouho.“

„Jak vám můžu pomoci?“

Biggles se na okamžik zamyslel: „Měl byste mi poskytnout jméno novináře, který pořídil fotografii, jméno pilota, který je objevil a taky souřadnice polohy jeho letadla v okamžiku, když v moři zahlédl člun s trosečníky. Tím bych chtěl začít, protože vlastně ani nijak jinak začít nemůžu. Pokud můžete, pokuste se identifikovat letadlo, které v Darwinu vyzvedlo von Stalheina a ostatní. Ušetřilo by mi to spoustu času. Na kontrolní věži by to měli vědět. To už by bylo něco, kdybychom se dověděli, odkud letadlo přiletělo, kdo je

pronajal a kam pak odletělo. Velice by mi též pomohlo, kdybyste mi dal jméno a adresu nějakého vám známého důstojníka australské bezpečnostní služby, na něhož bych se v případě nutnosti mohl obracet.“

„Zařídím to. Ještě něco?“

„V tomto okamžiku je to asi všechno, pane. Dám se do toho a připravím se. Myslím, že budu potřebovat dva stroje – jeden pro práci na moři a druhý pro pevninu. Ale o tom si můžeme promluvit později.“ Biggles povstal.

„Australané jsou proslulí svou pohostinností,“ pousmál se plukovník, „mohl jste být vyslán na daleko horší místa.“

„Takže nebud'te překvapen, když třeba uslyšíte, že jsem se štvál přes celou zeměkouli jenom proto, abych se tam nakonec usadil a začal se věnovat chovu oveček nebo nějakému podobně romantickému zaměstnání,“ zněla poslední Bigglesova slova, když vycházel z velitelské pracovny.

Vrátil se ke svým spolupracovníkům a stručně jim zopakoval, co se dověděl.

„A co si o tom myslíš ty sám?“ zeptal se nakonec zamyšlený Algy.

„Zatím nevím,“ připustil Biggles. „Von Stalhein může být zapleten do jedné nebo do tuctu všelijakých temných záležitostí a všechny mohou mít špionážní pozadí. Jedním si však můžeme být jisti. Musel dostat závažný úkol s velikými pravomocemi. Jinak by totiž pracoval na svou pěst a neměl by k ruce celý tým. Musíme se dovědět víc o jejich činnosti na moři, pokud to ovšem nebyla jenom zástěrka, aby se dostali na pevninu, aniž by museli podstoupit pasové a celní formality.“

„Je jisté, že vůbec měli nějakou loď?“ prohodil Ginger.

„Ano. Nemohli přece připlout z Evropy v záchranném člunu. Sami mluvili o dvaceti dvou lidech. Proč tuto informaci poskytli sami od sebe? Řekl bych, že dobře věděli, že jejich příběh bude věrohodnější než kdyby tvrdili, že se do nebezpečných vod vydali na malém plavidle. Lodi jsou drahé, takže za von Stalheimem musí stát velké peníze, jinými slovy cizí vláda. Měli plout na *See Taube*, tedy na Mořské holubici, z Hamburku. Můžeme to prověřit. Záchranáři se tímto aspektem nezabývali, což je z jejich pohledu pochopitelné. Chtěli prostě trosečníky dostat rychle do civilizace a vyptávání nechali na později. Později ovšem, jak víme, celá společnost zmizela.“

Bertie ho přerušil: „Koukni, kamaráde, pokud ti darebové přišli o svoji loď, přišli zároveň o celou svoji výbavu, pokud nějakou měli.“

„Doufám, že právě to se stalo,“ odpověděl Biggles. „Pokud se loď roztříštila a já myslím, že v tomto ohledu asi trosečníci mluvili pravdu, tak nějaké její zbytky a části jejího nákladu mohly být vyplaveny na břeh. Tento předpoklad je třeba ověřit a začal bych hledáním toho ostrova.“

„Kolik ostrovů je zapotřebí prohlédnout?“ zajímal se Ginger.

„To nemám ani tušení,“ připustil Biggles. „Podíváme se na mapu. Pokud si vzpomínám, bude jich mnoho. Ale nedělal bych si s tím zase příliš velké starosti, protože ostrov nemůže být příliš vzdálen od místa, kde poprvé spatřili záchranný člun. Pokud pilot letadla hlásil svoji polohu, bude to v záznamu.“

„Zatím to vypadá na ještě beznadějnější dřinu než byla většina našich úkolů z poslední doby,“ poznamenal Algy.

„To jsem už řekl plukovníkovi. On ovšem namítl, že tak strašné to zase být nemůže, protože i když je Austrálie veliká, není míst, o která by se von Stalhein mohl zajímat, zase tak mnoho. Věřím, že se nemýlí... A my bychom měli pomalu začít s přípravami. Budeme potřebovat solidní letadlo, které něco vydrží, tedy halifax. Nerad bych ovšem kroužil nad Timorským mořem v něčem, co může jít ke dnu, když si budeme muset sednout. Vezmu s sebou Gingeru v Mořské vydře, která se nám tak osvědčila v západní Indii. Vzal bych sunderland, ale zde by mohly nastat potíže s doplňováním paliva. S obojživelníkem budu mít větší jistotu. Ty, Algy, se s Bertiem dopravíte do Darwinu. Budeme tedy cestovat zvlášť a setkáme se až tam. A teď se podíváme na mapu, kde bychom si tam mohli udělat základnu. Myslím tím, kde budeme mít svoje stroje. Je tam spousta letišť, ale chtěl bych se jim vyhýbat, pokud zrovna nebudeme potřebovat palivo. Pokud se totiž k von Stalheinovým uším donese, že jsme se objevili, okamžitě si domyslí proč a pak to bude pro nás ještě obtížnější... Když tak uvažuji a přemýšlím o místních poměrech, uvědomme si, že na severozápadním pobřeží Austrálie dělává rozdíl mezi vysokou a nízkou vodou až čtyřicet stop. Tak dávejte pozor na příliv a odliv. A teď už se konečně podívejme na mapu!“

## Nedozírné prostory

Přípravy, které Biggles musel pro svou australskou expedici vykonat, byly mimořádně náročné s ohledem na neobvyklé podmínky, v nichž měli žít a pracovat. Prohlásil, že bude nutné počítat skutečně se vším, protože nelze odhadnout, kam je pátrání zavede. Vydávají se do jiného světadílu, nejde jenom o jednu cizí zemi. Letiště je tam opravdu mnoho, ale je nutné zvážit vzdálenosti mezi nimi, zejména s ohledem na nutnost tankovat. Nemohli ztrácet nepřiměřeně mnoho času lety pro palivo a olej, které by ostatně při dlouhých cestách zpátky zase z velké části spotřebovali. To by omezovalo jejich schopnost pohybu a dostali by se do jakéhosi stavu stálých obav.

Záležitost trochu komplikovalo využití námořního letadla, protože Mořská vydra byl obojživelník operující ze souše i z vody. Byl ideálním strojem pro pátrání na ostrovech a bylo ho možné zásobit palivem na některém z letišť mezi Perthem a Darwinem, ale rozhodně neměl takovou výdrž jako halifax se svými speciálními nádržemi, které umožňovaly dálkové lety přes celou pevninu.

Biggles připustil, že mu tankování dělá starosti, protože každé přistání vzbudí pozornost a lidé se začnou vyptávat. Piloti stálých linek mohou útržky informací vyprávět ve městech, kde mají základny a tak se mohou dostat až k uším von Stalheina a jeho kumpánů, kteří mohou být v podstatě kdekoliv. Aby se vyhnuli právě tomuto riziku příliš častých přistání a setkání s lidmi, rozhodl se Biggles, že při pátrání na ostrovech využijí halifax jako zásobní nádrž. Pokud by startoval z

darwinského letiště, mohl by přistát kdekoliv na Osmdesátimílové pláži, kterou turistické příručky popisovaly jako „osmdesát mil písku bez jediného kamínku.“ Vydra by natankovala z halifaxu a pokračovala v práci, zatímco halifax by se mohl mezitím vrátit do Darwinu a doplnit své nádrže. Pokud to však bude i v praxi fungovat tak dobře, jak je to teoreticky vymyšlené, bude možné posoudit až se to vyzkouší i s rizikem případných omylů. Tak aspoň soudil Biggles.

Jako první základnu zvolil Broome. V tomto přístavním městě vybudovaly letiště Západoaustralské aerolinie. Nejenže to bylo nejbližší vhodné místo k tankování, vezmeme-li v úvahu oblast, kde poprvé spatřili von Stalheina a jeho společníky, ale Biggles tajně doufal, že se leccos zajímavého doví od posádek lodí rybářů a lovců perel, které měly v Broome mateřský přístav.

Nic nového se už nedověděli, s výjimkou informací, o něž Biggles požádal plukovníka už při prvním rozhovoru. Jména, která udali von Stalhein a ostatní, byla prověřena a podle očekávání o těchto lidech nikde v západní Evropě nevěděli. Ani v Hamburku nikdy neslyšeli o *See Taube*.

Biggles se obrátil osobním dopisem na Westa, jednoho z řídících důstojníků, s nimiž se kdysi setkal v Darwinu. Žádal důstojníka letového provozu, aby prověřil letadlo, jímž údajní trosečníci opustili město. Bylo by dobré vědět, odkud přiletělo a kam se dalo potom. Biggles sliboval, že se už brzy osobně zastaví a pohovoří si s ním o tom.

Zjistilo se, že von Stalheinův člun byl poprvé spatřen v místě vzdáleném asi dvacet mil od jižního

konce pustého úseku pobřeží na jih od Broome. Tím úsekem byla míněna proslulá Osmdesátimílová pláž. Jestliže bouře zvaná *willie* – *willie* udeřila rychlostí sto dvacet mil za hodinu, bylo možné zhruba odhadnout, ve kterém směru se *nalézá* ostrov, kde von Stalhein ztroskotal. Podrobné studium map ukázalo, že oblast rozhodně netrpí nedostatkem ostrovů a ostrůvků. V brožuře, vydané britskou admirálitou, byly některé z nich podrobně popsány. Většinou byly líčeny jako neobydlené, složením jednou převážně korálové útesy, podruhé spíše písčité naplaveniny s množstvím mořské trávy, jako například Lacepedy. Mnohé nesly jména svých objevitelů nebo dávno zapomenutých námořních kapitánů. Ginger studoval úsek od pobřeží do vnitrozemí a zjistil, že zhruba tisíc mil široké území tvoří převážně poušť písčitých dun, v níž byly jen tu a tam roztroušeny ovčí farmy nebo doly. Měst bylo velice málo a byla od sebe značně daleko. Opakoval si jejich názvy – Derby, Broome, Hedland, Roebourne, Onslow... Poznamenal, že většina těchto míst musí být zásobována ze vzduchu.

Vydra nejprve dorazila do Darwinu. Biggles na pevninu nespěchal, protože musel nejprve přezkoušet jejich vybavení pro námořní podmínky. Tak to aspoň tvrdil, ale kus pravdy byl i v tom, že ani za nic nechtěl riskovat, že by se stal zajímavým objektem pro nějakého fotoreportéra. Publicita – to bylo to poslední, co by si přál.

Po setmění vyrazil spolu s Gingerem na letiště, kde vyhledal svého starého známého Westa a připomenul mu svůj dopis.

„O co jde tentokrát, zase o podvody se zlatem?“ vyptával se s úsměvem West.

„Nic takového,“ odporoval Biggles. „Přísně mezi námi – hledáme někoho a domníváme se, že by mohl být v té skupině, o níž jsem vám psal.“

„Rozumím, ale lituji, že toho pro vás moc nemám,“ zněla neuspokojivá odpověď. „Letadlo byl Lockheed od aerolinií Quantas. Přiletělo z Brisbane, registrační číslo vám mohu dát, pokud máte zájem. Pak se do Brisbane vrátilo, ale jeho pilot, Jimmy Alston, je toho názoru, že ti lidé tam nezůstali, protože je viděl potloukat se po letišti. O té doby mě už jednou navštívil a mluvili jsme o tom. Nepodařilo se mu zjistit, kam se vydali poté, co je vyložil. Země se po nich slehla.“

„Kdo zaplatil let? Byl to přece nákladný výlet a cestující zjevně peníze neměli.“

„Prý člověk jménem Smith. Platil hotově. Nikdo ho nezná. Protože však okamžitě platil předem, nikdo se nestaral o jeho totožnost.“

„Zanechal nějakou adresu?“

„Pokud to udělal, nikdo ji nezaznamenal. Jediné, co se Jimmy od pokladníka dověděl, bylo, že muž mluvil s cizím přízvukem.“

„Užitečné jméno – Smith,“ zamumlal Biggles. „Takže to je vlastně všechno, co jste zjistil.“

„Skoro ano. Přejete si, abych požádal Jimmyho, až se zase zastaví, aby zkusil o tom údajném Smithovi vypátrat něco víc?“

Biggles se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Ne, to není třeba. Mohlo by to nadělat víc škody než užitku. Ovšem pokud by snad někoho z těch lidí někde znovu potkal a to se týká i toho, co si říká Smith, ať vám dá vědět a vy mi to povíte. Budete se mnou v kontaktu. Mimochodem – Alston létá na pravidelných linkách?“

„Vypomáhá. Většinou se dá najímat na jednotlivé lety. Musí mít už prolétanou celou Austrálii křížem krážem.“

„Rozumím a v každém případě vám děkuji. My se musíme dát do práce.“

„Jak dlouho zde hodláte zůstat?“

„V Darwinu už jenom den nebo dva, ale zase se objevím. Čekám, až dorazí moji přátelé. Jsou taky z mé branže, přiletí halifaxem. Domluvili jsme se, že se tady setkáme.“

V tom okamžiku se otevřely dveře a vešel muž v uniformě kapitána. „Hledám Bigglesworthe,“ prohlásil. „Řekli mi, že prý je v této budově.“

„To jsem já,“ představil se Biggles.

„Mám pro vás vzkaz. Právě jsem přiletěl ze Singapuru, kde jsem potkal vašeho přítele jménem Lacey se starým halifaxem. Říkal, že se na místě zdrží, protože má nějaké potíže s motorem. Nic vážného, prý za několik dní se už dá na cestu. Teď je tam velice rušno, protože přímo na letišti došlo k nehodě.“

Biggles poděkoval a zeptal se: „Budete se tam vracet?“

„Pozítčí.“

„Výborně. Pokud tam můj přítel ještě bude, řekněte mu, že vůbec nemusí spíchat. Kdybych zde nebyl, až přiletí, ať na mě počká.“

„Dobrá.“

„Ještě jednou děkuji.“

Po pilotově odchodu se Biggles obrátil k Westovi: „Jestli Lacey dorazí a já zde nebudu, měl byste mu vyřídit, ať se soustředí na uvedení svého stroje do

perfektního stavu. Tohle není země, kde by se dalo riskovat.“

West se zašklebil: „Jsem rád, že se na to díváte takhle. Rozhodl jste se, že vyrazíte?“

„Protože zde nemám nic na práci, zaletěl bych si rád kolem pobřeží a trochu se porozhlédl. A mimochodem – nevíte náhodou, co se stalo s tím člunem, ve kterém dorazili trosečníci?“

West potřásl hlavou: „Nic jsem o něm nezaslechl. Prý byl hodně poškozený, možná nikomu nestálo za námahu, aby se jej snažil získat. Mohl by to vědět Len Seymour, jeden z našich lidí, který byl v záchranném týmu. Už odešel domů, ale mohl bych mu zavolat.“

„Udělejte to pro mě. Je to sice maličkost, ale snad nám pomůže.“ West si zatelefonoval.

„Nechali ho na pláži,“ oznámil, když zavěsil. „Len říká, že ho vytáhli a pro jistotu přivázali, kdyby se snad po něm někdo sháněl. Prý s ním nechtěli nic dělat, protože v tom stavu už neměl žádnou velkou hodnotu.“

„Děkuji vám,“ řekl Biggles. „Musím se dát do toho a věřím, že se ještě uvidíme.“

Když opustili budovu, vrátili se k Vydře.

„Škoda, že tam Algy trčí,“ prohodil cestou Ginger.

„Pokud má potíže, pak je dobře, že je zrovna tam a ne někde uprostřed pustiny.“

„Půjdeme se vyspat do hotelu?“

„Kdepak. Usteleme si na palubě a tak nebudeme mít problémy s časným startem.“

„Poletíme se porozhlédnout po těch ostrovech?“

„Měli bychom. Nesvědčí mi tady jenom tak nečinně posedávat. Teď si dáme koupel, ve městě něco

zakousneme a vrátíme se zpátky. Je to něco míň než čtyři míle, takže nám procházka neuškodí.“

„Prima,“ uzavřel rozhovor lakonicky Ginger.

Pojedli tedy v Darwinu, malém městě, jež před čtyřiceti lety ještě skoro nikdo neznal. Na mapu přivedl Darwin rozvoj letectví, protože zdejší letiště se stalo klíčovým bodem pro letadla, jež Austrálii navštěvovala nebo opouštěla. Návštěvníci mohli spatřit památník na počest Rosse Smitha, letce, který ve svém vickersu poprvé přistál na místě, kde později vybudovali první letiště v Austrálii, s hangáry, nádržemi, dílnami a signální věží, viditelnou na sto mil, navádějící letadla, jež v noci přelétávají Timorské moře.

Protože šli spát brzy, mohli Biggles s Gingerem vyfouknout své matrace, ještě když hvězdy zářily na obloze. Vydra nabrala jihozápadní kurs, dřív než se město dole začalo probouzet. Na místo prvního pátrání jí chybělo ještě asi šest set mil. Pod hvězdnatou oblohou se rozprostíralo širé moře, temně modrá, nekonečná pláň, nad níž se pomalu rodil nový den. Zahlédli několik peříček mlhy, jež se třepetala nad purpurovou šmouhou, severozápadním pobřežím kontinentu, pravděpodobně nejopuštěnější mořskou pláží světa.

Ginger věděl, že Biggles nemá přesný plán celé pátrací akce. Ostrovy, spousta ostrůvků a atolů, kterýkoliv z nich mohl být ten, jež hledali... Všechny byly roztroušené, kam jen oko dohlédlo, většinou malé a neobydlené... Jejich velikost však nerozhodovala. Biggles přiznal, že jediné, co mohou udělat, je postupovat podle čtverců, jež vyznačil na mapě a co nejniž přeletět nad každým ostrovem, který do příslušného čtverce spadá. Znamenalo to, že se Ginger

při navigaci pěkně zapotí. Bezprostředním cílem bylo určení místa, v němž pilot záchranného letadla zpozoroval člun. Biggles se ani nesnažil pilota vyhledat, protože si byl jist, že by jim nedokázal povědět nic víc, než už oni dosud vědí. Směr, z něhož člun připlul, bylo možno jenom hádat a Biggles věřil, že jejich odhad bude stejně dobrý jako pilotův.

Bylo něco po deváté, když Ginger ohlásil, že se k místu, kde byl zpozorován člun, přiblížili s maximální možnou přesností. Pevnina s nekonečnými mílemi nohama nedotčeného písku, se jevila jako stříbrný proužek na horizontu. Zbytek scenérie zaujímal otevřené moře, bez jediné lodi, jediné ostrůvky, bez známky čehokoliv, co by mohlo narušit obraz monotónně pableskujícího povrchu mořské pláně...

Biggles otočil stroj k severu. Pátrání začalo.

Bylo by velice nudné a monotónní, popisovat podrobně to, co se dělo v následujících hodinách. Bude stačit, když stručně řekneme, že několik ostrovů bylo obhlédnuto bez výsledku. Biggles se snažil dostat stroj co možná nejniž nad pobřeží každého ostrůvky a Gingerovým jediným úkolem bylo vypátrat nějaké známky ztroskotání. Bylo to většinou snazší, než se zdá, protože většina ostrovů byla malých rozměrů, s plochým povrchem a bez porostu stromů. Nejvyšší body tvořily korálové atoly nebo nakupení písku sotva vyšší než osm až deset stop. Biggles si pomyslel, že i tyto nízké pahorky zarovná příští hurikán. Jenom zřídka zahlédli ostrov hodný toho jména, který se pyšnil zvláštním vzhledem stromů chlebovníků a několika smršť poškozených kokosových palm.

Několikrát nastal falešný poplach, když zahlédli něco podobného známám ztroskotání. Jednou dokonce Biggles přistál na průzračně čirém povrchu laguny, ale místo zbytků vraku spatřili křoviska a chaluhami obrostlý trup rozbité rybářské plachetnice, která zřejmě vzala za své v některém z mnoha *willie* – *willie*... Využili zastávky k odpočinku a taky se najedli.

„Tyhle ostrůvky musí být za špatného počasí smrtící pastí pro lodi,“ prohodil Ginger.

„Musíme počítat s tím, že narazíme na různé vraky kromě toho, po kterém pátráme,“ odpověděl Biggles. „Už se tady stalo víckrát, že bezestopy zmizela celá flotila lovců perel. Od listopadu do března zde hrozí hurikány každou hodinu. Lov perel se pak stává velice napínavým zaměstnáním.“

„Přemýšlels o tom, že bychom se měli večer dostat do Broome a doplnit nádrže?“ tázal se Ginger.

„Napadlo mě to taky,“ odpověděl Biggles, „ale není to nezbytné. Nechci, aby nás vídali často. Mohli bychom zde vydržet až do západu slunce a najít si příjemné kotviště na noc. Ráno bychom svoji práci dokončili a teprve pak se dali do Broome. Se štávou jsme na tom zatím dobře.“

Ginger souhlasil, že nemá smysl se hnát sto mil k pobřeží jenom proto, aby se zase ráno vrátili, pokud to jde zařídit jinak.

Pokračovali v systematickém pátrání a byly už čtyři hodiny, když Biggles ukázal na lagunu, která by podle jeho názoru vyhovovala. Času jim do setmění ještě zbývalo dost, ale prý už toho létání bylo na jeden den až až.

Laguna byla součástí typického korálového atolu. Pevnina tvořící ostrůvek měla tvar podkovy a na žádném místě nedosahovala víc než dvacet stop nad hladinu moře. Otevřené konce ostrůvku se postupně snižovaly, až byly tvořeny jenom nánosem písku a zvolna přecházely ve vodní plochu tvořící lagunu. V průměru měřila asi půl míle. Uvnitř podkovovitého útvaru vytvářel pruh písku malou pláž. Na jeho zevní stranu neúnavně dorážely vody oceánu a vytvářely spršku třpytivých vodních praménků za temného rachocení, jež neustávalo ani na chvíli... Jedinou vegetaci tvořila nízká křoviska a snad tucet palem, jejichž větve a listy byly značně poškozeny nedávným *willie – willie*. Biggles dnes neměl mnoho smyslu pro krásy přírody.

I Ginger už v minulosti viděl atoly, takže ten dnešní na něj neudělal zvláštní dojem. Nestaral se tedy o dojmy, ale soustředil se na bezpečné zakotvení. Počasí bylo velice stálé, vstup do laguny se jenom mírně čeril vlnkami a většina její plochy byla úplně nehybná a jako obrovské sklo odrážela sytě modrou oblohu.

Jak Biggles opatrně přistával, zahlédl Ginger několik bílých skvrn, roztroušených na povrchu ostrůvku. Nevěděl, co to může být, ale protože byl málo zvědavý, příliš se jimi nezabýval. Jen mu blesklo hlavou, že je zahlédl už na posledním ostrově, nad nímž přelétali. Konečně obojživelník s hlučným šplouchnutím dosedl a vykrojil na vodní hladině brázdu do tvaru velkého V. Biggles pak pomalu zajel do hloubky laguny.

Teď už toho neměli mnoho na práci. Biggles vytáhl ze skříňky plynový vaříč. „Mohli bychom si dát šálek čaje a pak si trochu protáhnout na břehu nohy,“ navrhl.

„Chystáš se přenocovat na palubě?“ zajímal se Ginger.

„Ani ne. Raději bych spal na pláži pod hvězdami. Vypadá to, že místo máme jenom pro sebe a nějaká návštěva je nepravděpodobná.“

Jedinou známkou života bylo několik racků, kteří kroužili kolem letadla a vydávali svůj charakteristický křik.

Pod vodou ovšem bylo velice živo a ačkoliv něco takového neviděl poprvé, Ginger neodolal a pozoroval fascinující divadlo korálové zahrady. Nespočet pestře zbarvených ryb se čile pohyboval od útesu k útesu a vrhal prchavé stíny na dno. Většina byla malých, ale občas se ukázala i velká a pak ty malé divoce prchaly, aby si zachránily život.

Na Bigglesovo pozvání k připravenému čaji se zdráhavě odtrhl od pestré podívané. „Po čaji bych si rád trochu zaplavával,“ oznámil.

„Bude to příjemné,“ souhlasil Biggles. „Budu dávat pozor na žraloky, když budeš ve vodě a potom mi to můžeš oplatit. V těchto vodách je těch bestií plno, ale myslím, že doprostřed laguny se asi žádný nevydá. V každém případě si ale dáme pozor.“

Jak řekli, tak to i provedli. Napřed Ginger a potom Biggles. Ale ani jeden ani druhý na hladině nezahlédli obávanou ploutev ve tvaru trojúhelníku.

Stačili tak akorát vykonat všechny nezbytné přípravy k přenocování na pevnině, když rozžhavená koule slunce najednou zapadla za obzor.

## Noc plná nepohodlí

Na světě je málo nádhernějších věcí než atol za jasné měsíční noci. Slunce definitivně zapadlo a zář západu pohasla. Barvy se vytratily. Palmy sklonily své koruny a oddaly se tichému odpočinku. Východní obloha měla barvu stříbra. Objevil se lem měsíce a při putování oblohou byl stále větší, až vrhl naplno svou chvějivou zář na oceán, nehybnou lagunu a pláž, která vypadá jako by plula prostorem. V dálce se ozval noční racek. Jenom krab, který vylezl z písku, šramotil, jak zdolával oblázky na břehu. Až tento zvuk na okamžik narušil celkovou atmosféru, která si nezačala se vznešeností katedrál.

Snad právě atmosféra takové noci nedala Gingerovi spát. Možná to byla krása a zvláštnost scenérie. Seděl ve vyhrátém písku a rozhlížel se. Byl trochu rozmrzelý ze své nepřiměřené bdělosti, když viděl, jak Biggles vedle něho tvrdě spí. Rozhodně však ani na okamžik nepomyslel na nějaké nebezpečí.

Pohroužen do svých úvah pozoroval široké zvlnění hladiny při vstupu do laguny. Postupovalo rychleji a rychleji a dosáhlo dál než jindy. Považoval to za následek mimořádně velké vlny. Ale na tomto rozčerení bylo něco divného. Běžné vlnky se najednou zvětší a pak zanikají asi v polovině cesty k pláži. Tyto však se nerozšiřovaly ani nezanikaly. Vytvořily zřetelný tvar šípu směřujícího k břehu, jako by je způsobila neviditelná loď. V měsíčním světle se zdálo, že vodu čerí nějaký přízrak. Pak ho to napadlo.

Zřejmě se vydaly na pochod želvy, aby nakladly na pevnině vajíčka.

Chvilí se ještě rozhlížel, ale pak se uložil a snažil se přivolat spánek, aby ho nový den nezastihl otupělého a s pálícíma očima. Avšak vytoužený spánek nepřicházel, dokonce se zdálo, že dosáhl takového stupně bdělosti, který jeho mozek popoháněl k dalším výkonům. Bylo třeba to nějak přerušit. Možná pomůže krátká procházka po břehu.

Posadil se a strnul. Jedna želva zrovna vystupovala na písek, druhá se právě hrabala z vody. Pak vytřeštil oči a naskočily mu vrásky. Kdepak, to přece nejsou želvy! Je to moc velké a má to divný tvar. Vypadají jako velké sudy na jednom konci zúžené. Už zapomněl na to, že se chtěl procházet. Zvítězila zvědavost. Nechtěl tvory vyplašit, aby nezmizeli v moři, dřív než se doví, co jsou zač.

Když vylezl na břeh třetí, bylo vidět, že se pohybuje jako pavouk. Ať je to cokoliv, se želvami to tedy nemá nic společného. Žádná želva přece nedokáže takhle náhle vyrazit stranou. Nechtěl Bigglese rušit, ale když se jedno z těch zvířat vydalo přímo k nim, řekl si, že je čas vzbudit velitele. Položil Bigglesovi ruku na rameno a zlehka zatřásl.

„Co se děje?“ zamžoural Biggles.

„Nevím, ale myslím, že by ses měl podívat na ty potvory,“ odpověděl Ginger. „Nemůžu se na ně už koukat. Vylezly na písek a nechaly za sebou docela velké zvlnění.“

Biggles se posadil. Nějakou dobu se díval bezeslova před sebe. Najednou jedno ze zvířat vystrčilo hadovité chapadlo. Pak Biggles nejenže promluvil, ale začal se dokonce rychle pohybovat. „Hrome, vždyť jsou to nějakí desetinožci,“ vykřikl vzrušeně. „O takových obludách

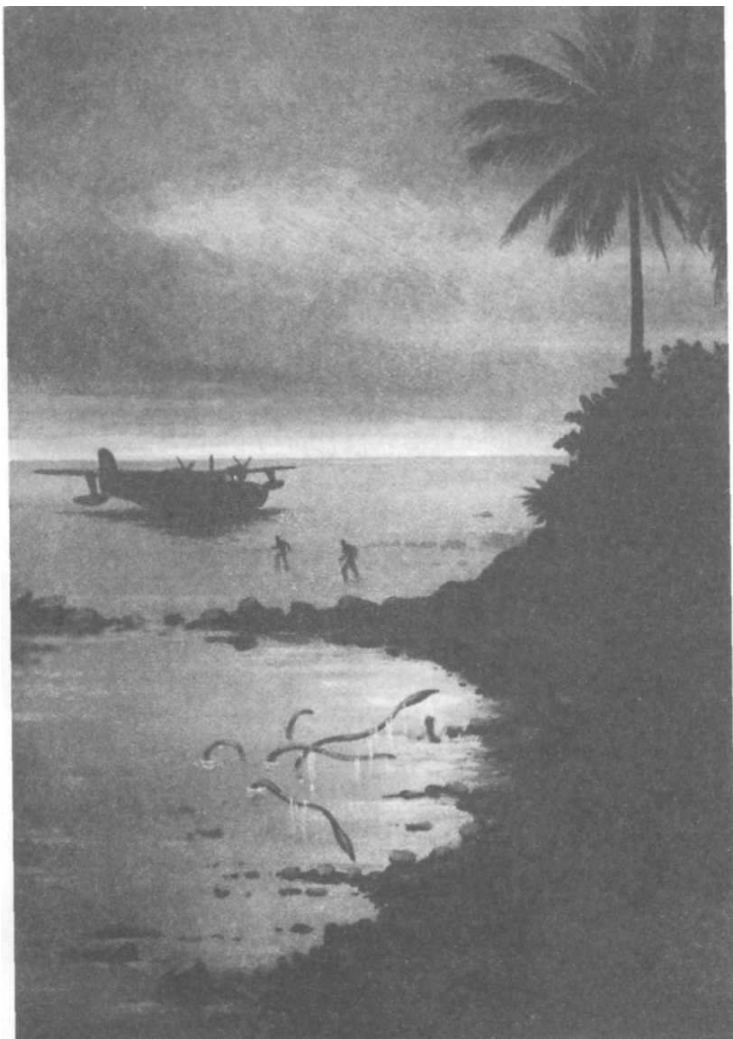
toho moc nevím, ale mohly by být nebezpečné. Kdyby se rozhodly jít po nás, moc šancí bychom neměli. Pojdme raději do letadla.“

Ginger už neztrácel čas a rychle se přebrodil mělkou vodou k letadlu, které spočívalo deset až dvanáct yardů od pláže. Když se otočil ve dveřích kabiny, aby uviděl Bigglese, strnul. Zahlédl jednoho tvora, jak se rychle pohybuje klouzavými přísuny stranou, přímo k místu, kde předtím s Bigglosem odpočívali. V jasném světle měsíce viděl zřetelně dvě nápadná chapadla, dlouhá dobře dvacet stop a spleť menších výběžků. Ve spěchu zavřel dveře, hned jak Biggles nastoupil dovnitř.

„Co budeme dělat?“ ptal se ho.

„Dělat? Vůbec nic. Není pravděpodobné, že sem přijdou. Já jdu spát.“ S těmito slovy se Biggles natáhl na podlahu.

Gingerovi moc do spánku sice nebylo, ale Bigglesovo klidné chování na něj zapůsobilo. Bylo zcela zřejmé, že ani jeden z nich neměl ani tušení o nebezpečnosti obrovské ďábelské ryby, před níž domorodci, běžně útočící na chobotnice i na žraloky pouhým nožem, prchali v hrůze.



*Ginger už neztrácel čas a rychle se přebrodivl mělkou vodou k letadlu.*

Nakonec si i Ginger přichystal nafukovací matraci a chystal se ulehnout. Vtom se celé letadlo mírně zachvělo. Hydroplány obvykle spočívají na vodě tak lehce, že sebemenší podnět je může snadno uvést do pohybu. Někdy to dokáže závan větru, jindy zčeření hladiny. Nikdy však, to Ginger dobře věděl, se letadlo na vodě nepohne samo od sebe. Zatímco přemýšlel nad podivným úkazem, najednou se letadlo naklonilo na jednu stranu a v této poloze setrvalo. To už bylo docela mimo jeho chápání. Odhodil matraci a prošel dveřmi do pilotního prostoru. Netrvalo dlouho a spatřil dost, aby vše bylo vysvětleno. Velká chapadla držela letadlo na jedné straně a obrovská ryba z čeledi olihňů se zvedala z vody. Ginger překvapeně zíral na ploché zářící oko a cítil, jak se stroj ještě více naklání vahou té bestie.

Ginger se potácel k němu. Přiškrceným hlasem procedil: „To jsem nebyl já. Je to jedna z těch příšer. Visí nám na boku a snaží se nás převrhnout.“

Biggles vyskočil a pocítil, že letadlo se už naklonilo pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. „Pokud se zachytí o křídlo, může je i odtrhnout,“ řekl ostrým hlasem. „Vidíš na ni z místa pilota?“

„Vidím.“

„Nabij pušku a dej mi ji. Musím se trochu rozhlédnout.“ Biggles šel dopředu a na vlastní oči uviděl, že má Ginger pravdu. Tvor visel nad hladinou vody. „Rychle, pušku!“ vydechl.

Ginger rychle nabil zbraň a podal ji Bigglesovi: „Je odjištěno.“

Biggles si pomalu připravil střeleckou pozici a zamířil. Ginger byl notně vystrašený a mlčky sledoval, co

se bude dít. Cítil, že jeho srdce divoce bije. A to strašlivé, chladné oko mořského živočicha se ani nepohnulo. Fascinovalo ho a zároveň ho zbavovalo veškeré tělesné energie.

Puška zahřměla. V tu chvíli oko zmizelo, jako by někdo zhasl lampu. Letadlo sebou škublo, až Ginger málem upadl. Ozvalo se hlučné plácání a letadlo se začalo povážlivě kývat ze strany na stranu. Bylo cítit, že něco opakovaně naráží na trup i kýl.

Ginger klopýtal k Bigglesovi: „Rozbije nás na kousky!“

„Nemohl jsem udělat nic jiného,“ prohlásil Biggles. „Teď je zase zpátky ve vodě. Nevím, jak se taková bestie zabíjí, ale mířil jsem jí na oko, takže kulka musela proletět mozkem, pokud nějaký má. To mlácení mohou být smrtelné křeče. Nechci se jít ani podívat ven, protože některé z chapadel by mě mohlo stáhnout dolů.“

Houpání se značně zeslabilo a Ginger z bočního okénka uviděl proč. Dvacet yardů od letadla byla voda zpěněná a místo se stále vzdalovalo. Celá k nim přivrácená strana laguny oživila. Vlnky čeřily hladinu všemi směry a měsíční světlo si mihotavě pohrávalo ve zvířené vodě. Pod vodou Ginger zahlédl fosforeskující záblesky.

„Myslím, že ostatní ryby pochopily, že je v posledním tažení a tak spěchají na hostinu,“ ozval se od druhého okna Biggles. „V moři zkrátka všichni požírají všechny.“

„Doufejme, že nám ta potvora nic nepoškodila,“ bručel Ginger. „Myslím, že ne, ale budeme se muset podívat. Snažila se sice vyškrábat na palubu, ale našťěstí

se nepověsila na křídlo. To by její váhu možná neudrželo.“

„Netušil jsem, že nás bude následovat až sem.“

„Co víš, třeba považovala letadlo za nový druh ptáka nebo ryby.“

„Když si představím, že ještě odpoledne jsme se tu docela klidně koupali,“ otrásl se Ginger.

„Pochybuji, že zde tehdy ty bestie byly. Řekl bych, že žijí v hluboké vodě na zevní straně ostrova a sem do laguny přicházejí až v noci, hrají si a hledají potravu. Třeba písečné kraby.“

„Příště budu moc rozvažovat, než se v této části světa rozhodnu spát na pláži,“ ušklíbl se Ginger.

„Vypadá to, že až se příště vydáme na nějaké podobné pátrání, budeme muset napřed našprtat přírodopis,“ vrčel Biggles. „Je pravda, že jsem o podobných obludách už slyšel, ale nikdy dřív jsem neměl možnost je spatřit. Tady jich musí být spousta. Kdysi jsem měl velký problém s chobotnicí. To bylo dost škaredé. A vždycky jsem dával pozor na žraloky, protože ti se shromažďují právě v tropických vodách. No a dnešek nás poučil, abychom počítali i s dalším nebezpečím.“

Kolébání letadla postupně ustávalo. Laguna se utišila až na malé vlnky podél pláže. Biggles a Ginger obhlédli trup i křídla, ale neshledali žádnou závadu, pokud to byli schopni ve světle měsíce posoudit. Na několika místech spatřili drobné škrábance, které snad mohly pocházet od agresivního živočicha.

„A teď už nám snad bude opravdu dopřán nerušený spánek,“ prohodil rozmrzelý Biggles. „Nemyslím, že zrovna tyhle bestie nás budou ještě dnes otravovat. Na

pláži už není ani jediná. Nebezpečím by však mohli být žraloci, kteří vždycky cítí krev. Pokud ovšem ty potvory nějakou mají. V každém případě se drž dál od vody.“

„To mi ani nemusíš připomínat,“ odpověděl Ginger přesvědčeně. Bylo s podivem, že nejdřív vůbec nemohl usnout, ale teď doslova odpadl a vzbudil se, teprve až slunce rozlévalo svou blyštivou krásu po širém oceánu. Bylo to úchvatné, pozorovat průzračnou a mírumilovnou hladinu vody v laguně a člověk si stěží dokázal vybavit hrůzy uplynulé noci, která se teď jevila jenom jako zlý sen. „Myslíš, že ještě půjdeme na pevninu?“ zeptal se Bigglese, který už šramotil s lihovým vařičem.

„Vždyť už to nemá význam. Co jsme mohli vidět, to jsme přece docela určitě viděli.“

„Je zde ještě taková maličkost,“ začal váhavě Ginger. „Už když jsme dorazili, překvapily mě z dálky takové divné bělavé skvrny. Viděl jsem je už na tom ostrově, který jsme přetím přelétali. Teď mě najednou napadlo, že to mohly být listy papíru. Nedovedu si představit, že by to bylo něco jiného.“

„Můžeš se přesvědčit,“ pobídl ho Biggles. „Zaskoč na pevninu a já zatím připravím čaj. Pět minut ti bude stačit.“

„Oukej,“ zahalekal Ginger.

Jistě není třeba zdůrazňovat, že si vodu dobře prohlédl, než do ní vstoupil. Pak se snažil co nejrychleji přechvachtat k pláži a zamířil hned k nejbližšímu bělavému místu. Už z větší vzdálenosti poznal, že jeho odhad byl správný. Zvedl útržek novin s německým textem. O kus dál ležely zase německé noviny, tentokrát výrazněji zbarvené slanou vodou.

Když vystoupil na hřeben atolu, dohlédl na pobřeží plné oblázků, na něž rytmicky narážely dunivé vlny oceánu. Zde se válela spousta použitého papíru. Udělal několik kroků a zvedl list, na němž byly strojopisem uvedeny nějaké adresy se jmény. Další krok mu však připravil šok. Ve směsici palmových listů, mušlí a mořské trávy plavaly australské librové bankovky. Sesbíral je do jedné a pak se rychle vrátil k letadlu.

„Myslím, že jsme něco objevili,“ hlásil Bigglesovi. „Podívej se na to.“ Biggles se zahloubil do papírů, zatímco Ginger si dopřál šálek horkého čaje a vyčkával, co mu Biggles poví.

„Nemůžeme s jistotou tvrdit, z jaké lodi ty papíry pocházejí,“ řekl Biggles nakonec. „Kromě *Taube* se v hurikánu mohlo leccos přihodit i jiným lodím. Papíry mohl ztratit kdekdo.“

„Ale australští lovci perel obvykle na svých člunech nepřevážejí německé noviny.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Biggles, „a hlavně tady tohle je zajímavé.“

„Co to je?“

„Jména a adresy, ne z jednoho, ale hned z několika zdejších měst. Velice zvláštní seznam. Nemusí být pro nás vůbec významný, ale kdoví... Zůstává otázka, jak se ty papíry dostaly zrovna sem. Není zde ani stopa po nějakém ztroskotání a papíry nemohou být ve vodě příliš dlouho. Vždyť by se rozpadly.“

„Mohl je sem zavát vítr.“

„To ano. V bouři mohly být rychlostí sto mil za hodinu hnány z pěkné dálky. Pokud je náš předpoklad správný, musely se sem dostat ze severního čtverce naší mapy.“

„Zahlédl jsem je už na ostrově, který leží severozápadně od tohoto. Tehdy jsem nevěděl, že jsou to kusy papíru. Co si myslíš o těch penězích? Je pravděpodobné, že by rybáři nebo lovci perel platili posádce na palubě? Pokud ne, tak proč by s sebou brali peníze na moře? Není je za co utratit.“

„Uvažujeme oba stejně,“ odpověděl mu zamyšleně Biggles. „Vrátíme se k ostrovu, kde jsi ty papíry poprvé zahlédl. Pomůže nám to upřesnit směr, odkud se na ten ostrov dostaly. I pokud nenajdeme nic zajímavého, budeme v tom směru pokračovat a pátrat dál. Přivede nás to možná daleko do moře, ale nedá se zkrátka nic dělat. Máme přece jenom slovo von Stalheinovy party, že byli na ostrově tři týdny. A o slovu podobných lidí se dá dost úspěšně pochybovat. Mohli zde někde přece přebývat daleko déle... Zvedneme kotvu a vydáme se tak daleko, jak jen to bude možné. Brzy budeme totiž muset do Broome pro palivo.“

Vydra byla ve vzduchu v několika minutách. Vydali se k poslednímu ostrovu, který si prohlíželi před přistáním.

Nad ním pak Biggles dvakrát zakroužil v nízké výšce. „Žádné známky ztroskotání,“ konstatoval. „Někde by však nějaké měly být. Musíme se porozhlédnout trochu dál a uvidíme...“

Po dvaceti minutách letu, když se právě začali častěji dívat na ukazatel stavu paliva, spatřili na obzoru další ostrov. Ginger odhadoval, že to bude asi jeden z ostrovů málo navštěvovaného souostroví

Mandeville. Dříve než jej dosáhli, spatřili na pobřeží zbytky lodního vraku.

„Vypadá to, že jsme u cíle,“ poznamenal Biggles s uspokojením v hlase. „Není zde sice laguna, ale za tímto hřebenem vypadá voda klidně.“

Po obvyklých manévrech dosedla Vydra na vodu těsně u pobřeží posetého změtí všeho možného. Ostrov patřil k největším ze všech, které zde viděli. Byl asi dvě míle dlouhý, na nejširším místě dosahoval čtvrt míle a dařilo se zde vegetaci. Zahlédli skupiny kokosových palm, ale i tady byly notně poškozené nedávným *willie-willie*.

Biggles manévroval k úseku holé pláže tak, aby mohli vystoupit na pevninu suchou nohou. „Něco ti tedy povím,“ řekl Gingerovi přesvědčeně. „Tohle okolo nebude výsledkem jenom jediného ztroskotání.“ Ukázal před sebe. „Tento zlomený stožár se zbytkem svinuté plachty přece nikdy nestál na žádné větší lodi. Stožár a ta tříšť okolo, to všechno pochází nejspíš ze škuneru lovců perel. Je možné, že von Stalheinova loď narazila na útes, těžce se poškodila a větší část zničené lodi šla ke dnu v hluboké vodě na opačné straně ostrova. Není nic divného na tom, že loď místních obyvatel, hnaná toutéž bouří, nakonec ztroskotala na stejném ostrově... Ale dejme se do práce. Čeká nás toho hodně.“

Začalo opravdové pátrání. Bylo však nesmírně obtížné, protože nehledali nějaké určité věci, ale snažili se odhalit cokoli, co by jim povědělo víc o von Stalheinově poslání v australských vodách. Každá zdánlivá maličkost mohla mít velký význam. Biggles pevně doufal, že přinejmenším zjistí jména lodí, jež zde ztroskotaly. V tomto ohledu je však čekalo zklamání.

## Bezejmenný ostrov

Hned na pobřeží spatřili první pozůstatek tragédie. Byla jím kostra. Několik cárů látky sice na ní ještě ulpívalo, ale jinak nebylo nic, z čeho by se dalo soudit na národnost mrtvého námořníka. Ginger nahlas uvažoval, jestli je to oběť posledního *willie* – *willie*, nebo některého z předchozích.

„Řekl bych, že je to následek toho posledního,“ navázal Biggles. „Všiml jsem si, že ptáci dokáží udělat s mrtvolami krátký proces. Mimoto je jasné, že vítr a vlny mohly tělo vyvrhnout právě sem.“

Koster našli víc. Ale kromě těchto strašlivých suvenýrů katastrofy se jim ani po více než hodině nepodařilo narazit na nic pozoruhodného. Bylo zde pohozeno několik papírů a časopisů, ale byly už nečitelné. Po chvíli Ginger narazil na pořadač na dokumenty, ale byl úplně prázdný. Významné však bylo slovo otištěné gumovým razítkem na přední straně – *Vertraulich*.

„To znamená důvěrné,“ přeložil z němčiny Biggles. „Důvěrný svazek. Škoda, že zde není jeho obsah. V každém případě nám však říká, že zde nebo v blízkosti ztroskotala německá loď, která vezla tajné dokumenty.“

„Vzpomeň si na ten seznam adres, který jsem našel. Možná, že pochází z těchto desek,“ doplnil Ginger. „Formát by odpovídal.“

„Je to možné,“ připustil Biggles. „Pořadač ovšem běžně uchovává svazek papírů, takže nejspíš tam nebyl jenom ten jediný list. Povšiml jsem si, že mezi těmi adresami nebyla jediná ze Sydney nebo z Melbourne. Je

nepravděpodobné, že by na nějakém seznamu chyběla tak velká města, a proto z toho vyvozují, že se objevují na stránkách, k nimž jsme se nedostali. Ale o tom si ještě promluvíme... Myslím, že můžeme konstatovat, že von Stalheinova verze o ztroskotání je v podstatě pravdivá. To jsme však už předpokládali. Jeho lidé by se přece nevydali na moře v malé otevřené loďce, kdyby si mohli vybrat. Podivné je, že jsme nenarazili nikde na jméno jejich původní lodi. Jako by někdo všechny takové předměty zničil. Záchranné pásy, věci ze dřeva, to všechno někdo spálil. Viděli jsme přece zbytky jednoho obrovského ohniště... A copak je tohle?“

Z písku nápadně vyčnívala nějaká rukojeť. Vytáhli ji a setřásli navátý písek. K překvapení obou letců se objevil moderní přístroj. Biggles se sklonil a když se po chvíli otočil ke Gingerovi, pohrával na jeho tváři spokojený úsměv. „Tak teď konečně máme něco v ruce,“ řekl. „Žádný škuner rybářů nebo lovců perel si nevozí tohle.“

„Geigerův počítač. Přístroj naměření radioaktivity,“ vydechl Ginger.

„Zdá se, že von Stalhein měl opravdu v týmu vědce. Těžko říct, jestli se však skutečně starali o ryby. Na první pohled to vypadá, že jsme právě našli hlavní důvod, proč se jejich loď objevila v těchto vodách.“

„Myslíš, že měřila radioaktivitu poblíž ostrovů Montebello, kde jsme vyzkoušeli atomovou bombu.“

„To by mohl být jeden z důvodů.“

„Jak daleko jsme od ostrovů?“

„Zhruba to odhaduji tak na čtyři sta mil.“

„To je tedy dost.“

„Když zkoušeli svoji bombu Američané, varovali všechna plavidla, aby se držela mimo zónu čtyř set padesáti mil od Marshallových ostrovů. Von Stalhein se svými přáteli se mohl přiblížit ještě mnohem víc. Ale podívejme se na věc podrobněji. Těžko můžeme říct, že jsme vyřešili záhadu špionážní lodi v těchto vodách. Mohli třeba taky hledat ložiska uranu. V každém případě jsme udělali zajímavý nález. Musíme jej vzít s sebou.“ Biggles najednou zvedl hlavu a začichal. „Necítíš nic?“

„Několikrát jsem zachytil velice intenzivní pach, i když nevím, co to je...“

„Taky bych to tak řekl. Zdá se mi, že se někde něco rozkládá. Myslím, že to přicházelo, když vál vítr z tohoto směru. Pojd'me se podívat.“

Kráčeli tím směrem a ukazovalo se, že pach zesílil. Dostali se hlouběji na území ostrova mezi nízká křoviska. Tam dosud nebyli, protože se omezovali jenom na průzkum pobřeží. Biggles postupoval opatrně kupředu, zastavil se a sehnul se nad zem s kapesníkem u nosu. Otočil se ke Gingerovi: „Raději bys měl zůstat, kde stojíš. Není to pěkný pohled.“

Ginger vyčkával. Plynula minuta za minutou. Pak se k němu připojil pobledlý Biggles. „Stalo se tam něco, s čím jsem nepočítal,“ prohlásil pochmurně.

„Co tam leží?“

„Muž nebo spíš to, co z něj zbylo. Vypadá, že není mrtev déle než týden až deset dní.“

„Běloch?“

„Ne. Orientálec. Řekl bych Japonec nebo míšenec. Zřejmě byl na lodi domorodců. Napadá mě, že flotila lovců perel se zde skládá z Japonců, Malajců a vůbec všelijakých Asiatů. Tenhle se zabýval lovem perel, jinak

by přece neměl při sobě toto.“ S těmito slovy Biggles rozevřel dlaň, na níž ležela malá plechovka od tabáku. Odklopil víčko.

Gingerovi oči se rozšířily: „Perly!“

„Přirozeně to asi byla jediná věc, kterou chtěl zachránit, když už věděl, že jejich loď ztroskotala.“

„Ale jak – proč potom zůstal, když –“

„Počkej okamžik a pokusím se tvé otázky zodpovědět, i když zde určitě ještě hodně nezodpovězených otázek zůstane. Předně musíš vědět, že ten muž byl postřelen. Dokonce dvakrát. Dostal to do žaludku a do nohy, jeho oblečení je nasáklé krví. Sebevraždu nespáchal, i když mu u ruky ležela zbraň.“ Biggles vytáhl z kapsy revolver a zlomil ho tak, že bylo vidět, že z něj byly vypáleny čtyři rány. „Navíc je celkem zřejmé, že muž, který se chce zabít, se nebude střílet do nohy.“

„Byl zavražděn.“

„Určitě ho střelil někdo jiný a vypadá to jako jasná vražda. Připadá mi, že byl postřelen a prchal, aby se schoval tam v tom porostu. Určitě chtěl za každou cenu uniknout někomu, kdo ho pronásledoval.“

„Došlo na lodi ke vzpouře?“

Biggles pokrčil rameny: „Někomu by se to mohlo zdát, ale myslíš, že to bylo vhodné místo a čas na nějakou vzpouru? Uvažuj. Jejich loď byla rozdrcena v hurikánu. Jeden muž a pravděpodobně jich bylo víc, se snažil dostat na souš. A jakmile se tam dostal nebo lépe řečeno dostali, měli malou naději, že se vůbec kdy navrátí do civilizace. Můžeš mi vysvětlit, proč právě v tomto okamžiku začali jeden na druhého střílet?“

„To si člověk těžko umí vysvětlit.“

„No tak jak potom došlo k té střelbě?“

„Třeba měli nedostatek potravy. Pak mohli někteří členové posádky zabít jiné, aby měli větší šanci na přežití.“

„A kde potom jsou? Nikdo živý zde přece není, viděli bychom ho.“

„Mohli později odplout v malém člunu.“

„Myslíš si, že by ujeli a nechali zde toto?“ Biggles pozvedl plechovku s perlami. „Museli o nich přece vědět. Copak by klidně vyrazili jinam s tím, že někde na jednom z ostrovů nechávají nesmírný poklad, který stačí zvednout a strčit do kapsy?“

„Neumím si to představit.“

„Když uvážíme okolnosti, tyto perly skutečně mohly být důvodem k vraždě. Zůstaly však nakonec zde. To nedává smysl. To přece není odpověď na základní otázku. Mohlo se to udát i tak, že byl zastřelen nejen tento jeden muž, ale i ti ostatní, co leží na pobřeží. Mysleli jsme, že utonuli, ale kdoví... Musíme se podívat.“

S těmito slovy se vrátili na pláž a sklonili se nad první kostrou.

Biggles si klekl vedle pozůstatků a velmi pečlivě zvedal jednotlivé části kostry a odkládal je stranou.

Z kosti prstu sklouzl kroužek. Byl to pečetní prsten. Biggles si jej prohlížel ze všech stran. „To je orientální práce,“ řekl. „Zřejmě jde o dalšího člena posádky škuneru lovců perel... Podívej! To je ono! Právě toto jsem hledal.“ Natáhl ruku a ukázal Gingerovi lehce zploštělou kulku. „Připadá mi, že pochází z lugeru. Schovám ji a jednoho dne nám možná poví svůj příběh.“ Zastrčil nález do kapsy a znovu se postavil.

„Vypadá to, že se zde udála bitva,“ řekl Ginger a trochu se otrásl při představě hromadného vraždění.

„Patrně bychom při prohlídce dalších koster našli i ostatní kulky, ale to už nemá smysl. To, co jsme zatím viděli, nám říká dostatečně, co se zde přihodilo.“

„Ovšem o co ti lidé bojovali, když ne o perly?“

„Už jsi zapomněl, že sem dorazila ještě jedna loď?“

„Jistěže ne. Když však byli trosečníci zde, mohli odplout všichni na jedné lodi a nenapadat se navzájem.“

„No to je ono! Oni přece nebyli na jedné lodi! Nebylo v ní dost místa pro všechny.“ Ginger zaraženě zmlkl.

„Jestli tady ztroskotáš, perly ti moc nepomůžou. Budeš usilovat o jednu jedinou věc.“

„O člun?“

„Tak se mi to aspoň jeví. Byl zde jediný člun a hodně lidí, kteří jej potřebovali. Von Stalheinova tlupa vyhrála. Nevím, jestli ten člun patřil původně zdejším lovcům nebo cizím trosečníkům. Ale i to brzy zjistíme. Člun je teď na Osmdesátimílové pláži a měl by mít nějaké jméno. Zdůrazňuji měl by, protože nevím, jestli má. Pokud nemá, budeme vědět proč. Pojdme se tam podívat. Měli bychom mít stále dost paliva, abychom mohli na cestě do Broome udělat odbočku. V Broome pak natankujeme. Pojdme! Polohu ostrova přece známe, můžeme se sem kdykoliv vrátit. I když to vypadá, že ostrov nemá žádné jméno.“

Když spěchali k Vydře, zeptal se Ginger: „Co zamýšlíš udělat s těmi perlami?“

„Najít právoplatného majitele a předat mu je. O tom, co jsme dnes viděli, musíme podat zprávu, i když to třeba neučiníme hned. Netýká se to přirozeně jenom perel, i

když právě ta velká růžová musí představovat spoustu peněz. Máme přece důvodné podezření, že zde došlo k několika vraždám. Kdybychom to zatajili, vystavíme se v budoucnu kritice a pravděpodobně i něčemu horšímu. Od této chvíle musíme myslet na všechny souvislosti.“

Vydra se okamžitě vydala na cestu k pevnině. Držela přímý kurs k Osmdesátimílové pláži, do místa, kde měl spočívat opuštěný záchranný člun. Pak chtěli Biggles s Gingerem zamířit přímo do Brooome.

Jakmile zahlédli rozlehlou zátočinu s širokým lemem písku, stočil Biggles stroj doleva, dostal se do výšky něco pod sto stop a začal pomalou rychlostí pátrat po člunu na pobřeží. Na neporušeném, větrem zarovnaném písčitém povrchu pláže to nemohl být velký problém. Nakonec člun zahlédli současně, i když už byl trochu zavátý čerstvým pískem. Biggles vysunul podvozek. Stroj dosedl s tvrdým, trhavým třesem. Pak Biggles popojel až těsně k malému plavidlu, které se už nikdy nevydá na moře. Ve chvílce oba stáli přímo u svého cíle.

Biggles obhlížel záchranný člun a mumlal: „Žádné jméno, nikde nic. Přesně jak jsem očekával.“ Na přídi lodi bylo zřetelně vidět místo, kde bylo původní jméno vyškrabáno. Na zádi byl na tom místě připevněn kus nového dřevěného roubení.

„Co na to říkáš?“ zeptal se Biggles.

„To, co vidím, mi toho moc neřekne,“ pokrčil rameny Ginger.

„Myslím, že nám to tedy říká dost,“ odporoval Biggles. „Pokud člun patřil na *See Taube*, nebylo přirozeně zapotřebí odstraňovat jméno. Pochopitelně za předpokladu, že se von Stalheinova loď skutečně

jmenovala *See Taube*. Moje domněnka, že člun patřil k plavidlu lovců perel, se zdá být stále více podobná pravdě. Logicky pak můžeme dovodit, že bylo vlastně motivem všech vražd. Snaž se vštípit si každíčký detail pro případ, že by mi něco uniklo. V Broome se nám bude hodit všechno, co jsme se dověděli. Nikdy se nedovíme, jak se to na ostrově přesně sběhlo, ale určitě se nám podaří bez obtíží identifikovat rybářský škuner. Určitě bude stačit popis mrtvého muže. Broome není příliš velké město. Vydáme se tedy tam.“

Během krátkého letu do Broome toho Biggles moc nenamluvil. Ani Ginger se nesnažil rušit jeho úvahy, protože se sám zabýval problémy, které se vynořily. Až když zahlédli bělavé střechy města, Biggles prohodil: „Abychom ušetřili čas, nechám tě, abys obstaral natankování sám. Až to dokončíš, přijď do hotelu Continental, kde budeme dnes spát. Rád bych si sám ještě všelicos ověřil a je zřejmé, že nejjistější a nejrychlejší způsob je zaskočit na policii. Ti aspoň nikomu neřeknou, na co se vyptávám. Kdybych to chtěl zjišťovat jinak, budeme se v Broome motat celé dny.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Ginger.

## Rozhovor se seržantem Gilsonem

Gingera zanechal Biggles na letišti a sám se dal cestou okolo bungalovů s bílými střechami, obrostlých palmami a keři s pestrobarevnými květy, k Perlovému přístavu, který se tyčí nad modrými vodami zátoky Dampier Creek. Pod botami mu praskaly drobné mušle, když zamířil k policejní stanici, kde zastihl ve službě seržanta Williama Gilsona. Položil na přepážku své doklady a představil se.

Seržant byl vysoký, opálený muž sportovního vzhledu, kterému uniforma padla jako ulitá. Bezeslova prostudoval dokumenty, vstal a zavřel dveře. Pak se znovu usadil a pohlédl na Bigglese, jenž si své papíry mezitím schoval do náprsní kapsy. „Posaďte se,“ vybídl ho pak. „Musí to být něco velice důležitého, že jste se dali na tak dlouhou cestu.“

Biggles mu pohlédl zpříma do očí: „Je to důležité pro mě i pro vás. Může to být dokonce velice důležité, takže jsem dlouho přemýšlel, než jsem se za vámi vydal. Jsem přesvědčen, že je ve vašich silách mi pomoci. Musím vás ovšem se vší vážností varovat. Pokud by se kdokoliv od vás dověděl byť i jenom jediné slovo, navíc v souvislosti s mým jménem, mohl byste zájmům své vlasti způsobit nedozírné škody.“

„Umím držet jazyk za zuby,“ slíbil prostě Gilson a podíval se stejně přímo jako Biggles.

„Pak vám tedy musím nejdřív povědět, co mě a moje spolupracovníky přivádí do Austrálie. Začal bych otázkou. Vzpomenete si ještě na lidi z lodi, která

ztroskotala při posledním *willie – willie?* Dostali se na pevninu na Osmdesátimílové pláži.“

„Samozřejmě, že si je pamatuji.“

„Jeden z těchto mužů je a taky vlastně po mnoho let byl jedním z nejnebezpečnějších nepřátelských agentů v Evropě. Ten člověk nás nenávidí, to znamená, že nenávidí i vás. Nyní je v Austrálii.“

„Co zde pohledává?“

„To je právě to, co bych rád věděl a proč se zde budu snažit pátrat. Protože může být vlastně kdekoliv v Austrálii, určitě budete souhlasit, abych tu věc držel pevně v rukách. Není to nic, co bychom mohli zlehčovat.“

„V tom s vámi souhlasím.“

„Trochu jsem se tady už porozhlédl a to mě přivedlo k vám. Když budete odpovídat na mé otázky, sám se pár věcí dovíte. Kolik plavidel místních obyvatel se ztratilo v posledním *willie – willie?*“

„Tři. Ted' už víme, že se jedno nachází na břehu, takže dvě.“

„Nepatřil k posádce jedné z těchto lodí lovec perel, asi Japonec, podsaditého těla, vysoký pět stop a čtyři palce, se zlatými zubními korunkami v horní čelisti?“

„Určitě. To by měl být Toto Wada, australsko-japonský míšenec. Prima chlap. Protože se dřív potápěl sám, vydělal dost peněz a ted' si koupil vlastní loď.“

„Chtěl bych však mít úplnou jistotu. Neviděl jste snad náhodou někdy, kam si pan Wada ukládá své ulovené perly?“

„Ale mockrát! Byla to dvoulibrová plechovka na tabák.“

„Jako třeba tahle?“ Biggles položil na stůl plechovku.

„To je přece ona!“

„Měl byste ji tedy schovat pro jeho nejbližší příbuzné.“

„Nejbližším příbuzným je jeho manželka. Žije v Sheba Lane.“ Seržantovy oči se údivem rozšířily, když Biggles plechovku naklonil tak, že bylo vidět obsah: „Jak jste se k tomu dostal? A kde je Toto?“

„Už se nevrátí. Je mrtev. Jeho škuner narazil na ostrově na útes a rozbil se. Dostal se na břeh a s ním nejméně jeden z jeho mužů. Tento prsten vám pomůže ho identifikovat. Našel jsem těla. Oba muži byli zastřeleni.“

„Zastřeleni? Jak – kdo to mohl –“

„U ostrova ztroskotala i německá loď. Ve skupině trosečníků, která přistála na Osmdesátimílové pláži byli Němci. Takže se mi to začíná pomalu skládat dohromady...“

„Rozumím,“ řekl pomalu seržant Gilson. Byl zachmuřený.

„Dostáváme se k člunu,“ pokračoval Biggles. „Stačil jsem si už prohlédnout člun, v němž dorazili ti cizinci. Je vpředu dosti vysoký, má poměrně širokou palubu, může měřit tak dvacet dva stop a bok dělá asi čtyři stopy. Hnědý fermežový nátěr, kování... Mám pokračovat?“

„Nemusíte už říkat nic,“ navázal živě seržant. „Tu loď znám. Patřila Totovi.“

„Takže teď víte, co jsem našel a chápete, proč jsem se rozhodl vám o tom vyprávět. Otevřeně řečeno, nestarám se o osudy těch nešťastných lovců perel, protože mi to v honičce za mým mužem nepomůže. Byl bych rád, kdybyste prozatím nikomu neříkal nic, ale o to

víc musíte poslouchat, kde se co šustne. Pokud byste zaslechl něco o podivné lodi, kterou viděli u pobřeží, řekněme mezi Wyndhamem a Perthem, dejte mi vědět. Mimochodem, měl byste schovat tohle. Jednoho dne z toho budou důkazy.“ Biggles položil na stůl dvě kulky a prsten. „To jsou dvě z kulek, které zabíjely. Prsten zůstal na tom, co zbylo z prstu jednoho člena posádky.“

„A vy mi říkáte, abych v tom vůbec nic nepodnikal?“ vzhlédl pochybovačně Gilson.

„Ano. Prosím vás o to, protože v sázce je mnohem víc než zastřelení jednoho nebo dvou lovců perel. Pokud byste začal s nějakým vyšetřováním na svou pěst, mohl byste poplašit moji kořist. Já toho člověka, kterého chci najít, dobře znám. Přenechejte mi ho s jedinou výjimkou. Kdybyste zaslechl, že jsem udělal nějakou pitomost a nechal se zastřelit.“ Biggles se zasmál: „Pokud by se to opravdu stalo, pak srovnejte moji kulku s těmi, které máte v zásuvce.“

„Dobrá,“ souhlasil váhavě Gilson. „Ať je tedy po vašem. Aspoň prozatím to tak bude zřejmě lepší. Musíte mi dát vědět, kdy můžu začít a neměl byste to příliš odkládat.“

„Nebudu to odkládat ani o den déle než bude nezbytně nutné,“ slíbil Biggles. „Ted' bych ovšem rád věděl, jestli byste mi mohl pomoci s tímhle,“ sáhl do náprsní kapsy a vyňal seznam jmen a adres, který našel Ginger. „Neříká vám některé ze jmen něco víc?“

Předpokládám, že někteří z těch lidí mají záznam v policejním rejstříku. Podívejte se!“

Gilson prostudoval seznam. „Ne,“ prohlásil potom, když dospěl až na konec. „Ale nesmíte mě chytat za slovo. Zabývám se výlučně místními případy, i když v

těchto podmínkách místní znamená pěkně velkou oblast. Její většinu tvoří poušť a pustina. Jsou zde uvedena dvě místa, o nichž jsem dosud nikdy neslyšel. Tady Tarracooma Creek je jedno z nich.“

„Je zde napsáno Tarracooma Creek, západní Austrálie. Jsme přece v západní Austrálii.“

„Stejně však jsem to jméno neslyšel. Musí to být nějaké malé místo. Ovšem pochopte, že západní Austrálie je pěkný kousek země a může se zde nacházet spousta lokalit, o nichž jsem dosud nemusel slyšet. Až přijde starý Joe Hopkins, zeptám se ho. Má zpoždění, ale musí zde být každou chvíli. Ten by nám mohl poradit. Patřival ke strážcům plotu.“ Na udivený výraz Bigglesův začal vysvětlovat: „Od severu na jih se táhne pustinou králičí plot, který hlídají ozbrojení jezdci, kteří na místě opravují každé poškození způsobené klokany a jinými zvířaty... Hopkins býval zlatokopem a myslím, že zná zemi lépe než kdokoliv jiný.“

„Neříká vám nic tady to jméno Roth?“ zeptal se Biggles.

„Vůbec nic.“

„A co název dalšího místa – Daly Flats, severní teritoria?“

„Ani o něm jsem v životě neslyšel. Neznám ani jméno tamějšího člověka, toho Bollera. O teritoriích vím jenom to, co si přečtu v novinách. Řeknu vám všechno, co budu moci. Vidím zde, že jedna z adres je v Perthu a muž se jmenuje Adamsen. Mohl bych vznést dotaz úřední cestou a zjistit, co o něm vědí.“

„To by mi snad ušetřilo cestu.“

„Tak se do toho dáme. Řeknu naší služebné, ať vám zatím připraví čaj. Budete muset čekat.“

„Děkuji vám. Budete velice laskav.“

Pak Bigglese uvedl do obytné části domu a seznámil ho se členy své domácnosti. Povídali si spolu skoro půl hodiny, když se Gilson vrátil.

„Moc toho nevím,“ hlásil hned na prahu. „Proti Adamsenovi nebylo vzneseno žádné obvinění, ale všeobecně má pověst buřiče, s nímž bývají potíže. Pracuje jako elektrikář a politicky se jeví jako komunistický křikloun.“

„Velice zajímavé,“ vydechl Biggles. „Celkem dobře mi to zapadá do mé představy.“

„Ale podívejte se ještě na tu záležitost s lovcem perel Wadou a jeho škunerem,“ navázal Gilson. „Trochu jsem to přebíral v hlavě, když jsem čekal na telefonickou odpověď.“

„Co máte na mysli?“

„Neurazte se, ale nikdy dříve jsme se nesetkali a já nemám nic než vaše slovo. Mně stačí, ale soud by vyžadoval úřední identifikaci. Wadu jste od vidění neznal, takže vaše svědectví o jeho smrti by mohlo být zpochybněno.“

„Chápu váš postoj,“ připouštěl klidně Biggles.

„Jak se ten ostrov jmenuje?“

„Pokud vůbec má jméno, já je neznám. Je to jeden z těch ostrůvků, které jsou roztroušeny severovýchodně od Rowley Shoals.“

„Jak daleko to může být odsud? Dokážete to odhadnout?“

„Okolo dvou set mil.“

„To je dost daleko.“

„Jak to myslíte?“

„Upřímně řečeno, měl bych tam zajet, prohlédnout tělo a snad je i přivést sem, aby je mohli pohřbít. Pak nikdo nemůže zpochybnit smrt toho muže. Musíme přece mít tělo oběti, dřív než někoho obviníme z vraždy.“

„Máte pravdu. Tak dobře. Proč tam tedy nevyrazíte a neověříte si mé vyprávění?“

„Jak to můžu udělat, aniž bych vás do toho namočil? Hned na začátku bych musel požádat o zajištění dopravy a to by nebylo možné, kdybych neudal všechny důvody. Tím bych ovšem vypustil vaši kočku z pytle, jak se říká.“

„Je to trochu mrzuté,“ souhlasil Biggles. „Myslím, že bych vám mohl nabídnout leteckou dopravu na ten ostrov. Vyřešilo by to váš problém?“

Gilson chvíli přemýšlel: „To by šlo. Předpokládám, že bychom to spolu zvládli hned zítra?“

„Určitě. Vyhovuje-li vám to, pak čím dříve to budeme mít za sebou, tím lépe. Tak tedy zítra.“

„Souhlasím.“

„Uvidíme se v šest ráno na letišti.“

„Budu tam.“

„Výborně. Budu muset jít. Díky za vaši pomoc.“ Potřásl si rukama a Biggles se rozloučil.

V hotelové hale objevil Gingera. „Máme už plné nádrže?“ zeptal se, když se usadil v sousedním křesle.

„Všechno proběhlo bez problémů,“ ujistil ho Ginger. „A co máš ty nového?“

„V kostce: Škuner, který ztroskotal na ostrově, pocházel odsud. Tělo zastřeleného jsme předběžně identifikovali. Byl to majitel škuneru, Japonec jménem Wada. Záchranný člun, kterým von Stalhein a ostatní dopluli k pevnině, patřil na loď lovců perel. Všechno to zapadá podle mých předpokladů. Stále ale musím myslet

na něco jiného. Gilson, místní policejní seržant, mi prověřil jedno jméno a adresu z toho seznamu, nějakého Adamsena z Perthu. Vypadá to, že je to hlučný rudý agitátor. Je otázka, jak zapadá do von Stalheinovy sestavy.“

„Pokud není na výplatní listině těch za železnou oponou, pak byl určitě uveden jako vhodný kandidát na takový druh spolupráce.“

„Pokud je tomu tak, musíme obdobně posuzovat i jména ostatních. Kdo asi ten seznam sestavil? Odpověď není těžká. Agent, který je zde už nasazen. A jaký asi mohl mít cíl?“

„Vytvoření kompletní špionážní sítě, připravené na okamžik, kdy jí bude zapotřebí.“

„Neposlouchám něco takového rád. Máš-li pravdu, pak je situace daleko vážnější, než jsem předpokládal. Potíž bude v tom, že když tito lidé nebudou vyvíjet nějaké nepatřičné aktivity, budou požívat ochrany zákona a my nebudeme moci proti nim podniknout ani to nejmenší. Snad bychom mohli poskytnout místní vládě všeobecnou informaci, na jejímž základě by se dala učinit opatření. Jinak totiž v případě vypuknutí války vznikne na zdejším území výkonná zpravodajská síť nepřítel.“

„Pokud von Stalheinova tlupa zamýšlí kontaktovat Adamsena a jemu podobné, mohli bychom je při tom polapit nebo aspoň dát policii dobré tipy. Máme přece proti nim důkazy, když se dopustili vražd.“

„Lépe řečeno, doufám, že je už zítra budeme mít. Zaletíme s Gilsonem na ostrov a porozhlédneme se tam. Znal Wadu a bude oprávněn k úřední identifikaci. Sejdeme se v šest ráno na letišti.“

„Jakmile tam budeme, mohli bychom se podívat i po dalších listech z pořadače.“

„To je skvělý nápad, ale nemůžeme se tam zdržet dlouho. Gilson se musí vrátit a já bych už rád věděl, co dělá Algy. Ale teď se musíme především postarat o dobré jídlo.“

## Někdo je předešel

Následujícího rána Vydra opustila Broome a bylo něco před sedmou, když na obzoru spatřili ostrov beze jména.

Bill Gilson (všichni pro usnadnění využili australského zvyku říkat si křestními jmény) se zjevně celou záležitostí velice zabýval a měl o ni nyní opravdový zájem. Kladl sobě i ostatním otázky, na něž nikdo neznal odpověď. Pochopitelně se klonil k obvyklému přístupu policejního orgánu. Biggles pověděl všechno, co mu bylo známo i to, co pouze předpokládal.

„Ta věc má háček,“ vyprávěl Biggles, „a my jsme zatím bezmocní. Necháme-li totiž stranou otázku vraždy, nemůžeme nikoho z toho gangu pohnat před soud, dříve než dokážeme, že skutečně pracovali proti zájmům Austrálie.“

„Vražda by měla být dostatečný důvod,“ zamumlal s tvrdým výrazem Bill.

„V pořádku. Potom je třeba všechny pověsíme. Fajn. Ale co z toho? Úkol, tedy to, proč sem ti lidé přišli, by byl v tomto případě předán úplně novým lidem. Jedni padnou, přijdou jiní. Teď už začínám chápat, že jsem k tomu na počátku přistupoval špatně. Jakmile jsem se dověděl, že von Stalhein je zde, hned jsem začal přemýšlet o nových raketách, o zkouškách atomových zbraní a o jejich základnách. Hodně jsem myslel i na naleziště uranu. Pochopitelně, že se budou zajímat i o tohle všechno, ale podstata jejich spiklenecké činnosti jde určitě hlouběji. Teprve teď vidím všudypřítomnou organizaci, která nebude jenom dodávat za železnou

oponu údaje o australském technickém rozvoji, ale může, pomocí stávek a podobných akcí, narušit celé zdejší hospodářství.“

„Myslíš pomocí komunistické propagandy.“

„Říkej si tomu, jak chceš. Komunismus už není jenom nějaká idea, ale stal se politickým heslem v rukou mocné kliky, která disponuje po zuby vyzbrojenými armádami a v hlavě má staré touhy po světovládě. Potíž je v tom, že někteří z lidí, kteří se dají nachytat jejich hesly, nikdy nepochopí, že pracují pro nepřítele, a že studená válka je stejně nemilosrdná jako ta horká. Moc se v tom všem nevyznají, jinak by s tím nechtěli mít nic společného. Samozřejmě, že vedle nich je zde řada lidí, kteří se dali k rudým z nenávisti. Případem zvláštního druhu nenávisti je von Stalhein. Kdysi smýšlel jinak než teď. Nenávidí nás, protože Hitler prohrál válku. Když byl nacista, nenáviděl komunismus. Vsadil bych se, že i dnes nemá komunismus v lásce. Dal se do jejich služeb jenom proto, že mu to umožňuje bojovat proti nám. Pomstě zasvětil zbytek svého života, obětoval svůj humor a všechno, pro co stojí za to žít.“

„Musí to být tvrdý chlápek, že?“

„Tvrdý?“ Biggles se s převahou zasmál. „Kamaráde, on je výjimečně tvrdý. Pokud mu hodíš kámen do obličeje, vsad se, že kámen se rozpadne na kousky.“

Jakmile se ocitli od ostrova vzdáleni tak akorát na pohodlný klouzavý let, Biggles vypnul motory. Když se však začala přibližovat klidná voda zálivu, najednou ztuhl a vytřeštil oči a bez dechu zíral čelním sklem. „Vidíte totéž co já?“ zašeptal nedůvěřivě. „Je tam loď,“ přikývl Ginger.

„Škuner,“ přidal se Bill, který se nahnul přes Bigglesovo rameno.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Biggles.

„Tvůj odhad je stejně dobrý jako můj. Každý škuner se podobá ostatním. Může to být loď lovců perel, kteří se zde z nějakých důvodů zastavili. Můžu ale prohlásit zodpovědně, že nepatří mezi lodi z domovského přístavu Broome.“

„Vidím na ostrově lidi... chodí sem a tam...jsou mezi nimi černoši i běloši,“ hlásil Ginger.

„Většina škunerů má barevné posádky,“ řekl Bill.

„Nezaslechli nás, protože jinak by se už dívali nahoru,“ poznamenal Ginger.

„Vlny, které dorážejí na útesy na návětrné straně, je dost ohlušují. Tam toho člověk moc neslyší,“ konstatoval Bill. „Musela to být nějaká zvláštní náhoda, že loď dorazila právě sem.“

„Však už brzy uvidíme,“ prohodil Biggles a vyrovnal stroj před přistávacím manévrem. „Nebudu Vydru tlačit někam na pláž. Můžeme ji posadit na vodu. Stejně zde chceme pobýt jenom chvíli.“

Víc si už nestačili říci. Hukot dorážejících vln dokázal utlumit i jakýkoliv zvuk, který mohla způsobit Mořská vydra při svém klouzavém letu dolů. Na palubě škuneru nebyl nikdo a muži na ostrově ani nevzhledli. Z úrovně vodní hladiny byli navíc křovisky skryti před pohledy a totéž muselo platit obráceně, takže Vydra přistála, aniž o tom někdo věděl. Jakmile však Biggles nastartoval, aby letadlo popojelo ke škuneru, vyběhl na palubu muž. Gingerovi připadal mimořádně rozrušený, i když v dané situaci to nemuselo nic znamenat. I úplně nevinný člověk se mohl cítit vyvedený z míry, když se

těsně vedle jeho lodi najednou zjeví cizí obojživelné letadlo. Muž byl vysoký, s plnovousem a v pracovním oblečení.

Bill přečetl nahlas nápis jména na lodi: „Matilda. Darwin.“

Biggles vedl Vydru do mělké vody poblíž škuneru. Ginger se zvedl a šel letadlo zakotvit.

Bill, jenž byl samozřejmě v uniformě, se obrátil k lodi a zavolal: „Zdravím vás! Jste v pořádku?“

„Ano,“ zněla odpověď.

„Co zde děláte?“

„Sbíráme čerstvé ořechy.“

„Jste hodně daleko od domova.“

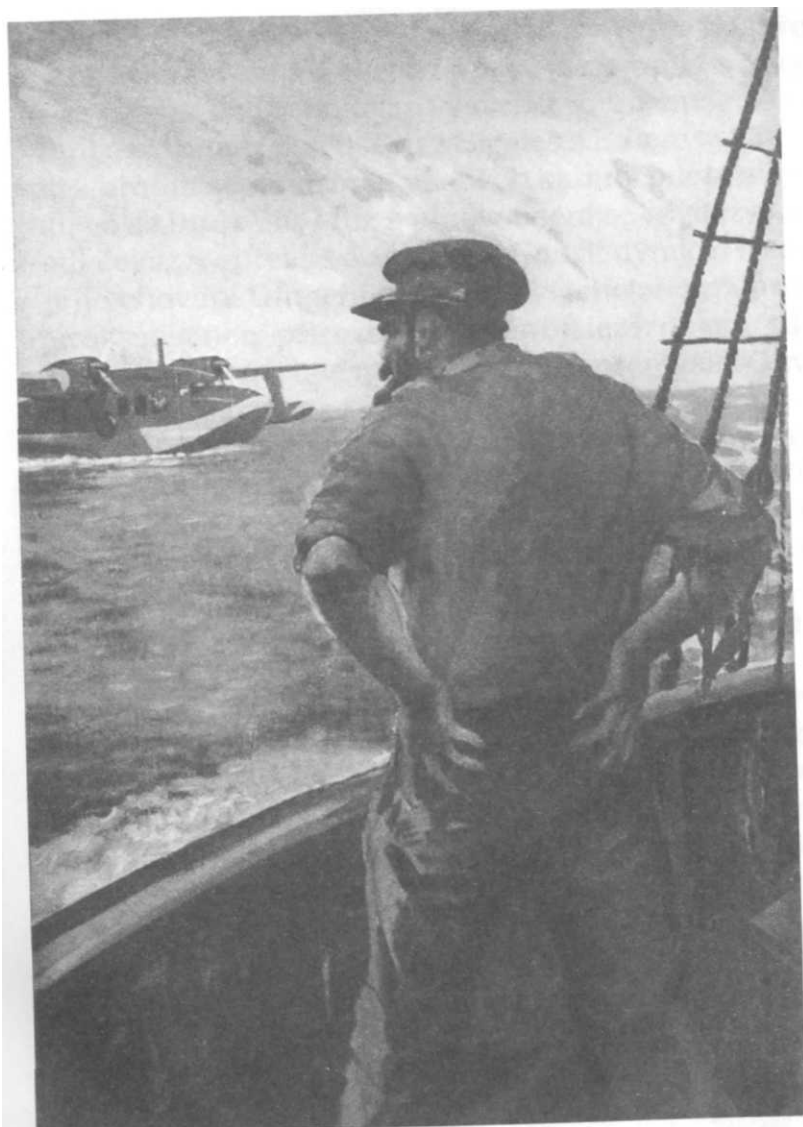
„Zdejší lidé jsou už takoví, že se poohlížejí stále po nových možnostech.“

Bill se otočil k Bigglesovi: „Nemohl bych říct, že ten člověk lže, ale taky bych nedal nic za to, že mluví pravdu.“ Jeho hlas zněl podezřívavě. Pak však dodal: „Není to, koneckonců, naše věc. Pojdme udělat svou práci.“

„Počkej chvíli,“ odpověděl Biggles. „Měly by tu být dvě kostry. Sotva čtyřicet yardů od nás. Nejsou tam. Kosti samy neodešly.“

„Možná je pohřbila posádka Matildy.“

„No – možná,“ protáhl Biggles pochybovačně. „Gingere, nemá smysl, abys šel taky na břeh. Zůstaň zde a hlídej stroj.“



*„Zdravím Vás! Jste v pořádku?“*

„Jasně.“ Ginger se díval do Bigglesovy tváře a dobře věděl, že objevení Matildy ho velice překvapilo a taky to, že není vůbec uspokojen vysvětlováním muže, kterému asi škuner patřil. Když Biggles s Billem vystoupili a brodili se k ostrovu, usedl do kabiny pilota a čekal, co se bude dít. Muž s plnovousem se rovněž rozhodl čekat a opřel se o zábradlí. Kouřil dýmku. Něco v jeho chování Gingera varovalo, že jeho zřejmá bezstarostnost není přirozená. Muž svoji ležérnost předstíral. Co jenom ti lidé na břehu dělají, přemýšlel Ginger.

Podivil se ještě víc za pár minut, když se za křovisky vynořila skupina dvou bílých a osmi barevných mužů s nástroji, které vypadaly jako rýče a lopaty. I na tu vzdálenost bylo vidět, že všichni spěchají. Černoši dokonce začali klusat, jak se na ně rozkřikl muž hnědé pleti, oblečený lépe než oni. Zastával zde zřejmě nějaké vedoucí místo.

Ginger si uvědomil, že Biggles s Billem je nemohou spatřit, protože sami zmizeli za vysokým skalnatým útesem, který tvořil jakousi páteř ostrova. Najednou ho napadlo, že ten spěch cizích návštěvníků není náhodný, že je to záměr. Parta čekala, až Biggles a Bill zmizí z dohledu a teprve pak vyrazila. Vypadalo to podivně...

Gingerův nedobrý pocit narůstal. Nepomáhalo ani to, že si opakoval, že není důvod k obavám, protože jeho přátelé jsou tak blízko, že na ně stačí prostě zavolat. Uvědomil si, že je skutečně sám. Dorážející mořské vlny vydávaly intenzivní temný hukot a bylo zřejmé, že nikdo na ostrově by jeho volání neslyšel. Skupina na pláži mířila k malé lodici, kterou tam zanechali.

Díval se na škuner vzdálený dvacet yardů a viděl, že chlapík s plnovousem ho taky pokradmu pozoruje.

Znamenalo to něco, nebo je to jenom vznícená fantazie? Ginger nedokázal odpovědět, ale najednou jím zalomcovala vlna strachu, co by se dělo, kdyby se něco přihodilo letadlu. Vzdálenost letadla a lodi byla nepříjemně malá. Škoda, že letadlo není ukotvené někde daleko...

Když se obrátil směrem k břehu, viděl, že skupina dorazila k loďce. Hnědý muž, vysoký, nepříjemně vyhlížející Malajec, vydal rozkazy. Spustili loďku na vodu, bílí do ní nasedli a někteří černoši nečekali a začali plavat směrem k velké lodi. Ginger si všiml, že jeden z bělochů lehce napadá na nohu. Najednou mu připadala jeho postava povědomá. Ginger vytřeštil oči a říkal si, že má halucinace. Jeho smysly ho však neklamaly. Ten muž byl nepochybně Erich von Stalhein.

Na okamžik byl Ginger jakoby ochromen šokem. Nic takového nečekal. Věděl, že schopnost poznat někoho nebo něco závisí na místě i na čase. Rozhodně si v mysli nespojoval von Stalheina se škunerem rybářů a lovců perel a neočekával, že se objeví na pustém ostrově. Jinak by ho určitě poznal už před chvílí.

Když pominulo nebezpečí prvotního šoku, Ginger se pohnul. Nevěděl, co vousatý muž udělá, až bude mít všechny na palubě a taky nechtěl ztrácet čas hádankami. Důležité bylo jediné: dostat letadlo co nejdál od škuneru.

Popošel ven a velmi pomalu a klidně, jako by jeho pohyby neměly žádný význam, uvolnil zakotvení a vrátil se do kabiny. Koutkem oka viděl, že vousatec se sklání k loďce, která se už přiblížila. Malajec zachytil lano, zručně vyšplhal a dal se s vousatým do řeči.

Ginger už nečekal. Vydra byla mírně postrkována svěžím větrem. Na škuneru vytáhli kotvu a lodní šroub spustil naplno. Voda se zčeřila a letadlo se zakolébalo.

Ginger spustil motory. Škuner se otočil do nebezpečné blízkosti letadla. Hrozila srážka. Loď mířila na ocasní část Vydry. Ginger zařval z plných plic, ale chápal, že jenom plýtvá dechem. Potíž byla v tom, že i on potřeboval letadlo otočit směrem k volnému moři.

Se zařatými zuby prováděl obrátku na vodě a každým okamžikem očekával, že se ozve třesk srážky, v níž by se ocas jeho letadla zmáčkl jako papír. Dokonce i když posléze letadlo vyrazilo naplno vpřed, si nebyl docela jistý, že vyvázl. Řvoucí motory přehlušovaly všechny ostatní zvuky a trup letadla se kymácel ve vírech vyvolaných šroubem škuneru.

Nemohl vědět, jestli je jeho stroj schopen letu, a proto se o to ani nepokusil. Zatočil do mělké vody, aby mohl vyskočit a na vlastní oči se přesvědčit, že Vydra neutržila ani škrábanec. Ulevilo se mu, když si to ověřil a tak se znovu obrátil k otevřenému moři, připraven vzlétnout... Škuner mezitím už zjevně mířil plnou parou vpřed tímto směrem. Gingerovi spadl kámen ze srdce.

Biggles a Bill běželi podél pobřeží.

Ginger se chvilku vzpamatovával ze svého zážitku, ale pak to všechno setřásl a znovu se s letadlem obrátil, tentokrát vstříc svým přátelům. Pomalu se vydal přímo k nim.

„Cos to, ke všem čertům, vyváděl?“ byla Bigglesova slova na uvítanou.

„Dobře, že se ptáš,“ odpověděl Ginger zlověstně. Pak ukázal směrem, kterým se vzdaloval škuner. „Ta

banda se do mě trefovala a málem mě dostali. Ale poznal jsem ho. Určitě.“

„Kohos poznal?“

„Von Stalheina.“

Ted' byla řada na Bigglesovi, aby strnul v údivu: „Chceš říct, že on je tam na té lodi?“

„Byl na ostrově současně s vámi i s celou tlupou těch darebáků. Z toho, jak spěchají zpátky na loď, jsem vyrozuměl, že vás spatřili. I kdyby tě von Stalhein nepoznal, určitě nenašel zalíbení v Billově uniformě.“

„Tak co se vlastně stalo?“

„Pochopil jsem, že se může něco semlít, tak jsem se rychle připravil na cestu. Chvilku mi to trvalo a oni se pokusili nabrat Vydru lodí. Minuli jsme se vláskem. Nic neriskovali, vypadalo by to jako nehoda. Ujišťuji tě, že to bylo naprosto záměrné. Dobře věděli, co dělají. Pokud by uspěli, měli jsme šanci hrát si zde ve třech na Robinsona Crusoe. A dokonce bez papouška.“

Biggles pohlédl na Billa: „Tak ted' už to víme.“

„Co víš?“ zeptal se Ginger.

„Proč zmizelo Wadovo tělo. Totéž platí pro kostry. Nejsou těla, nestala se vražda. Von Stalhein uvažuje prostě takto. Vrátil se sem, aby uklidil. Taký se chtěl asi podívat po papírech, které tu zůstaly. Mám na mysli hlavně seznamy jmen. Jsou důležité a navíc asi bude nějakou chvíli trvat, než obdrží duplikáty.“

„Předpokládám tedy, že vy jste nenašli nic.“

„Nenašli. Navíc jsme neměli moc času na hledání. Pěkně nás vyděsilo, když jsi nastartoval motory.“

„Takže pohřbili Wadovo tělo,“ pokýval hlavou Ginger. „Předpokládal jsem, že něco takového dělali, protože si nesli náradí.“

„Kdo byl s von Stalheinem?“ zeptal se Biggles.

„V celé té partě byl ještě jeden běloch. Nemohl bych tvrdit, že jsem ho určitě poznal, ale zdá se mi, že byl taky na té fotografii. Ovšem ostříhání a oholení člověka dost změní.“

Do rozhovoru se vmísil Bill: „Já toho zatraceného von Stalheina dostanu. Je mi jasné, že ohledně škuneru teď mnoho dělat nemůžeme, ale známe jeho jméno a doma budeme dřív než oni. Co takhle počkat si na něho, když bude vystupovat na břeh?“

Biggles se smutně pousmál: „Neznáš von Stalheina. I kdyby mě nepoznal, musel pochopit, že přílet letadla s policistou na palubě na jeden zapomenutý ostrůvek není asi jenom shoda okolností. Všimni si, jak byl důsledný, když se vrátil, aby to zde uvedl do pořádku. Určitě v této chvíli namáhá svůj mozek a snaží se odhadnout, co uděláme teď.“

„Dostanu ho,“ opakoval tvrdohlavě Bill.

„Dobrá. Co si s ním ale potom počneš? I kdybys překopal celý ostrov a našel Wadovo tělo, stejně nedokážeš, že střílel von Stalhein. Protože vím, jak je zvyklý pracovat, můžu se vsadit, že on kohoutek nezmáčkne. Je to prohnáný ptáček a určitě nechal špinavou práci někomu jinému. Představ si, že ho zadržíš, prohlédneš jeho zbraň a zjistíš, že on to nebyl. Třeba i ty kulky, které jsem ti dal, pocházejí ze zbraně jiné ráže. Ještě se ti vysměje!“

„Navrhuješ, abych ho nechal jít a ještě mu popřál šťastnou cestu?“

„To ne. Snažím se na to dívat z tvého i ze svého hlediska. A musím poctivě prohlásit, že nějakým

překotným činem bychom rozhodně udělali víc škody než užítku.“

„Co přesně máš na mysli?“

„Ty se přirozeně nejvíc zajímáš o spáchanou vraždu, i když pro mě je to jenom okrajová záležitost. Já musím totiž především zjistit, co von Stalhein a jeho skupina dělají v Austrálii a jednou provždy jim to zarazit, dřív než se dopustí větších zločinů než je jedna vražda.“

Pro mě je z dnešního pátrání nejdůležitější, že známe jméno škuneru. Snadno zjistíme majitele a provozovatele. Může to být jeden člověk. Ten by nás mohl přivést dál. Taky si oťukneme Matildu v Darwinu. Skutečně mě ve snu nenapadlo, že by se mohl von Stalhein vrátit sem. Možná chtěl zahladit stopy, třeba bylo ve hře i něco jiného. Třeba potřeboval peníze. Přece jsme předtím našli bankovky. Možná poztrácel i různé přístroje. Našli jsme Geigerův počítač. Ale neztrácejme čas dohady. Faktem zůstává, že se vrátil, a že velmi pravděpodobně zničil důkazy všeho, co se tu událo. Navrhuj, když už jsme tady, abychom se ještě jednou přesvědčili, že jsme nic nepřehlédli. Pak tě vezmeme domů a budeme pokračovat do Darwinu.“

„Tak dobře,“ souhlasil Bill.

Vystoupil znovu na břeh, ale přesně jak Biggles předpokládal, ani tříhodinové pátrání nepřineslo žádný výsledek. Bill prošel ostrov křížem krážem a rozhlížel se po známkách kopání. Věřil, že najde tělo zabitého muže. Nakonec to i on rozmrzele vzdal.

„Bojím se, že von Stalhein uklízel velice pečlivě,“ poznamenal Biggles, když se vrátili k letadlu a dopřáli si improvizovaný oběd.

„Je zde ovšem aspoň jeden důkaz, který se mu bude špatně popírat,“ zavrčel nespokojený Bill.

„Který?“

„Přece člun. Říkáš, že zůstal na Osmdesátimílové pláži. Jak by dokázal vysvětlit, že si zachránili život ve člunu, který patřil původně na Wadův škuner? Řada svědků může člun identifikovat a to by mohlo stačit.“

„Ano“, souhlasil Biggles. „To by nebylo tak snadné vysvětlovat.“

„Rád bych se na člun podíval. Kde přesně zůstal?“

„Zhruba šedesát mil jižně od zálivu Roebuck. Chceš-li, můžeme ti ušetřit cestu a vezmeme tě tam cestou zpátky. Není to příliš daleko od naší trasy.“

„To bude ohromné,“ prohlásil Bill. „Uspoří nám to čas.“

„Dobře. Pokud jsme hotovi, můžeme vyrazit.“

Biggles vedl stroj nejkratší cestou k pevnině a pak v nízké výšce zakroužil nad pláží. Podruhé se zde už orientoval velmi dobře. Za okamžik se ocitli přímo nad místem, kde bývala loďka. Všichni se na to místo dívali mlčky.

„Něco se tam muselo stát,“ vydechl Ginger.

„To vidím,“ procedil krátce Biggles.

„Někdo si udělal ohníček.“

Pak Biggles vzrušeným hlasem pokračoval: „Zdá se, že zde ještě po nás přistálo jiné letadlo. Vidíte ty stopy podvozku? Moje jsou tamty – širší a hlubší. A kolik je tam šlápot! Ty jsme neudělali my.“

„Člun zde není!“

„Černé skvrny jsou přesně na jeho původním místě. Někdo zde zapálil oheň, ale asi netoužil po teple. Nebylo to dávno. Ještě stoupá tenký dým...“

„Tak co tomu říkáte?“ prohodil Bill.

„Člun prostě není. Někdo se o to postaral,“ povzdechl Biggles.

Bill zaraženě zmlkl a potom tiše zaklel.

„Ted’ aspoň vidíš, co jsou naši protivníci zač,“ řekl Biggles a stlačil stroj dolů, aby přistál. „Nic neponechávají náhodě.“

Dosedl na zem a roloval k dýmajícímu ohništi. Na něm uviděli to, co zbylo ze záchranného člunu. Vystoupili a udělali pár kroků k ohni.

„Udělali to dnes ráno,“ mumlal Bill. „A nemohl to provést von Stalhein, ledaže by dokázal být naráz na dvou místech.“

„On byl skutečně jenom na ostrově. Někdo jiný se sem dostal letadlem. Muselo to být lehké letadlo. Bez ohledu na to, co ví von Stalhein o naší návštěvě ostrova, ten, kdo sem přiletěl, už ví, že zde předtím bylo jiné letadlo. My teď ovšem zase víme, že i oni mají letadlo k dispozici. Musím přiznat, že mě udivuje ta ďábelská rychlost při zahlazování všech stop. Připadá mi to, jako by věděli, že jsme na cestě sem. A proč by taky ne? Nepřítel má všude své špióny a stejně tak jako já znám metody von Stalheina, oni určitě znají ty moje. Mohla to způsobit ta fotka. Von Stalhein pochopil, že lidé od naší kontrašpionáže rozhodně nebudou brát fotografii na lehkou váhu. Přizpůsobil se situaci a rozhodl se být o krok napřed...Nevidím mnoho užitku v tom, abychom si zde prohlíželi popel. Je mi to líto, Bille, ale obávám se, že poslední z tvých důkazů právě mizí s tím praménkem kouře.“

Bill, který v poloze na všech čtyřech prohlížel šlápoty v písku, se zvedl: „Byli celkem tři. Pouhým okem z těch stop moc nevyčteme.“

„Taky by šlo změřit šířku stopy podvozku,“ přidal se Biggles. „Tak jako ty poznáš lidi podle rozměrů jejich nohou, my někdy dokážeme uhodnout typ letadla podle rozpětí podvozku.“

Bill přikývl: „Šest stop.“

„Auster,“ zamumlal Ginger.

„Ty by mohlo být,“ souhlasil Biggles. „Nejsem si však jistý, protože na auster mi ta vzdálenost připadá trochu velká.“

„Dolet nového austeru, pokud si vzpomínám, je šest set mil,“ prohlásil Ginger. „Navíc auster mohl doplnit své nádrže na kterémkoliv z letišť podél pobřeží. Třeba zrovna teď tankuje v Broome.“

„Můžeš mít pravdu,“ souhlasil Biggles. „Ověříme si to. Když zjistíme, kde tankoval, mohli bychom odhadnout i odkud sem přiletěl. Pokud by netankoval, nebude asi zdaleka, ledaže by měl soukromou čerpací stanici. Bille, máš tu ještě něco na práci?“

„Ne.“

„Tak pojďme.“

Nasedli na svá místa do Vydry a zamířili do Broome. Hlavou se jim ovšem stále honily neveselé úvahy. Není přece příjemné, když si člověk musí přiznat, že protivník je pořád o krok vpředu...

## Nejasné vyhlídky

Po přistání v Broome snadno zjistili, že tam toho dne žádné letadlo netankovalo. Čekal je tam však vzkaz od Algyho. Stálo v něm, že dorazil do Darwinu a má naléhavé informace. Pokud se neobjeví, vzkáže je po Westovi.

„Jinými slovy nám sděluje, že West něco zjistil,“ poznamenal Biggles. „Měli bychom se dát hned do práce a věřím, že půjdeš s námi, Bille. Nejraději bych se tam za denního světla vydal.“

„No a co to lehké letadlo? Nemám prověřit podél celého pobřeží, jestli cizí letadlo někde nenabralo palivo?“

„Budu ti za to vděčný,“ odpověděl Biggles. „Ať už bude odpověď znít ano či ne, informace bude užitečná. Jestliže někde tankovali, měli bychom vědět, kam odletěli a snad se dovíme i pár podrobností o lidech na palubě. Pokud nikde nebyli, pak je jisté, že jejich základna nemůže být daleko.“

S tím prozatím uzavřeli své záležitosti v Broome. Billovi kladli na srdce, aby se s nimi ihned spojil, pokud se objeví něco nového a taky ho požádali, aby se spojil s Darwinem a ohlásil Algymu, že se vydávají na cestu... Biggles odstartoval k letu na vzdálenost dalších šesti set mil k velkému letišti na severu.

„Pokud jsou Algyho novinky od Westa, pak je zřejmě West získal od Alstona,“ přemýšlel nahlas Biggles. „Ulevilo se mi, když jsem se dověděl, že

halifaxe už máme v pořádku, protože se to začíná rýsovat, jako bychom ho brzy potřebovali. Já alespoň pevně doufám, že už je v pořádku. Algy by jistě nebyl takový blázen, aby riskoval přelet Timorského moře s poškozeným strojem.“

Let probíhal bez incidentů a už ze vzduchu uviděli v růžové záři zapadajícího slunce, že halifax stojí na konci řady hangárů, a že hned přímo u letadla postávají Algy s Bertiem.

Biggles vzorně přistál, kousek popojel blíž a vyskočil s Gingerem v patách. „Všechno je zase v pořádku, doufám?“

„Ano,“ potvrdil Algy. „Závada nebyla nijak vážná, ale já jsem nechtěl spoléhat na šťastnou náhodu. West mi řekl, že jste dostali můj vzkaz. Co je nového?“

„Spousta věcí,“ odpověděl Biggles. „Ale napřed nám pověz své novinky a pak bude řada na nás. Ale nepostávejme tady. V takovémto počasí mohou obě letadla zůstat celou noc tam, kde stojí. Pojdme do restaurace naproti. Od svítání jsme v pohybu a už bych si dal šálek dobrého čaje.“

V rohu letištní restaurace, v této době skoro úplně prázdné, jim pak Algy vysvětlil, proč se ozýval do Broome. Biggles správně odhadoval, že novinky pocházejí od Westa. Šlo o to, že Alston minulého dne nečekaně přiletěl do Darwinu pravidelnou linkou. Přenocoval zde a pak se hned vracel do Brisbane. Musel odletět dřív než dorazil halifax. Proto s ním Algy nemohl mluvit osobně. Alston však mluvil s Western a ten všechno potom tlumočil.

„West je teď ve službě?“ přerušil ho Biggles.

„Ne. Má dnes noční službu, přijde tedy v deset.“

„Rozumím. Tak pokračuj.“

Algy to shrnul. Ukázalo se, že Alston potkal muže, který si říkal Smith, na letišti v Cloncurry. Stalo se to před několika dny. Muž kupoval starší letadlo, které tam nabízeli.

„Nebyl to náhodou auster?“ zbystřil Biggles.

Algy překvapeně vzhlédl: „Ano. Auster Autocrat. Jak to víš?“ Biggles se usmál: „To nic. Viděli jsme otisky v písku. Pokračuj.“ Algy své vyprávění uzavřel: „Registrace austeru byla VH-NZZ. Se Smithem byl mladší muž, kvalifikovaný pilot, který letadlo řídil při zkušebním letu. Podle předložených dokumentů se jmenuje Cozens. Alston ho neznal. Opravdu se s ním nikdy nesetkal, ani o něm neslyšel, ačkoliv prý zná v zemi všechny piloty z povolání. Pak musel Alston pryč za prací a když se do Cloncurry vrátil, auster už byl pryč a nikdo nevěděl, kam odletěl. Smith za letadlo zaplatil a Cozens s ním odletěl se Smithem na palubě. To bylo vše.“

Biggles poklepal cigaretou o hřbet ruky. „Takže gang se rozhodl cestovat,“ poznamenal.

„Kdo vlastně je ten člověk, co si říká Smith?“ zeptal se Algy. „Nevyznám se v tom. Jak se tam najednou objevil? Nezapadá mi do celkového obrazu.“

Biggles odpověděl: „Smith se přece jmenuje ten záhadný pán, který si objednal letadlo, jež potom naložilo von Stalheina a ostatní. Tím letadlem zmizeli... Stejně si myslím, že to není jeho pravé jméno. Předpokládám, že už byl v Austrálii dlouho předtím a určitě nechce být příliš nápadný. Teď koupil letadlo a nemusí užívat veřejné dopravní linky.“

„Když známe jeho registraci, nebude těžké zjistit, kde se nachází.“

„Snad ne,“ souhlasil Biggles, „pokud bude zůstat na veřejných letištích. Ale i kdybychom se roztřhali a honili se za ním přes kontinent, nevím, nevím... Kdybychom se obraceli na policii a na orgány civilního letectví, museli bychom moc vysvětlovat a nevyhnuli bychom se zveřejnění a nejrůznějším formám rozruchu, kterému se právě chci vyhnout. To je pro nás dost nevýhodné. Chci prostě říct, že nelze vyhlásit oficiální pátrání po von Stalheinovi, aniž by se to on dověděl. Nezbyvá, než se podle toho zařídit. Ale raději bych měl tobě i Bertiemu povědět, co se stalo od okamžiku, kdy jsme sem dorazili. Jenom tak pochopíte můj postup. Všechno se zde dalo do pohybu rychleji, než jsem očekával.“

Bigglesovi potom trvalo půl hodiny, než spolupracovníkům vylíčil své a Gingerovy zážitky.

„Takže tak asi vypadá nynější situace,“ uzavřel. „Spoustu věcí jsme se dověděli, ale v tomto momentě jako by mlha okolo zhoustla. Co bychom měli udělat teď? Stále to rozvažují...“

Myslím, že nás nikam nepřivede, pokud se pustíme do honičky na von Stalheina a členy jeho gangu. Budeme létat z jednoho konce země na druhý a i kdybychom je pochytili, co s nimi? Zde nelze nikoho poslat do vězení, pokud mu neprokážeme trestný čin. Je snad nějaký zákon zakazující kupovat lodě a letadla? Ve svobodné zemi nic nenaděláte s člověkem, který jezdí od ostrova k ostrovu, ani s takovým, který se usadí u základny Womera a bude koukat, jak odpalují rakety. Pokud se chová jako řádný občan, pochopitelně...“

Bertie si očistil monokl a poznamenal: „Je-li tomu tak, starý brachu, můžeš mi tedy vysvětlit, proč jsme vlastně tady? Upřímně lituji a tak všelijak podobně, ale nevím, co podniknout.“

„Rýsuje se mi to zatím nejasně, ale viděl bych dva bezprostřední cíle,“ řekl Biggles. „První je hlavní základna toho chlapa, co si říká Smith. Tu bychom měli najít... Druhým cílem bude získat úplný seznam jmen z tajného svazku, jehož jedna stránka nám padla do rukou na ostrově.“

„A potom?“

„Ohlásím to plukovníkovi a navrhu, aby věc předali australské tajné službě. Ta ať udělá opatření. Není přece možné, abychom tady sami hlídali početnou organizaci potenciálních špiónů.“

„A proč tu záležitost nepředáme hned teď?“ navrhl Algy. „Proč nás vůbec plukovník pověřil takovou hrou na slepou bábu?“

„Myslím, že ho k tomu vedlo především to, že v celé věci hraje prim von Stalhein. My ho dobře známe, víme, jak pracuje. Potom ovšem taky neztrat' ze zřetele, že plukovník nevěděl, co víme teď. Nikdo neměl tušení o rozvětvené organizaci. Nedá se nic dělat. Začali jsme a musíme pokračovat. Je třeba sledovat několik linií pátrání.“

„Která je první?“ otázal se Ginger.

„Musíme prověřit loď zvanou Matilda a zjistit, jakou roli v tom celém hraje. Snad to nebude těžké. Majitel může být na výplatní listině gangu. Je to spíš jisté, protože jinak by stěží vykonal cestu na ostrov, kde zabili Wadu. Taky by se jinak sotva pokusil zničit Vydru a ponechat nás našemu osudu.“

„Nějak mi to nehraje, starochu,“ přerušil ho Bertie. „Myslím to záměrné nabourání letadla. Jsem zřejmě trochu pomalejší v chápání, ale pořád tomu nerozumím. Podle Gingera měl ten potměšilec Erich s sebou partu černochů. A vy jste byli na břehu jenom dva! Proč vás prostě neodpráskl, když měl takovou příležitost?“

„Domyšlím se, že to neudělal, protože by to byla z jeho hlediska chyba,“ odporoval Biggles. „Bylo tam přece letadlo. Jakmile by spustili palbu, Ginger by rádiem zburcoval všechny lodi v okolí. Díky jeho volání SOS by neměla Matilda šanci uniknout. Nezapomínej též, že Bill Gilson byl v uniformě. Mě by nikdo nepohřešoval, ale Billa ano. A navíc – vražda policisty – to už je něco a zvlášť v této zemi! Von Stalhein si říkal, že Bill určitě oznámil, kam s námi poletí. Kdepak, bezpečnější bylo způsobit srážku s Vydrou a zanechat nás na ostrově, zatímco oni by pohodlně dopluli k pevnině. Kdyby se stalo cokoliv, mohli stále tvrdit, že srážka nebyla úmyslná a bylo by obtížné dokázat opak.“

Ginger dodal: „Měl jsem takový pocit, že vousáč na palubě Matildy nejednal na vlastní pěst. Čekal, až von Stalhein vystoupí na palubu a Erich mu už pověděl, co a jak má udělat.“

„Což nás zase přivádí k otázce, co podnikneme teď?“ ozval se Algy. „Budeme zde čekat na návrat Matildy?“

„Jenom proto, že je zaregistrována v Darwinu, nemusí se přece Matilda vracet sem,“ odporoval Biggles. „Zvlášť potom, co se stalo, určitě nebude von Stalhein tak naivní, aby nepočítal s tím, že si někdo na Matildu může počkat. Jak se trochu zasytíme, pojďme se podívat

k přístavišti. Třeba uslyšíme něco o Matildě a o jejím majiteli.“

„Jaké jsou pokyny pro dnešní večer?“ zeptal se Ginger.

„Zaskočíme se najíst do města. Procházka nám prospěje.“

„Budeme potřebovat kufříky?“

Biggles chvíli váhal: „Ne, nebudeme... Nerad spím daleko od letadel. Pobyt v hotelu znamená vždycky ráno zdržení. Matrace v kabině jsou taky pohodlné, budeme připraveni k odletu o mnoho dřív, ať už se vydáme kamkoliv. Jak trochu pojíme, půjdu do přístavu. Nečekejte na mě, až budu hotov, vrátím se za vámi.“

Jeden z letištních poslíčků se rozhlížel a volal: „Není tu pan Bigglesworth?“

„Tady,“ přihlásil se Biggles.

Muž mu předal složený papír. „Dali mi to na řídicí věži,“ řekl a odešel.

Biggles si přečetl vzkaz a obrátil se k ostatním: „Ten Bill Gilson je spolehlivý chlapík. Vždycky dodrží slovo. Poslouchejte – auster s registrací VH-NZZ tankoval v jedenáct třicet pět ve Wyndhamu. Pilot a dva cestující. Přiletěl z jihovýchodu, vydal se ve směru na severovýchod.“

„Což znamená, že přiletěl touto cestou,“ prohodil Ginger.

„Nepřistál zde, jinak bychom ho viděli,“ prohlásil Algy.

„Nevím, nevím...“ bručel si Biggles pro sebe a pak vstal: „Pojďme si protáhnout nohy a možná, že najdeme dobré bifteky. Už mi docela vyhládlo...“ Všichni s ním nadšeně souhlasili.

## Protivník udeří

Mnohem později, po chutném jídle, vydal se okolo osmé Biggles sám do přístavu. Byla krásná tropická noc plná vůní a on se prodíral zástupy pestrobarevných lidí, kteří se vyskytují snad ve všech přístavech světa. Rančeři v sombrerech, čínští pouliční prodavači bramborových lupínků, lovci perel, mladí černoši na kolech, bohatí řeční kupci a námořníci všech barev a ras, co je jich pod sluncem – Malajci, Indonézané, Singhálci, Maorové a domorodci z Melvilleských ostrovů, kteří přepluli na svých kanoích šedesát mil vody plné žraloků jenom proto, aby si zde zašli do kina, kde uvidí hvězdy Hollywoodu, které budou na plátně dělat věci nepochopitelné těmto dětem přírody.

Biggles brzy našel, co hledal. Hospodu, jejíž zákazníci byli většinou Evropané nebo alespoň evropští míšenci. Vstoupil, poručil si drink a snadno se dostal do rozhovoru se starším mužem, jehož oblečení i způsob řeči nasvědčoval, že má co dělat s mořem. Mezi řečí Biggles prohodil: „Možná víte něco o rybářském škuneru Matilda. Ted' zde nikde není. Stalo se mu něco?“

Muž se otázce vůbec nepodivil. Ihned zareagoval: „No jó, Matilda. Japa né... Znáám ji, patřívála Řekovi Apergoulosovi. Prodal ji Holand'anu Bollerovi. On aspoň tvrdil, že prej je Holand'an, ale já bych řek, že je to Němec. Ted' ji zde už nebejvá často vídat. Boller ji používá v oblasti Daly.“

Bigglesovy svaly ztuhly, jakmile padlo jméno Boller a tak tak, že se udržel, když vzápětí zazněl název Daly.

Obě jména přece figurovala na stejném řádku v seznamu jmen a adres, jež nosil v kapse.

„Boller...“ protáhl. „Kdo je to? Myslím, že ho neznám.“

„Vo nic ste nepřišel. Nikdo zde by nelitoval, dyby se už neobjevil. Pokaždý s nim přicházej nepříjemnosti.“

„Není on takový velký člověk s černým plnovousem?“

„Jojó, to je von.“

„Říkáte, že něco dělá v oblasti Daly.“

„Má tam u ústí řeky pozemek. Zkultivoval bažinu a dal se do pěstování burskejch voříšků. Aspoň se to říká. Já těm řečem ale moc nevěřím. Ten člověk mi nepřipadá, že by se věnoval burákům. Znal sem pár chlápků, který si tím dokázali vydělávat, ale mě by tam nikdo nedostal. To nejni pro našince. V období dešťů tam propuká peklo, člověka koušou všechny druhy hmyzu, co jich je, černoši tam čekaj na správnej okamžik, aby vám vrazili kudlu mezi žebra, žijete jenom na konzervách, prostě je to život za trest, že jo. Nikdy sem tam sice nebyl, ale znám lidi, který tam žili. Mnohý z nich tam už zůstali. Nadobro...“

Biggles okamžik přemýšlel. „A neslyšel jste náhodou o místě u Daly, kterému se říká Flats?“ zeptal se a hned zvažoval, jestli snad velkým vyptáváním nevzbudil mužovu pozornost.

„Ne, to tedy neznám. Ale támhle Taffy Walsh, ten by to moh znát. Jezdíval na starý Maroubře, co tam vozila zboží a zpátky zase ty zatracený voříšky.“ Zvýšeným hlasem potom zavolal: „Taffy, pod’ za náma!“ Když Taffy přisedl, pokračoval: „Tady kámoš chce vědět, jaký prej je to na Daly.“

Příchozí se zašklebil: „Přemejšlíte vo dovolený?“

Biggles úsměv oplatil: „ Ne. Jenom se o to zajímám.“

„O krokodýly?“

„Ty rád nemám.“

„Tak se držte dál vod Daly. Těch potvor je tam jak máku, jsou hustějc než blechy u mýho psa. Dyž si stoupnu na břeh, na pár yardech jich napočítám tučet. A sou to parádní kousky – vosumnáctistopový.“

„On se ale ptal na místo, co mu říkaj Daly Flats,“ ozval se Bigglesův první známý. „Vo něms neslyšel, Taffy?“

„Ale jó... Je to ouplně nahoře, nad místem, kde se Daly točí k severu na Arnhem Land. Jestli chcete, aby vás ty černý potvory napíchly na kopí, tak se vydejte zrovna tam.“

„To říkáte vážně? Ti černoši jsou nepřátelští?“ podivil se Biggles, jenž žil v domnění, že domorodci agresivní vůči bílým jsou v této zemi už jenom v příbězích z minulých dob.

„Všici ne, že jo... Ale ty divoký teda stojej za to. Radim vám, radši tam nelezte!“

Rozhovor se pak točil pořád dokola a Biggles využil první příležitosti, aby se srdečně rozloučil a zmizel, aniž by to oběma mužům připadalo nepatřičné. Vyšel z hostince a s pocitem, že jeho výprava do přístavu nebyla marná, se vydal zpátky. Měl o čem rozmýšlet. Dověděl se víc, než očekával. Překvapující byla především zpráva, že majitelem škuneru je Boller z Daly Flats, jméno známé ze seznamu. Ačkoliv toto přístavní město hostí všelijaká individua, byl Boller i podle místních měřítek považován za neoblíbeného až nežádoucího. Navíc prý byl Němec. Muž v Tarracooma Creek měl rovněž

německé jméno – Roth. Adamsen z Perthu může být taky Němec. Není vyloučeno, že špióni pocházejí z východního Německa, nebo von Stalhein s kumpány sepsali seznam Němců z východu, kteří našli svůj domov v Austrálii. To neznámá, že by byli skuteční nepřátelští agenti. Specialisté z druhé strany železné opory věděli, jak vyvinout tlak na bezbranné osoby. S těmito úvahami krácel Biggles pod temným nebem, na němž mezi tmavými mračny probleskovaly zářící body hvězd.

Po desáté hodině dorazil na letiště. Věděl, že ostatní už budou touto dobou zpátky a určitě čekají, co nového jim poví.

Cestou okolo hangárů se stalo něco, na co si vzpomněl až později, protože zatím mu ani v nejmenším nepřišla na mysl možnost, že by mohli být v Darwinu někým ohrožováni. Na chvíli se zastavil s mechanikem, který něco dodělával v jednom z přístřešků. Prohodili pár slov a zatím mračna odplula a odkryla na obloze plný měsíc.

V měsíčním světle se najednou Bigglesovi zazdalo, že se něco pohybuje u letadla, na něž se díval. Co se hýbalo, nerozeznal, vypadalo to jako divně shrbený člověk. Nebo, že by to byl pytel s nějakým nákladem, možná s poštou, který tam předtím někdo pohodil? Biggles si na tu vzdálenost nebyl jist, ale zarazilo ho, že pohybující se „cosi“ se zastavilo právě ve chvíli, kdy vyšel měsíc a na letištní plochu i na hangáry dopadlo více světla. Pohybovalo se to asi třicet až čtyřicet yardů od Vydry. Biggles si ani v nejmenším nepřipouštěl starosti, spíš ho napadlo, že by to mohlo být nějaké zvíře. Pak bylo možné, že by třeba i nedopatřením poškodilo

některé z letadel. Obrátil se k mechanikovi: „Copak je to tam? Je to zvíře nebo tam někdo něco odložil?“

Mechanik se tím směrem podíval, ale v tu chvíli měsíc zase zakryl temný mrak. Pokrčil tedy rameny, posbíral své nářadí a vydal se k letištním budovám. Zřejmě už chtěl být doma. Biggles šel dál k letadlům.

Dostalo se mu dalšího varování, ale protože nepředpokládal ani nejmenší nebezpečí, šel klidně dál. Blížil se k Vydře a znovu pohlédl na to „něco“. Zdálo se, že je to mnohem blíž než odhadoval prve, sotva dvacet yardů a přesto pořád nedokázal rozeznat, co to vlastně je.

V tu chvíli zaslechl hlasy z kabiny letadla, kde už ho zřejmě ostatní očekávali. Tak si řekl, že půjde za nimi a vyzvedne si silnou baterku, aby mohl tajemné „něco“ prozkoumat. U dveří kabiny se otočil a ještě naposledy si tu tajemnou „věc“ prohlédl. Zarazilo ho, že je to ještě blíž a nějak podivně se to na zemi zploštilo. Přesvědčilo ho to, že se jedná o zvíře a tak mu vykročil vstříc.

Co následovalo, sběhlo se ve třech, nanejvýš čtyřech sekundách. „Něco“ – černé jako noc, se nadzvedlo a natáhlo zpátky ruku. Byl to tedy člověk! To Bigglese dosud ani nenapadlo. Napřažení ruky vypadalo, jako by se skrčená postava chystala k hodů. Biggles se instinktivně přikrčil a zaslechl jenom, že něco zasvištělo kolem jeho hlavy a drnčivě narazilo do trupu Vydry.

Biggles okamžitě vyrazil za útočníkem, rozhodnut ho dopadnout. Muž však kličkoval a uhýbal v úžasné rychlém běhu. Přeskakoval drny, uskakoval stranou a přitom dokazoval, že je běžec nevídaných kvalit. Pronásledovaný se pronásledovateli vzdaloval. Biggles sice vytáhl pistoli, ale když si uvědomil, že výstřely zalarmují celé letiště, nechal ruku se zbraní klesnout.

Rozhlížel se taky, jestli byl muž sám. Z mraků vykoukl měsíc. Na ploše letiště nebylo živé duše.

Na zelené trávě se objevil žlutý pruh světla z pootevřených dveří kabiny a Algyho hlas pronesl: „Jsi to ty, Biggles!“

„Ano,“ odpověděl a nemohl popadnout dech. Prudký a nečekaný útok jím otřásl.

„Co se děje?“

„Nemám tušení.“

„A co to bouchlo? Něco narazilo do kabiny.“

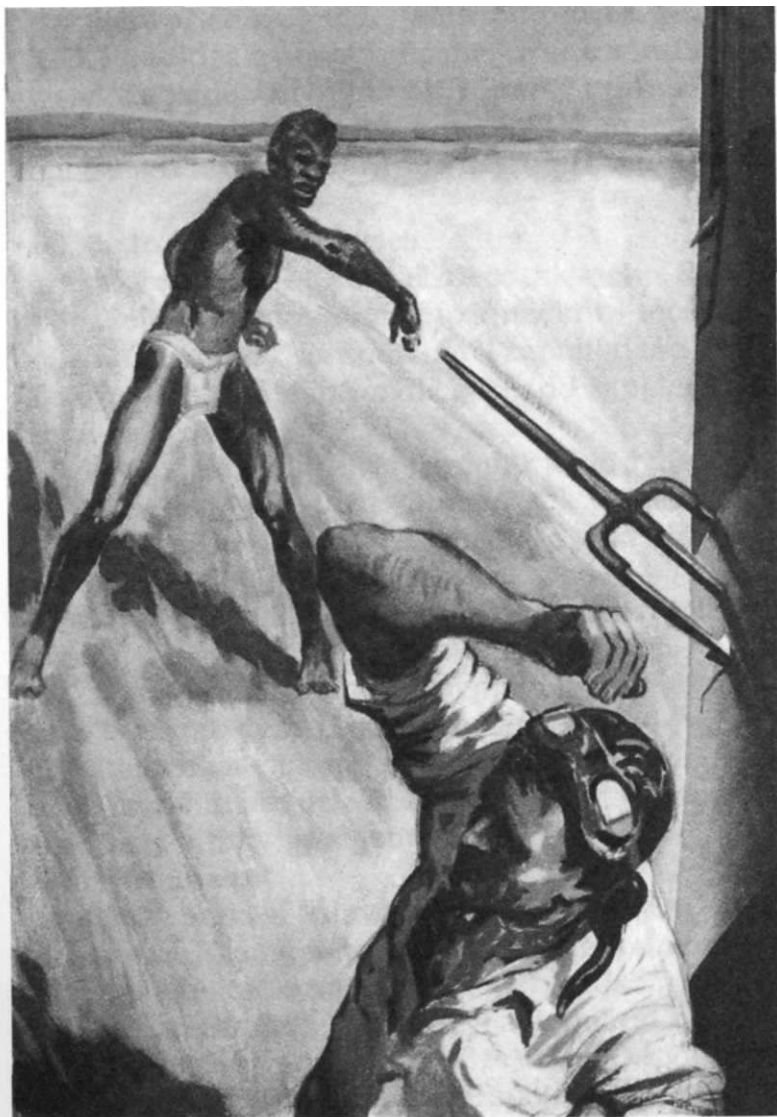
„Skoro to narazilo do mě,“ řekl Biggles suše. „Podíváme se, co to bylo.“ Když přišli blíž, uviděli, že v trupu letadla se ještě chvěje krátký trojzubý oštěp.

„Propána,“ vydechl zaraženě Algy, „někdo to snad hodil po tobě?“

„Nějaký černoch.“

„Proč chtěl zabít zrovna tebe?“

Biggles se usmál: „Pokud bych zrovna nešel okolo já, mohlo se to stát tomu, kdo by první otevřel dveře.“



*Biggles se instinktivně přikrčil a zaslechl jenom, že něco  
zasvištělo kolem jeho hlavy.*

Když jsem přicházel, viděl jsem toho darebáka, jak se plíží k letadlu, ale nenapadlo mě, co se bude dít. Asi si myslel, že jsme všichni uvnitř. Prostě nevím...”

„Tady něco upustil nebo zapomněl, koukejte!“ Algy popošel pár kroků a vrátil se s nějakou tkaninou v ruce.

„Co je to?“ ptal se Biggles.

„Nějaký obvaz nebo koudel, něco takového. Podstatné je, že je to vlhké a když to zmáčknu, teče z toho benzín. Ten černý darebák chtěl zapálit naše letadlo. Protože jsou obě těsně vedle sebe, od zapáleného by chytilo i to druhé.“

„A kdyby zatarasil dveře, mohli jsme být v pasti. Dovedeš si to představit. Oheň a pak výbuch...”

Z kabiny se ozval hlas: „Pánové, co je to tam venku za rozruch?“

„Pojďme dovnitř,“ řekl Biggles Algymu a jeho rysy ztvrdly.

V kabině jim potom všem vyprávěl, co se stalo.

„Co budeme dělat?“ ozval se Ginger.

„Vezmeme na vědomí, že se nás chtěl někdo zbavit. Přinejmenším letadel. Znamená to, že ta osoba ví, že jsme tady a taky proč jsme tady.“

„Von Stalhein.“

Biggles potřásl hlavou: „Nemyslím. On takhle nepracuje. Kromě toho musí být ještě na moři. Není mi jasné, jak se to najednou seběhlo. Jsem přesvědčen, že von Stalhein o nás nevěděl, dokud nás nezahlédl na ostrově. Počkejte... Už to mám! Odpověď není těžká. Na Matildě mají rádiové spojení se svojí hlavní základnou. Teď už všechno do sebe zapadá. Myslím, že už vím, jak to bylo. Tehdy ráno myslel von Stalhein jenom na

jedinou věc. Protože měl co dělat s důstojníkem australské policie, musel se soustředit na jediné. Na člun na Osmdesátimílové pláži. Ozval se rádiem své základně – nebo Smithovi, chcete-li a varoval jej. Letadlo, tedy auster, bylo k dispozici. Někdo z té bandy s ním zaletěl na pláž a spálil člun. Pokud mám pravdu, mají auster někde v západní Austrálii nebo v severním teritoriu. No a potom Smith nebo někdo jiný odhadl, že máme dočasnou základnu v Darwinu a řekl si, že bude líp, když nás vyřadí ze hry. Tak poslal toho zabijáka.“

„Myslíš, že má prostě po ruce dostatečnou zásobu černých hrdlořezů?“ zeptal se pochybovačně Algy.

„Dnešní večer mě přesvědčil, že nemusíme o jeho zásobách pochybovat,“ mrkl na něj Biggles. „Řeknu vám raději i další věci, protože to všechno spolu navzájem souvisí.“

Pak Biggles vyprávěl, co se dověděl v přístavu. Shrnul to nakonec: „Takže vousáč je Boller, jedno ze jmen v seznamu. Je to Němec a sídlí na místě u řeky Daly. Jinými slovy – v Daly Flats. Pro veřejnost se zabývá pěstováním burských oříšků. Co však dělá doopravdy, to s oříšky nemá nic společného. Odvodnil bažiny a provedl terénní úpravy, aby vybudoval přistávací plochu pro letadla. Bělochů tam žije jenom pár a jsou hodně vzdáleni. Ale do tamější oblasti Arnhem Land se zjevně stáhli ti černoši, kteří si nepřejí soužití s bílými. Aspoň jsem slyšel, že někteří z nich jsou hodně nebezpeční. Pokud bychom tam museli, je potřeba s tím počítat. West to tam bude znát snad nám bude moci identifikovat tento druh oštěpu, prostě ve kterém kraji ho používají. Ted' prý má být ve službě. Zajdu za ním a přeptám se.“

„Kamaráde, dej si pozor,“ varoval ho Bertie. „To nemusel být jediný vrhač oštěpů na letišti!“

„Neměj strach,“ řekl vážně Biggles. „Pokud by se někdo takový přiblížil, mám pro něj připravený kousek olova a vpravím mu ho do těla, dřív než namíří oštěp. Vy zatím hlídejte stroje. Od tohoto okamžiku budeme stavět stráže. Bude to pekelná otrava, ale pořád lepší, než dostat trojzubec mezi žebra.“

„Jasně, šéfe! Zaženem tetu Lízu za kupku sena,“ zažertoval londýnským nářečím Bertie. „Stejně ale jsem zde nečekal žádné divošské válečníky. Považoval jsem Austrálii za civilizovanou zemi.“

„I já,“ přidal se Biggles. „Ona taky je civilizovaná – s výjimkou takových oštěpů. Ty civilizované nejsou... Počkám, co mi řekne West. Vrátím se hned.“

Biggles odešel i s oštěpem.

Vrátil se asi po půlhodině a všichni napjatě čekali, co jim poví o oštěpu. „West říká, že pochází z Arnhem Land. Ptal se, kde jsem k němu přišel. Myslel, že si vymýšlím. Prohlásil, že něco takového se zde ještě nestalo. Musel jsem ho ujišťovat, že se to stalo přesně tak, jak jsem řekl. Pak mi vyprávěl, že tomu koutu Austrálie říkávali trojúhelník smrti, protože domorodci zde bývali krvežízniví. Dodnes se jim prý nedá věřit. Aspoň těm polocivilizovaným, kteří u Daly pracují pro bílé plantážníky. Velice mě překvapilo jedno. West říkal, že mnoho z prvních pěstitelů burských oříšků byli Rusové. Nevím, jestli to má nějaký význam... Rozhodně si myslím, že ten černocho, který na mě zaútočil, vůči mně nechová zášť. Nemá žádný důvod nás upalovat. Někdo ho poslal. Ten, co ho poslal, rozhodně umí jednat s domorodci...“

Biggles se na chvíli odmlčel. Jeho tvář dostala tvrdý výraz, když pokračoval: „Co jsem se dověděl, mi nasadilo brouka do hlavy... Když mi to West řekl, rozhodl jsem se prozkoumat okolí Daly. Nemusíme však příliš spěchat. Přistávací plochy nám neutečou. Ani Matilda tam ještě nemůže být, pokud tam vůbec míří... Víte co? Zítra ráno zaletím v halifaxu do Broome a popovídám si s Billem Gilsonem. Ginger může letět se mnou. Algy s Bertiem zatím ve Vydře zapátrají po Matildě. Nesmíte se ale přibližovat! Dám vám kurs z ústí řeky Daly k ostrovu. Pokud na této trase zahlédnete škuner mířící k Daly, vsaďte se, že je to Matilda. Zaznamenejte její polohu. Nic víc. Jakmile ji spatříte, hned se vraťte! Není zvlášť důležité, jestli vás zahlédnou, ale bude lepší, když vás neuvidí. Vraťte se pak do Broome, kde vás budeme čekat.“

„Rozuměl jsem,“ kývl hlavou Algy.

„Ráno musíme startovat brzy. Takže nebudeme vysedávat. Já si беру první hlídku a vy ostatní se pokusíte usnout,“ uzavřel rezolutně Biggles.

## Vražda v pustině

Příštího rána dorazili Biggles s Gingerem do domu Billa Gilsona už v devět hodin, aby ho chytili, dřív než odejde za povinnostmi. Letištní stráž jim slíbila, že zatím dohlédne na letadlo.

Bill byl jejich návštěvou překvapen. „Vy dva nejste zvyklí ztrácet čas,“ poznamenal přátelsky.

„Nemůžeme si to dovolit,“ odpověděl Biggles a představil Gingera. „Pojďme do úřadu. Chceme si s tebou pohovořit.“

„Tak tedy poslouchej, Bille,“ řekl, když se usadili. „Tvůj kamarád, zlatokop Joe Hopkins, tady ještě není?“

„Ne.“

„Říkals, že má zpoždění.“

„To tedy má.“

„Bývá to u něj obvyklé?“

„Naopak. Bývá velice přesný. Mívá s sebou přesně propočítané zásoby, protože tam není co jíst. Pokud se brzy neobjeví, budu v té věci muset něco podniknout.“

„V oblasti, kde pracuje, jsou černoši?“

Bill se zarazil: „Co to má s tím společného?“

„Jsou nebo ne?“

„Ale ano. Hodně černochů. Ale s tím bych si starosti nedělal. On je zná a oni znají jeho.“

„Neměl s nimi nikdy potíže?“

Na Billově tváři se objevil udivený výraz: „Proč se ptáš zrovna na to?“

„Minulou noc se na letišti v Darwinu jeden pokusil mě probodnout.“

Billova tvář vyjadřovala nedůvěru: „Cože v Darwinu? Ty si ze mně prostě utahuješ!“

„O žert vůbec nešlo, věř mi to,“ odpověděl vážně Biggles. „Mám důvod se domnívat, že ten muž byl z Arnhem Landu. Taky mám řadu důvodů předpokládat, že lidé, po nichž pátrám, čítaje v to Bollera, jenž je taky na seznamu, který jsme ti ukázali, že tedy tito lidé mají na horním konci Daly přistávací plochu. Určitě mají ještě jednu nedaleko odtud. Z ní startoval auster vezoucí lidi, kteří spálili člun.“

Bill potřásl hlavou: „Na soukromé přistávací ploše nebývá v Austrálii nic divného. Každý zde létá – farmáři, dobytkaři, lékaři, každý... Vůbec nikdo si toho nevšímá. Patřili jsme k prvním lidem, kteří začali považovat létání za běžnou věc. Úlohu určitě sehrály zdejší obrovské vzdálenosti. V této části světa jsou nejbližší sousedé vzdáleni běžně padesát až sto mil.“

Biggles přikývl: „To chápu. Ale dosud mi dlužíš odpověď na otázku o chování domorodců.“

„Jistě, když už o tom sám mluvíš, musím přiznat, že tu a tam proskočí zprávy o nějakých potížích. Nebývá to ale nic velkého. Někteří z nich byli odjakživa uzavření a nespolehliví a místo, aby se v kontaktu s bílými vyvíjeli a byli přátelštější, zaujali k bílým tvrdší postoj. Harry Larkin, jeden ze starých usedlíků, mi onedhy vyprávěl, že mu tlupa takových domorodců vyhrožovala. Je potřeba to ovšem brát s rezervou, i když zase musím přiznat, že Harry není žádný strašpytel. Ale co z toho všeho vyvozuješ?“

Biggles si zapálil cigaretu: „Můžeš se mi posmívat, že maluji čerta na zeď, ale minulou noc mě napadlo, že

přesně takovými incidenty začaly pozdější boje v Malajsku a v Keni.“

Biggles prohodil, že si Ginger určitě vzpomene, kdy mu včera večer tato myšlenka přišla na mysl, protože se tehdy na dlouhou chvíli zarazil uprostřed věty.

Bill vypadal překvapeně: „Myslíš skupiny MauMau, různé bojůvky a takové věci?“

„To přesně jsem měl na mysli.“

Bill se skepticky pousmál: „Zde se to stát nemůže.“

„Pročpak ne?“

„Zkrátka to není možné. Věř mi.“

„Vysvětli mi, proč?“

„Většina z nich je v pravidelném kontaktu s bílými.“

„Ti v Africe to říkali taky.“

„Mají své vlastní rezervace.“

„Ty měli v Africe taky.“

Bill opět zavrtěl nesouhlasně hlavou: „Přesto si to nedokážu představit.“

„To si nedokázali představit ani osadníci, kteří přivezli své ženy a děti na vzdálené farmy v Keni a dnes neudělají krok bez pušky v ruce,“ pokračoval Biggles. „Bille, věř mi, že nejsem typ člověka, který vidí trávu růst. Možná, že štekám na strom, na němž nikdo není. Ale včera večer jsem musel myslet na problémy s černými. A najednou se mi začaly v hlavě vynořovat určité podobnosti. Jak zasvištěl oštěp nad mojí hlavou, došlo mi, že řídce osídlené oblasti Austrálie mají hodně společného s východní Afrikou. Domorodci bez trvalých sídel, číselná převaha domorodců, izolované domovy bílých daleko od sebe... Pěstitelé dobytka, farmáři a zlatokopové, každý sám pro sebe... V takové situaci postačí, když zde bude pár lidí, kteří budou chodit mezi

domorodce a vyprávět jim, že bílí jsou zloději, kteří jim ukradli jejich zemi a zotročili je. Pak už bude k vraždě jenom krůček.“ Biggles udělal omluvný posunek. „Můžu se mýlit, ale když jsem si sečetl dvě a dvě, najednou mi z mlhy nejasností vykryštoval neradostný obrázek špinavostí, které jsou součástí studené války. Přesně tak to fungovalo v Malajsku, Keni, Indonézii, Barmě a na blízkém Východě. Proč by se to nemohlo opakovat tady? Muži, kteří v ukradeném člunu přistáli na Osmdesátimílové pláži, přišli z druhé strany železné opony. Byli vysláni z hlavního stanu studené války. Vím o nich mnohem víc než ty. Ať už se o jejich poslání mýlím nebo ne, nenamlouvej si, že jste tady nezranitelní. Taktika, která se jim osvědčila v Asii a v Africe, může být úspěšná i v Austrálii.“

Billův výraz tváře se změnil. „Nikdy jsem o tom neuvažoval tímto způsobem,“ přiznal.

„Bude užitečné, když na to budeš od nynějška myslet a budeš mít uši nastražené, jestli zde už neřádí agitátoři. Adamsen z Perthu, o němž jsi mluvil, by mohl být jedním z nich.“

„Říkají, že už v Perthu není.“

„Tak prý už není... To se podívejme... Myslím, že vím, kde je. A copak Roth z Tarracooma Creek, ať už je to místo kdekoliv?“

„Našel jsem to místo.“

„Tak kde je?“

„Je to stará pastvina ovčí na okraji pouště, odsud jihovýchodním směrem.“

„Daleko?“

„Odhaduji to na sto až sto padesát mil.“

„Tím směrem by měl být někde i Hopkins, ne?“

„Více méně. Měl by však být daleko blíže, asi tak čtyřicet mil.“

„Na cestě do Tarracoomy bych letěl nad ním?“

„Myslím, že ano.“

„Zahlédl bych ho ze vzduchu?“

„Předpokládám, že určitě. Má důl nebo spíš vykopanou jámu a okolo spoustu vlastnoručně vyrobených nástrojů a zařízení. Bydlí v takovém sroubeném přístřešku poblíž zdroje vody. Většinou získá dost zlatého prachu, aby ho to slušně uživilo.“

„Znáš přesně polohu toho jeho místa?“

„Vždyť jsem tam za ním byl. Je to na úpatí Mac Larenových kopců.“

„A ten jeho vodní zdroj je v okolí jediný?“

„Ano.“

„Užívají ho tedy i domorodci?“

„Předpokládám, že ano.“

„Pak ovšem by bylo dobré, aby se někdo přesvědčil, že je Hopkins v pořádku.“

„On se o sebe dokáže postarat.“

„Slyším to rád, protože pokud by se mělo začít dít něco nekalého, pak si uvědom, že Tarracooma je na seznamu. Tamější domorodci by byli mezi prvními, kteří by začali nepokoje.“

„Rozumím, co tím myslíš,“ odpověděl pomalu Bill.

Biggles pohlédl na své hodinky: „Myslím, že se zaletíme podívat do té Tarracoomy a zkontrolujeme Joea, když to máme na cestě. Přidáš se k nám?“

„Velice rád!“

„Výborně. Mimochodem, ať už je Joe v pořádku nebo není, o svých podezřeních nemohu zatím nikomu nic prozradit. Nemusí na nich být vůbec nic. Ovšem

pokud oheň doutná, často stačí jediná jiskra a on vzplane. Proto pevně věřím tvým slovům, že Joe se dokáže o sebe postarat. Kdyby to nedokázal, potom může ta jiskra křísnout právě tam.“

„Pokud by nebyl v pořádku, přísahám, že ty darebáky dostanu,“ rozhorlil se Bill.

„Výtečně,“ řekl Biggles suše. „Výsledkem tvého činu by pak mohla být odvěta vůči všem bílým v okolí... Ale nepředbíhejme událostem. Musíme vyrazit.“

Rychlým krokem došli ke garáži, kde měl Bill svůj vůz. Proto byli na letišti v několika minutách...

Halifax se držel ve výšce několika set stop a mířil přes nehostinnou pustinu, která se rozprostírá za pobřežím západní Austrálie. V horším případě to byla písčná poušť zvlněná dunami a místy žlutohnědými kopci, v tom lepším pak se cestujícím nabízel pohled na nízká křoviska s trnům. Jezera se slanou vodou, okrouhlá jako talíře, byla roztroušena tu a tam v krajině. Jejich voda odrážela zářivou modř oblohy. Nikde v dohledu nebyla živá bytost. Tak toto je teprve ta pravá Austrálie, napadlo Gingera. Tato země zůstala stejná jako po všechna ta nespočítatelná léta, než sem vstoupila noha bílého muže.

„Drž se přímo ve směru prolákliny mezi těmi dvěma vršky na horizontu a pak trochu doprava,“ dával Bill pokyny Bigglesovi, který se poněkud odchyloval od přímého kursu, aby mohli pátrat po nezvěstném zlatokopovi.

Krajina však byla stále monotónně stejná, bez známek života. Už byli přímo nad oblastí, kde se měl zdržovat starý Joe.

„Zamiř tam k té průrvě mezi kopci vpravo,“ radil Bill. „Tam je shluk stromů, ano a právě tam stojí chatrč, kde Joe přebývá. Uvidíš i jeho důl. Joe by měl být někde nedaleko.“

„Asi tam není, pokud není hluchý,“ prohodil Biggles. „Jinak by se už určitě šel podívat, kdo se to blíží.“

Halifax s řevem kroužil nad dolem. Biggles snížil výšku a provedl dva oblety. Díra v zemi, primitivní přístřešek, poblíž ohniště poměrně velký kotlík, to všechno bylo zřetelně vidět.

„Měl by zde být,“ mumlal si Bill. „Domů se nevydal. U ohně visí jeho táborový kotlík. Ten by si přece vzal s sebou.“

„Co tedy navrhuješ?“

„Rád bych se tam podíval. Můžeme přistát?“

„Na té holé ploše tamhle by to šlo. Zkusíme to.“

Biggles si prohlédl terén zblízka a rozhodl se: „Vypadá to dobře. Já to samozřejmě zkusím, ale nesmíte mi nadávat, kdybych neuspěl a my museli domů po svých.“

Jeho slova sotva dozněla a halifax se klidně snesl na planinu bez jakékoliv vegetace, vzdálenou od zlatokopova obydlí něco přes tři sta yardů. Přistání bylo naprosto hladké.

„Letadlu nic nehrozí, může zde i zůstat,“ poznamenal Biggles, když vystoupili a kráčeli k dolu.

Slunce se opíralo o zemi a horký vzduch se tetelil, až se vzdálené obrysy na obzoru chvěly. Nikde ani nejmenší zvuk, ani závan větru, ani zpěv ptáka. Jakmile se přiblížili k obydlí starého Joea, ticho jako by zhoustlo. Bylo zřejmé, že majitel zde není, protože teď už by se

určitě ukázal. Bill kráčel dlouhým krokem a byl u chatrče první.

Nahlédl dovnitř a když se otočil k ostatním, viděli, že jeho tvář zbledla. „Je mrtev,“ byla jediná slova, která dokázal vyslovit.

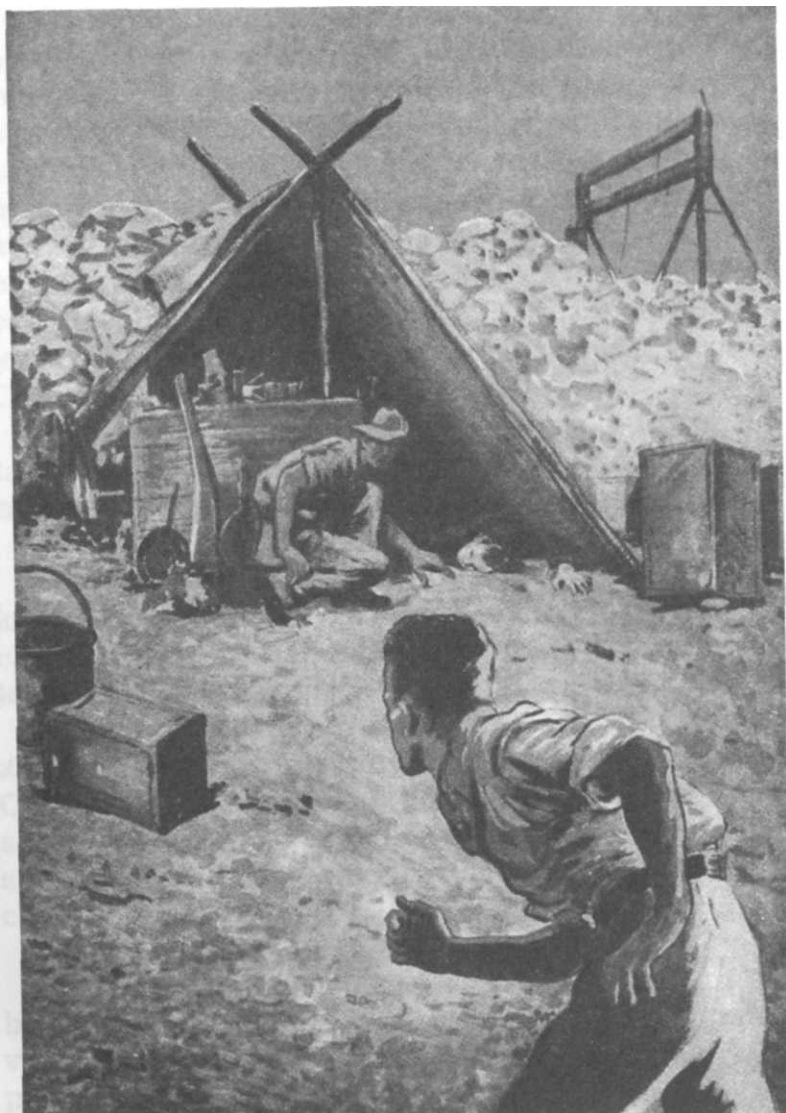
Starý zlatokop ležel zhrouceně na zemi. Zřejmě byl mrtev už několik dní. Na podlaze se vytvořily dvě ošklivé skvrny, na nichž hodovaly mouchy.

„Zůstaňte, kde jste,“ řekl vážně Bill. „Napřed se tu musím porozhlédnout sám.“

Biggles si zapálil cigaretu a prohlížel si pustou krajinu.

„Byl zavražděn,“ konstatoval Bill, když skončil svoji prohlídku. „Byli to černoši. Napřed ho srazili klackem a pak ho ubodali k smrti svými oštěpy. Proti přesile neměl šanci. Nejspíš zaútočili v noci. Nikde jsem ale neviděl jeho pušku. Vždycky říkal, že ji má při sobě, aby mohl vystřelit po klokanovi. Byla to stará armádní 303, na pažbě měl své iniciály. Nejsou zde ani zásobníky nábojů. To je divné.“

„Nemyslím si, že je to divné,“ vmísil se Biggles. „Jak tyhle věci začnou, tak i končí. Řekl bych, že ho černí zabili právě kvůli jeho pušce. A mimochodem – teď už snad chápeš, o čem jsem mluvil.“



*„Je mrtev," byla jediná slova, která dokázal vyslovit.*

Bill si posunul klobouk do týla: „Pořád tomu nemůžu uvěřit. Něco takového se přece dělo už velice dávno a zrovna ne v této části země. Chudák starý Joe. Když si pomyslím, kolikrát se dělil o svoji potravu a vodu právě s domorodci...“ Biggles nesouhlasně potřásl hlavou: „S černými nic nenaděláš, když divoch, kterého mají pořád pod kůží, vyrazí na povrch. Ta tam je přátelská vlídnost, kterou okoukali od bílých! Sám jsem viděl, jak Afričané zabili nejednoho doktora, který jim předtím zachránil život. Co hodláš podniknout?“

„Musíme ho pohřbít. Zde je zvykem pohřbívat lidi tam, kde byli nalezeni. Náradí máme. A potom musím zachytit všechny stopy.“

„Chceš říct, že budeš vrahy pronásledovat?“

„Třeba i do pekla, bude-li to zapotřebí. Nikomu nikdy nesmíme dovolit, černému ani bílému, aby spáchal vraždu beztrestně... Prosím vás, nešlapejte nikam, kam nemusíte!“

Potom vykopali hrob a vložili do něj tělo starého zlatokopa a zaházeli je hlínou a kameny. Bill přednesl Otčenáš, zarazil lopatu do hlavy hrobu a začal shledávat skromný majetek nešťastníkův. Po chvíli se v chýši neklidně rozhlédl a nakonec řekl: „Něco zde chybí.“

„Co to je?“ zeptal se Biggles.

„Zlatý prach, který vytěžil. Kdyby nic nezískal, nebyl by tu zůstal ani minutu. Vždycky se mu podařilo vydolovat aspoň pár uncí. Schovával to do takového pytlíku. Byl to klokaní vak. Mockrát mi ho ukazoval.“

„Třeba ho schoval.“

„Neměl by čas ho někam schovat i kdyby na to pomyslel. Ze způsobu, jakým ho zabili, soudím, že neměl moc času vůbec na nic.“

„No tak potom ho musel vrah odnést, jiná možnost není.“

Bill přikývl: „To je jediné vysvětlení.“ Zavázal všechnu pozůstalost do rance a zvedl jej. „To je tedy vše,“ řekl a otočil se k odchodu. Svým neklidem a vzrušením připomínal honícího psa na stopě. Jakoby věřil.

Ginger brzy pochopil příčinu Billova neklidu. Sto yardů od nich se vynořilo několik nahých domorodců a dívalo se směrem k nim. Všichni si nesli oštěpy. Prohlásit, že Ginger byl zaražený, to by situaci nevystihovalo. On třesl oči. Byl by přísahal, že nikde není živé duše.

„Takže?“ zvedl obočí Biggles.

„Promluvím s nimi. Může to být tlupa, co zabila Joea.“

„Znáš to tu líp než já, ale já si myslím, že to oni nejsou,“ prohlásil Bigles. „Ti, co zabili Joea, by už věděli, co bude následovat a prchali by.“

„Uvidíme.“ Bill šel pevným krokem k domorodcům, kteří stáli nehybně jako vytesaní do kamene. „Pokud sami nezabíjeli, budou o tom leccos vědět.“

„Máš zbraň?“ volal Biggles.

„Žádnou nepotřebuji.“

Biggles pokrčil rameny a řekl tiše Gingerovi: „Jsou okamžiky, kdy se neohroženost mění v bláznovství. O primitivech vím jen to, že v tlupě se vždycky odváží. Mají zvířecí instinkty a nikdy dopředu nevědí, co udělají. Tady tihle by měli utíkat. Pokud neutíkají, může se stát všelicos.“

Bill se zastavil ve vzdálenosti dvaceti yardů. „Jaké jméno?“ křičel.

Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil.

„Co vy tady dělat? Co vidět?“ křičel zřetelně Bill.

Černí si zachovali svůj nehybný výraz a jejich zvířecí oči si bez mrknutí prohlížely policistu.

„Poslyš, Gingere,“ obrátil se Biggles na přítele. „S tou sebrankou nic nedokáže a ještě se dostaneme do průšvihů. Skoč do mašiny a nastartuj. Snaž se ji dostat co nejbliž. Musíš se ale chovat klidně, jakože se nic neděje. V žádném případě nesmíš vypadat vystrašeně.“

„Oukej.“ Ginger se vydal k letadlu, které nebylo přímo za nimi, ale zhruba mezi oběma skupinami. Tak mohl koutkem oka pořád sledovat, co se děje.

Biggles s rukama v kapsách se loudal k Billovi, jako by se vůbec nic nedělo. Když došel na doslech, řekl: „To není ta tlupa, Bille. Nemají přece pušku.“

„Ti darebáci nechtějí mluvit.“

„Když se tak rozhodli, co naděláš. Pokud na ně půjdeš tvrdě, můžeme mít těžkosti. A to přece žádný z nás nechce.“

„Nikdy dřív jsem je neviděl v takové náladě,“ odpověděl Bill zklamaně.

Biggles pozoroval Billa a chápal jeho nynější pozici. Vzdát se nyní veškeré snahy a odejít by v očích primitivních domorodců znamenalo slabost, prostě ztrátu tváře. Pokračování však mohlo vyústit v otevřené nepřátelství.

„Dělej si, co chceš. Je to tvá země a ty se v ní vyznáš,“ zabručel Biggles a sáhl po další cigaretě.

Motory halifaxu naskočily a velký stroj se dal pomalu do pohybu směrem k oběma skupinám.

Bill si povzdechl: „Asi máš pravdu, ale šťve mě, že je nechám jít jen tak.“ Napolo se otočil k Bigglesovi.

Pohyb byl zřejmě signálem, na nějž černoši čekali. Pokud se na ně Bill díval, váhali, podobně jako zvířata, cokoli podniknout. Jakmile se však otočil, začali jednat. S ohlušujícím hvízdáním a neartikulovaným pokřikem se dali na útěk.

Bill se zarazil. Nejenže ho toto chovám překvapilo, ale dosud stále nechápal to, co bylo Bigglesovi už delší dobu jasné. Jejich životy byly v nebezpečí. Když se člověk chová k domorodcům příliš přátelsky, mohou jím začít opovrhovat... Zvážil situaci a aniž by dal najevo strach, vydal se zvolna za Bigglesem k letadlu.

V poslední minutě přiletěl oštěp. Mnoho škody nenadělal. Bill se tak rozezvil, že se Gingerovi z místa pilota zdálo, že půjde dopadnout pachatele. Tento vývoj událostí by ovšem mohl znamenat sebevraždu. Biggles sice pistoli měl, ale nevytáhl ji, protože nechtěl vystupňovat nepřátelskou atmosféru. Koneckonců proti zdivočelé tlupě by ani příliš platná nebyla.

Ginger se rozhodl vzít situaci do vlastních rukou. Zaroloval s letadlem tak, že ocas směřoval k černochům. Výsledek se ihned dostavil. Domorodci se ocitli ve směsici kouře, prachu, písku a částech okolní vegetace. Čtyři silné motory udělaly svoje. Z bojovníků se najednou staly vrávorající postavy, které si rukama chránily oči a snažily se uniknout z místa, jež jim nabízelo tolik nepříjemností.

Biggles i Bill bystře využili situace a bez zaváhání bleskově zaujali svá místa v letadle. Bezprostřední nebezpečí bylo zažehnáno. Ginger uvolnil své místo Bigglesovi, který procedil jenom: „Dobrá práce. „Ještě než vzlétli, obrátil se na Billa: „Co chceš dělat teď“

Přeješ si vrátit se do Broome, nebo mám letět do Tarracoomy?“

„Raději bych se vrátil do Broome,“ odpověděl Bill. „Ať už si o tom myslíš cokoli, já musím nejprve ohlásit vraždu Joea Hopkinse a podat zprávu o chování těch šílenců tady. Nechápu, co je to najednou posedlo.“

„Já to vím,“ zahučel Biggles. „Nechci se vytahovat, že jsem ti to říkal, ale připuť, že jsem věděl, co můžeme očekávat. Bille, my teď musíme pracovat rychle, jinak zde bude mnohem víc obětí než Joe Hopkins... Tak a teď tě vezmu domů.“

Oknem kabiny viděli, že nazí válečníci z dostatečné vzdálenosti sledují, jak řvoucí halifax stoupá k obloze.

## Tarracooma cení zuby

Po návratu do Broome se setkali s Algym. Ten na palubě Vydry pátral po Matildě a našel ji asi sedmdesát mil odtud, jak míří do ústí řeky Daly.

„Čekal jsem něco podobného. V tomto okamžiku nepotřebujeme vědět nic víc,“ řekl Biggles. Seznámil Billa s Algym a Bertiem a vyprávěl jim, co zažili ráno s Bille a Gingerem. „Teď už jsem si jist, že bez ohledu na jiné záměry, je jedním z cílů von Stalheina a jeho společníků vyvolání nepokojů. K tomu využijí domorodce. Povede to jednak k hmotným škodám, jednak se pozornost soustředí na černochoy a plně to zaměstná policii a letectvo. Potom se celé špionážní síti bude lépe pracovat. Bille, kolik máte v Austrálii stoprocentních černochoů?“

„Pokud to můžu odhadnout, tak okolo padesáti tisíc. Navíc je zde ale spousta míšenců.“ Bill se zašklebil a pokračoval: „Zkrátka bude jich dost k tomu, aby nadělali spoustu nepříjemností.“

Biggles se ani neusmál.

„Ti, které jsme viděli dnes ráno,“ pokračoval Bill, „si říkají Peedongové. Kočují v pusté krajině a jsou odlišní od těch, kteří žijí v džungli v oblasti teritorií. Těm se říká Myallové. Jsou hodně divocí, ale ti z Arnhem Landu jsou v tomto ohledu ještě horší. Donedávna se k nim nedalo ani přiblížit. Spousta lidí tam našla svou smrt.“

Biggles pokrýval hlavou: „Zdá se mi, že někdo zapracoval tak, aby Peedongové začali být taky nepřátelští. Můžeme zde mít dost brzy situaci jako v

teritoriích. Potíže v západní Austrálii mohou začít v Tarracoomě a vůbec okolo Daly.“ Podíval se vážně na Billa: „Chápu, že chceš ohlásit zabití Joea Hopkinse a zahájit pátrání po jeho vrazích. Zatím se nám však problémy mohou rozšířit. Jsem přesvědčen, že Hopkins nebyl jediný osamělý zlatokop mezi těmi divočáky.“

„To se ví, že ne. Někteří muži pracují sami, jiní ve dvojicích. Máme jejich sídla zanesena na mapě.“

„Pak by měli být varováni. Problém je, jak to udělat a přitom ty lidi nestrašit. Vytvoříme-li atmosféru strachu, mnozí se nám budou vysmívat a nepřátelští agenti se budou snažit tím víc. Rozhodně nesmíme ztrácet čas. Semeno zla už bylo zaseto a musí být zničeno jednou provždy. Moje možnosti jsou omezené. Nemám právo nikoho zatknout, i kdybych měl proti němu sebelepší důkazy. A ani ty nemám. Zatím...“

„Musím dostat vraha starého Hopkinse. Stop tam bylo dost.“

„A zatím co se poženeš za ním, dojde k dalším vraždám. I tebe samotného mohou zabít.“

„Co mi tedy navrhuješ?“

„A co navrhuješ ty? Já bych mohl zaletět do Sydney a navštívit jednoho člověka z vaší tajné služby, s nímž mám spolupracovat. To by vyžadovalo určitý čas a další čas by uplynul, než by byla přijata opatření. Dovedu si představit, že bych toho muže musel přesvědčit, že nemalují čerta na zeď a on by nemohl začít jednat, aniž by si to celé nedal schválit. Přitom by neměl v ruce důkazy, ale jenom moje slovo a to by asi nestačilo... Co bych si přál právě teď, je podívat se blíž na toho záhadného Smithe, který je u kořene našich potíží. Ten je ale toho času mimo tvoji pravomoc.“ Biggles se zamyslel

a pokračoval: „Čím víc to rozebírám, tím spíš se kloním k tomu, abychom popadli býka za rohy a rázně se postavili tomu Rothovi v Tarracoomě. To by v této oblasti mohlo ukončit neklid.“

„Jak si to představuješ?“

„Mohl bys ho zatknout a přivést sem k výslechu.“

„A nechat se zesměšnit?“

„Připouštím, že by to tak mohlo dopadnout,“ připustil Biggles.

„Je na tobě, aby ses rozhodl, jestli chceš riskovat svoji kariéru a pokusit se zachránit některé z těch lidí, kteří teď pracují v pustině a myšlenka na nebezpečí jim ani nepřijde na mysl. Je taky možné, že Roth, pokud má máslo na hlavě, může po střetnutí s námi zpanikařit a udělá něco, co nám umožní, abychom ho sebrali. Třeba najdeme nějaké důkazy v jeho domě. Rozhodně by bylo dobré ho po přistání v Daly Flats nějak vyprovokovat.“

Bill vypadal ustaraně a měl k tomu taky důvod. „Toto je svobodná země,“ odporoval Bigglesovi, „Každý může cestovat kam chce a dělat, co se mu líbí tak dlouho, dokud neporuší zákony. A rozhodně nemáme žádný zákon, který by zakazoval rozhovory s černochoy nebo s bělochy.“

„Protivník přesně na to spoléhá,“ prohlásil Biggles. „Tím se mu přece jeho nekalé akce velice ulehčují a naše protiakce jsou pak obtížnější. Dobrá, poletíme do Tarracoomy. Rozhodni se, Bille, jestli se k nám připojíš.“

„Půjdu s vámi,“ řekl Bill. „Podíváme se na zoubek tomu Rothovi. To neuškodí. Cestou taky uvidíme, jestli se černoši nedali do pohybu. Počkejte chvíli, než podám hlášení o Hopkinsově vraždě a hned se k vám vrátím.“

„A co my?“ ptal se Algy, zatímco čekali.

„Ty a Bertie musíte se mnou. Může se stát cokoli a čím víc budu mít svědků, tím lépe. Vydře bude tady dobře.“

„Odkud víš, že budeš moci v Tarracoomě přistát?“ vyzvídal Bill, když se vrátil.

„Nevím to, ale věřím, že tam nějakou možnost přistání objevím. Roth může být ve spiknutí jenom malá ryba, ale jeho šéf s ním určitě udržuje kontakt. Protože se domnívám, že tím šéfem je Smith, jsem si jist, že se tam dá přistávat. Bille, myslíš, že trefíš do Tarracoomy?“

„Polohu místa znám. Nebude tam mnoho osad, takže pokud nějakou spatříme, bude to ona.“

Trvalo to jen několik minut a halifax byl opět ve vzduchu. Tentokrát se dali o něco jižněji než minule. Pod nimi ubíhala tatáž krajina, snad zde bylo jen více úseků klasické pouště s pískem a zakulacenými kameny, jaké bývají na přímořských plážích. Později uviděli i časté ostrůvky křovisk, v nichž převládaly rostliny z druhu akácií. Z jednoho takového zarostlého úseku stoupal tenký proužek dýmu. Pak Biggles zahlédl další a tak zauvažoval nahlas: „Copak je to za kouř? Nikoho v okolí nevidím.“

Odpověděl mu Bill: „Zde se tomu říká dráty. Někteří to nazývají telegraf v buši. Tak si totiž domorodci signalizují.“

„Myslíš, že se to týká nás?“

„Možná. Nebo si podávají zprávu o vraždě. Někdy to může dopadnout tak, že o tobě budou vědět, dřív než přistaneš. Všeobecně ovšem nemohou být kouřové signály rychlejší než letadlo. Jindy bych klidně řekl, že tyhle signály nemají větší význam. Teď se mi ale nelíbí,

jak se černoši drží z dohledu. Je zřejmé, že když už vědí o mrtvém bílém muži, budou se snažit ukrýt. Moc dobře vědí, že někdo za to zaplatí.“

Letadlo se pohupovalo. Jediný viditelný život v divočině vykazovalo stádo klokanů.

„Této krajině drobných keřů a písku zde říkáme *pindan*,“ vysvětloval Bill. „Pokud osadníci v Tarracoomě opravdu chovají ovce, musíme je už brzy spatřit. Pastviny pro ovce se táhnou často až do délky sta mil.“

Halifax se pohyboval zdánlivě pomalu. Obloha žhnula v umdlévajícím vedru.

Uplynulo dalších dvacet minut, když Bill řekl: „Zde někde už musí být Tarracooma. Osobně jsem tady nikdy nebyl, takže přesně to říct nedokážu. Tamhle musí být zdroj vody, tady tomu říkají *billabong*. Když se dostaneme trochu výš a zakroužíme, určitě uvidíme odlesk světla na vodní hladině. Voda je tady vzácná. U vodního zdroje bývá vždycky větrný mlýn, který pohání artézskou studnu.“

Ukázalo se, že se Bill nemýlil. Ginger to zpozoroval hned. Biggles vypnul motory a spouštěl se klouzavým letem. Pak už zahlédli budovy, hlavně podle stínů, které vrhaly. Bylo možné zahlédnout i jednotlivé ovce. Několik černochoů pobíhalo sem a tam, jeden z nich vedl dva koně do budovy. Asi to byla stáj.

„Na té stezce v písku je vidět stopy kol,“ upozornil Bill.

„Vidím je taky, ale nevím, co je způsobilo,“ odpověděl Biggles. „Mohlo by to být i auto, ale připadají mi moc daleko od sebe. Však brzy uvidíme. Ty se budeš muset zaměřit na výslech. Jakou taktiku zvolíš?“

„Napřed se podívám na Rotha, co je vlastně zač.“

„Musíš mít ovšem nějakou záminku.“

„Půjdu se ho zeptat, jestli nemá nějaké potíže se svými černochoy.“

„Řekne, že nemá. A zřejmě bude mít pravdu, protože právě on je jeden z těch, kteří ty problémy dělají. Alespoň podle mého názoru. Jinak by přece nebyl důvod, aby jeho jméno stálo na von Stalheimově seznamu.“

„Budu si to pořád uvědomovat,“ ujišťoval Bill.

Řada budov byla nyní přímo pod nimi. Hlavní budova vypadala jako dlouhý bungalow s plechovou střechou. Gingerovi připadala skoro nová. Rozhodně tady nemohla stát dlouho.

„Nikdo nevyšel, aby se u nás podíval,“ všiml si Bill.

„Nesmíme udělat žádnou chybu,“ poznamenal Biggles.

Přistáli na zemi poblíž hlavní budovy a nakonec ještě popojeli tak, že zůstali ve vzdálenosti sotva padesát yardů od ní. Biggles vypnul motory. Vystoupili. Ginger zahlédl černochoy, kteří je pozorovali z okolních stavení.

„Někdo by měl raději zůstat u letadla,“ rozhodl Biggles. „Myslím, že vy oba, Algy a Bertie, můžete čekat tady. Uvidíte, co se bude dít a přitom budete dostatečně blízko, kdyby pana Rotha napadlo něco nedobrého. Nemyslím, že by byl tak nemoudrý, ale jeden nikdy neví.“

Biggles, Bill a Ginger kráčeli k předním dveřím budovy. Než tam však dorazili, objevil se ve dveřích muž. Podle rysů tváře a barvy pleti to byl míšenec.

„Je pan Roth doma?“ začal Bill.

„Já jsem Roth,“ odpověděl muž.

Na okamžik se Bill zarazil. Stejně se vedlo Bigglesovi a Gingerovi. Všichni totiž předpokládali, že

Roth je běloch. Vneslo to do celé věci cosi neočekávaného, ale nebyl čas o tom hovořit.

„Můžeme dál?“ zeptal se Bill, protože je k tomu muž nevybídl. Udělal krok kupředu.

S trochou zaváhání Roth ustoupil. Aspoň Gingerovi se to tak jevilo. Vypadalo to, že i Roth nebyl připraven, rozhodně ne na návštěvu policejního důstojníka. Kdyby Bill cestoval na koni, určitě by Roth o jeho příjezdu věděl.

Za dveřmi byl obývací pokoj. Na stole ležely špinavé talíře a poblíž stály použité sklenice. Rozhodně to vypadalo, že zde nejedl jenom jeden člověk. Uprostřed stála prázdná láhev od whisky.

„Koukám, že jste měl společnost,“ řekl Bill. „Doufám, že jsem vás nevyrušil.“

Otázku skrytou ve větě Roth ignoroval. „Co si přejete?“ zeptal se hrdelním hlasem, jenž sdostatek potvrdil německý původ jeho otce. Koneckonců svědčilo pro to i jeho jméno.

„Navštěvuji pár lidí v pustině, abych si ověřil, že je u nich všechno v pořádku.“

„A proč to?“

„Někteří nám totiž ohlásili potíže s jejich černými zaměstnanci.“

„Zde potíže nemáme.“

„Koho máte v domě?“

„Co to znamená máte?“

„Napadlo mě jenom, že bych mohl zároveň pohovořit s vašimi sousedy, pokud zde jsou. Možná by mi to ušetřilo cestu.“

„Jaképak návštěvníky bych tu podle vás měl mít?“

„To nevím. Vy to musíte vědět líp. Já jsem si jenom všiml, že jeden z vašich přátel má letadlo.“

Ginger v tu chvíli nevěděl, jestli Bill vystřelil naslepo, nebo jestli skutečně odhadl, že stopy kol jsou vlastně otisky podvozku letadla. Přece už na Osmdesátimílové pláži mu říkali, že auster má rozchod kol šest stop.

„Můj přítel z Perthu přiletěl,“ řekl po chvílce zaváhání Roth. Rozhodl se, že přítomnost letadla nepopře. Bylo by to ostatně pošetilé, když byly venku ty stopy.

„Mohl bych ho znát?“ zkusil to Bill. „Nemyslím si to.“

„Jak se jmenuje?“

Roth se zamračil: „K čemu je to vaše vyptávání?“

„Snažím se jenom vědět, kdo je na mém území. Máte nějaké důvody, abyste mi neodpovídal na běžné otázky?“

„Samozřejmě, že ne.“

„Tak proč mi nechcete říct návštěvníkovo jméno?“ Roth se zatvářil nepřívětivě: „Pokud to musíte vědět, jeho jméno je Adamsen.“ Biggles si vyměnil pohled s Gingerem. „Je stále zde?“ zeptal se Bill.

„Ano.“

„A ještě někdo?“

Rothova nevraživost rostla: „Proč by zde měl být ještě někdo jiný?“

Billovo chování zůstávalo stále stejné: „Jenom, že jsem zahlédl, že na tom stole bylo prostřeno pro pět lidí a myslím, že i na vyprázdněnou láhev whisky zde muselo být víc než dva lidé.“

„Co je vám do toho, kolik lidí je v mém domě?“ odsekl Roth. „Nemáte nic lepšího na práci, než mě obtěžovat idiotskými otázkami? O co se tu snažíte, co?“

Billův hlas poněkud přitvrdil: „Snažím se pouze najít muže, který zavraždil zlatokopa Joe Hopkinse.“

Roth ztuhl. V jeho očích se zableskl neklid. Nebyl dobrý hráč.

„Tak vy už o tom víte,“ tlačil ho Bill.

„Neřekl jsem to.“

„Ale věděl jste o tom.“

„Nevěděl.“

Bill pokročil do rohu místnosti a uchopil pušku, která tam byla opřená o zeď. Držel ji za hlaveň a přistrčil k muži její pažbu. „Pokud jste nic nevěděl, jak se k vám dostalo toto?“ řekl.

Roth se *zarazil* a neklidně si olízl rty.

„To je Joeova puška a vy to víte,“ zvýšil hlas Bill.

„Nevím, komu patřila,“ odsekl Roth.

„Jak se sem dostala?“

„Jeden z mých lidí ji přinesl.“

„Proč?“

„Protože nenechám své lidi běhat se zbraněmi.“

„Pak se ho musíme zeptat, odkud ji má,“ prohlásil Bill pevně. „Pošlete pro něj.“

„Už zde není,“ odpověděl Roth. „Jak to?“

„Před týdnem jsem ho propustil.“

„Jak se jmenuje?“

„Charlie.“

„Charlie kdo?“

„Odkud to mám vědět? Nepamatuji si jméno každého *binghi*, který pro mě pracuje.“

„Kolik lidí nyní zaměstnáváte?“

„Asi dvacet.“

„Co přesně dělají?“

„Co obvykle dělávají *binghi* na farmách?“

„Hlídají stáda, pokud tam nějaká jsou,“ řekl Bill.

V tom okamžiku se otevřely dveře vedoucí do další místnosti a vstoupili čtyři muži. Jeden, zřejmě předák, byl běloch. Byl mrtvolně bledý, měl malé tmavé oči těsně u sebe a neudržívaný plnovous. Dva další byli na první pohled míšenci, kteří nezaprou své asijské předky. Poslední vypadal jako typický místní domorodec.

„Co je to tu za randál?“ zeptal se s nevraživým výrazem předák.

„Randál vyvolala jedna vražda,“ odpověděl krátce Bill. „Kdo jste?“

„Jmenuji se Adamsen, pokud vám to něco říká,“ ušklíbl se muž a odhalil zažloutlé zuby. „Já jsem nikoho nezabil. Zatím...“ dodal.

„Neřekl jsem, že jste to byl vy,“ odsekl Bill a vytáhl svůj notes.

„Potřebuji jména vás všech. Předvolám vás jako svědky.“ V pokoji zavládlo napjaté ticho. „Tak mluvte,“ pobídl je Bill s tužkou v ruce. Nikdo neodpověděl.

„Tak takhle je to,“ řekl Bill chladně. „Vidím, jaký na to máte názor. Nebojte se, budu si pamatovat vaše tváře. Je v další místnosti ještě někdo?“ Přešel rychle místností a otevřel dveře, jimiž vstoupili. Rozhlédl se a pak se zeptal: „Pane Rothe, vy máte licenci na vysílačku?“

„Nemám na to čas. Ten krám mi sem jenom postavili.“

„Kdo to sem postavil – Adamsen?“ Nedostal odpověď.

Bill se obrátil a řekl Rothovi: „Půjdete se mnou.“

„Kam?“

„Do Broome.“

„Proč tam půjdu?“

„Udělat úřední prohlášení o tom, jak se k vám vlastně dostal majetek mrtvého muže. To je přece vaše povinnost.“

„Řekl jsem vám všechno, co vím.“

„Nejsem s vaším vysvětlením spokojen.“

„Víc ode mne stejně nikdo neuslyší. A navíc se odtud stejně nemohu hnout.“

„Tím, že budete odporovat policii, ničeho nedosáhnete.“

„To je jediné, co umíte,“ odfrkl Roth, který zjevně v přítomnosti svých společníků nabyl sebedůvěry.

V tu chvíli přeběhl černochem celou místnost, otevřel vstupní dveře a silně zahvízdal na prsty. Od vzdálenějších stavení přiběhlo na dvacet černochoů.

„Soudím, že je čas, abyste všichni vypadli,“ vyštěkl Roth.

Bill sevřel rty v tenkou čárku: „Jste darebák a přivedete ty ubožáky do neštěstí.“

Rothův úšklebek se rozšířil: „V nešťastné situaci jste vy, pane.“ Zjevně se mu vysmíval. „Raději dělejte.“

„Půjdu, ale vy půjdete se mnou,“ řekl Bill ledově klidně. Gingera napadlo, že až obdivuhodně klidně na to, že nebyl ozbrojen.

Rothova pravice se dala do pohybu směrem k jeho kapse, ale najednou se zarazila, protože muž se díval do ústí Bigglesovy pistole.

„Nikdo ani hnout!“ nařídil Biggles. Jeho hlas zněl jako praskání biče. „Gingere, dej svou zbraň Billovi a zneškodni vysílačku.“

Ginger předal pistoli policistovi a vstoupil do další místnosti. Adamsen se napolo otočil, jako by mu chtěl bránit.

Biggles na něj zamířil: „Zůstaňte stát!“ Něco v jeho hlase muže přesvědčilo, že bude lepší uposlechnout.

Za okamžik se Ginger vrátil. „Je to v pořádku,“ oznámil.

„Za to mi zaplatíte,“ vyhrožoval Roth.

„Ještě si povykládáme o tom, kdo bude nakonec platit,“ řekl Bill. „Půjdete se mnou?“

„Ne.“

Bill vrátil pistoli Gingerovi. „Podrž to,“ řekl klidně. Obrátil se zpátky k Rothovi a vztáhl ruku, aby uchopil jeho paži. „Naposledy se ptám, jestli se mnou půjdete?“

„To vás dřív uvidím v pekle,“ zavrčel Roth a odrazil Billovi ruku.

Bill se rozmáchl pěstí. Přistála na Rothově čelisti. Muž těžce padl na zeď. Než se mohl vzpamatovat, přišla druhá Billova rána, která ho srazila k zemi. Bill přiskočil, sehnul se a v místnosti cvakly ocelové náramky pout. „Naučím vás úctě k zákonům,“ řekl Bill na Rothovu adresu. „A teď půjdeme!“

Přihodilo se to tak rychle, že se ostatní členové Rothovy společnosti nestačili ani pohnout. Stáli tiše a nevěřili svým očím. Biggles si je prohlížel se zbraní v ruce.

Ginger uvažoval, proč černoši nevešli dovnitř a ohlédl se ke dveřím. Tam však stál Algy a mířil na černochoy svojí automatickou pistolí.

Bill, s úšklebkem a trochu pobledlý pod svým opálením, postrčil Rotha směrem ke dveřím.

Roth viděl, že jeho přátelé mu nepomohou. Rozzuřilo ho to do nepřítelů: „Tak mi, sakra, pojďte na pomoc! Co čumíte, zatracení zbabělci? Charlie –“ vtom se zarazil, protože si uvědomil, že mu uklouzlo, co nemělo.

Bill se zastavil. „Charlie,“ opakoval jméno a pohlédl do tváře jediného domorodce v místnosti, který ustupoval ke zdi. „Vy jste Charlie?“

„Je to on,“ křičel Roth vztekle. „Nebudu viset kvůli jedné černé svini!“

Charlie se pohnul jako blesk a v jeho ruce se objevil nůž. Biggles se nepohnul, ale z jeho zbraně vyšla rána. Charlie zaskučel, chytil se za paži a upustil nůž na zem. Biggles jej odkopl a popadl muže za límec.

„Dej pozor! Může mít v kapse bouchačku,“ varoval Bill.

Biggles ohmatal mužovy kapsy. V jedné něco ucítil. Hmátl tam a vytáhl malý, ale zcela naplněný klokaní váček.

„To je on,“ vykřikl Bill. „Patřil Joeovi. Musíme ho vzít s sebou.“

„Takže už mě nepotřebujete,“ ozval se Roth.

„Víte o tom všechno. Proto vás potřebujeme,“ odpověděl pevně Bill.

Charlie sténal. Bylo sporné, jestli Adamsen a oba míšenci věděli něco o vraždě. Zřejmě s tím nechtěli mít nic společného a tak se tvářili neutrálně. Roth mezitím nadával Charliemu, že si ponechal Hopkinsovo zlato. Byla to ukázka ubohosti darebáků, kdy jeden obviňuje druhého.

„Dejte mi minutu, ať mu ovážu ruku,“ ozval se Biggles. „Gingere, podej mi kousek látky. Postačí ručník. V kuchyni asi něco najdeš.“

Během chvilky měl domorodec přiložen provizorní obvaz. Hned potom Biggles prohlásil: „Tak vyrazíme, Bille.“

Bill nesl Hopkinsovu pušku a pobízel oba zatčené.

Vedle něj šel Ginger, zatímco Algy hlídal černochoy. Poslední kráčel Biggles, který předtím zavřel dveře domu.

Venku se několikrát schylovalo ke konfliktu s černochoy. Byli velice neklidní a zdálo se, že by se mohli o něco pokusit. Nakonec však neudělali nic. Zřejmě je držela na uzdě Billova uniforma. V takových situacích obvykle každý čeká, že začne ten druhý... Nakonec zůstali všichni stát s vytřeštěnými očima a otevřenými ústy, jako by jejich primitivní mozky nedokázaly zpracovat neobvyklé události.

Motory halifaxu naskočily. Bill nastrkal zatčené do kabiny a pak se ještě obrátil k černochoům venku. Co jim říkal, nebylo v kabině v hluku motorů slyšet. Nedělal žádná výstražná gesta, neměl v rukou zbraň a tak zřejmě předvedl správnou ukázkou vlády bílého muže. Napětí viditelně opadlo a jeden z černochoů se pokoušel něco vysvětlovat. Nakonec je Bill mávnutím ruky rozpustil a všichni se klidně rozešli.

„Nesměl jsem je nechat, aby si mysleli, že jsme z nich měli strach,“ vysvětlil, když se přidal k letcům. „Řekl jsem jim, aby neposlouchali lidi, kteří je budou pobízet k nepokojům a kdyby měli nějakou stížnost, ať se obrátí na mě nebo na úřad pro ochranu domorodců. Tak a teď už můžeme domů.“

Biggles se usadil na své místo a ve dvou minutách zanechali Tarracoomu zahalenou dýmem z motorů.

„A co bude s Adamsenem a s tou dvojicí míšenců v domě?“ zeptal se Ginger.

„Zatím jsme s nimi nemohli nic dělat,“ odpověděl Biggles. „Oni teď asi nepodniknou nic významného, vždyť přece nemají fungující vysílačku. Nejspíš budou především hodně přemýšlet. Musí teď být otřesen poznáním, že vidíme do jejich špinavé hry. Dověděli se i o vraždě a myslím, že to pro ně byla novinka. Věřím, že Adamsen přicestoval z Perthu, aby instaloval vysílačku. My jsme se jim zkrátka podívali na zuby a teď máme možnost vydechnout a dobře si rozvážit, co podnikneme dále.“

Halifax pokračoval klidně v cestě a hluboko pod ním ubíhala poušť...

## Tahy a protitahy

Odpoledne ještě příliš nepokročilo, když se Halifax vrátil do Broome. Biggles celou cestu přemýšlel a teď oznámil, že se rozhodl pustit se s oběma stroji dál, do Darwinu. Když zůstal Adamsen v Tarracoomě, nemělo smysl vydávat se do Perthu, jak Biggles původně chtěl. V Broome už neměli nic na práci. Bill se musel postarat o všechny úřední náležitosti v souvislosti se zatčenými. Odnikud nebyly hlášeny nové zprávy o případném nepřátelském chování domorodých černochů. Po tom, co se stalo v Tarracoomě, byla určitá naděje, že se situace aspoň na čas uklidní.

Dali si šálek čaje a svačinu, poděkovali Billovi za účinnou spolupráci a nastoupili do svých letadel. Cesta do Darwinu proběhla bez problémů. Protože museli přelétnout ústí řeky Daly, rozhlíželi se po Matildě. Nezahlédli ji však. Na otevřeném moři spatřili několik plavidel, ale zblízka je neprohlíželi. Biggles poznamenal, že v tuto chvíli je škuner už asi na řece. Bylo to velmi pravděpodobné vysvětlení, ale později Biggles sobě samotnému vyčítal, že se nepřesvědčil.

Během letu probírali s Gingerem celou situaci. Ginger Bigglesovi sdělil, že v Tarracoomě měli vysokofrekvenční vysílačku, která Smithovi nebo jinému nejvyššímu náčelníkovi špionážní síť umožňovala pohodlné spojení i na velmi velké vzdálenosti, což bylo na australském kontinentě tolik zapotřebí. Tarracooma ovšem byla teď umlčena, takže se nemohl dovědět, co se

tam vlastně stalo. Bigglese napadlo, že tam šéf špiónů asi pošle auster.

Hlavní téma konverzace se točilo okolo otázky, co dál. Biggles uvažoval, že by se rád podíval do Daly Flats, ať už ze vzduchu nebo i ze země. Pokud to však chtěli udělat, museli by spěchat, aby tam byli dřív než škuner. Mimoto chtěl Biggles navštívit plukovníka Mac Ewana, zpravodajského důstojníka v Sydney, protože cítil, že už nastal čas, aby mu vyložil karty. Nemohou přece putovat křížem krážem Austrálií a svým jednáním překračovat své pravomoci. To by mohlo všeobecně vzbudit odpor a rozruch. V Tarracoomě to proběhlo dobře, protože měli s sebou Billa. S jeho pomocí se dokonce zmocnili důležitého muže z celé špionážní sítě. Nemohli však doufat, že v tom lze pokračovat do nekonečna. Australské úřady by se mohly důrazně domáhat vysvětlení, co jsou vlastně zač. Navíc bylo jisté, že i když špiónům uškodí, tajemný Smith udělá protitahy a nepřátelská činnost bude pokračovat.

Biggles rovněž chtěl získat úplný seznam nepřátelských agentů v zemi a najít lidi, kteří jsou ve styku s von Stalheinem. Nebylo pochyb, že musí existovat další kopie seznamu. Kdo ho má? Nejspíše Smith, který patřil k vedení celé sítě, pokud vůbec nebyl její hlavou. Má přece k dispozici vlastní letadlo. Takže vlastně – kde je letadlo, tam bude i Smith. Nejvíce pravděpodobné je, že bude v Daly Flats a čeká tam na příjezd Matildy. Tam se může Smith z první ruky dovědět od von Stalheina, co se vlastně stalo na ostrově. Jak se to však doví, nemá proč zůstat v Daly Flats. Může i s von Stalheinem odletět kamkoliv. Proto je třeba spěchat!

„Je to tak,“ uzavřel úvahy Biggles, „že pokud poletíme do Sydney navštívit muže, jehož adresu mi dal náš plukovník, toho Mac Ewana, asi zmeškáme jejich loď i letadlo v Daly Flats. Pak se zase budeme honit po celé Austrálii za austerem. Za předpokladu, že toho času je Smith i s austerem v Daly Flats.“

„Australská vláda je schopna auster najít,“ řekl s přesvědčením Ginger.

„Nejsem si tím jist,“ odporoval Biggles. „Smith se bude vyhýbat veřejným letištím. Takových skrytých základen jako jsou Tarracooma a Daly Flats může mít k dispozici tučet.“

„Víš ten důstojník australské bezpečnosti, že jsme už zde?“ vyzvídá Ginger.

„S jistotou to nevím, ale spíš si myslím, že ano. Plukovník Raymond mu už určitě dal vědět, že naše mise začala.“

„Když tedy nemůžeme letět současně do Sydney i do Daly Flats, proč mu nezatelefonuješ?“

Biggles potřásl hlavou: „Představ si, že mu máš to všechno vysvětlovat po telefonu. Navíc u běžných telefonů nelze vyloučit odposlech.“

Debatovali ještě, když už přistáli v Darwinu a umístili letadla na totéž místo jako předtím, za poslední hangár. Než doplnili palivo, bylo už pozdě na to, aby se ještě někam vydávali téhož dne. Biggles znovu se všemi probral další postup a pak definitivně rozhodl vyrazit už za denního rozbřesku do Sydney v halifaxu.

Ostatní potom by s Vydrou provedli opatrný letecký průzkum oblasti Daly Flats se zaměřením na přistávací plochu, na auster i na škuner, jenž by už měl být na řece.

Potom by se měla Vydra vrátit do Darwinu a vyčkat Bigglesova návratu.

Biggles připustil, že ho toto řešení netěší, ale neviděl jinou možnost, protože být na dvou místech současně nelze. Nechtěl už dále podstupovat riziko možných nedorozumění s úřady, které bdí nad zachováváním australské státní svrchovanosti. Nakonec by to popudilo i britské úřady doma.

Rozhodli se povečeřet na letišti a spát v letadlech. Biggles ještě zaskočil za Western. Napřed však určil celonoční stráž, protože měl stále na paměti pokus o zapálení letadel. První hlídka padla na Gingera.

„Teď už nenecháme letadla bez dozoru ani za denního světla,“ řekl Biggles. „Gingere, běž se najíst a my půjdeme, až se vrátíš.“

„Rozumím,“ odpověděl Ginger a vydal se do místní restaurace. I když už se slunce chýlilo k západu, pořád bylo dobře vidět. Říkal si, že tak ještě tři čtvrtě hodiny může denní světlo vydržet.

Neměl v hlavě jiné pomyšlení než na dobré jídlo. Vstoupil do restaurační místnosti a zaznamenal, že je téměř plně obsazeno. Byli zde zaměstnanci letiště, několik posádek letadel a pár cestujících, kteří čekali na spoj společnosti Qantas, kterým se chtěli dopravit do Singapur. Než se posadil, rozhlédl se kolem, jestli nezahledne někoho známého.

Najednou ztuhl úžasem. Zasunul židli zpátky, otočil se a vyšel ven. Kráčel klidně, aby nevzbudil pozornost, ale jakmile byl z dohledu okna restaurace, dal se do běhu. Ostatní byli zatím na palubě Vydry. Zahledli ho okénkem, takže když se přiblížil, stál už Biggles v otevřených dveřích. „Co se děje?“ ptal se Biggles.

„Von Stalhein sedí v restauraci,“ odpověděl Ginger a sotva popadal dech.

Biggles ztratil řeč. Už dlouho ho Ginger v takovém stavu neviděl. Hned se však vzpamatoval. „Je sám?“ zeptal se, když seskočil na zem.

„Myslím, že ano. U stolu sedí sám. Nečekal jsem a šel jsem hned zpátky.“

„Co dělá?“

„Dívá se oknem, jako by někoho čekal. Před sebou na stole má čaj.“

„Zahlédl tě?“

„Myslím, že ne, ale přísahat na to nemůžu. Otočil jsem se hned, jak jsem ho poznal. Nečekal jsem ho tady...“

„Ani já ne,“ dodal Biggles.

„Podržte mě,“ vykřikl Bertie od dveří. „Ten darebák musí být ďábel!“

„Jak to zvládl?“

„Musíme se zamyslet,“ přerušil ho Biggles. „Tak to dopadá, když si myslíme, že všechno víme. Buď Matilda neplula na řeku Daly, ale zakotvila zde v Darwinu, nebo von Stalhein vystoupil ve Wyndhamu na břeh a přiletěl pravidelnou linkou. Když jsme si zde povídali, právě přistálo letadlo z jihu. Vzpomínáte?“

„Když jsem škuner naposledy viděl, směřoval do ústí Daly,“ prohlásil Algy. „Bertie to může potvrdit.“

„Rádiem mohli dostat pokyny, aby změnili kurs.“

„Proč vlastně je von Stalhein tady?“

„Proto, proč chodí na letiště většina lidí, myslím,“ odpověděl Biggles suše. „Aby chytil letadlo. Možná si myslíte, že teď se mé plány změní. Nechme však věcem určitý řád. Von Stalhein nemůže vědět, že jsme tady,

jinak by sotva vysedával v restauraci. Byli jsme zde už ve chvíli, kdy přistálo letadlo z jihu. Pokud byl na jeho palubě, nemohl vidět naše letadla. Ale obraťme to. Pokud zde byl, už když jsme přistávali, pak nás viděl. Potom by se nám ovšem klidil z očí... Ale teď není důležité, jak se sem dostal. Podstatné je, že je tady. Otázkou zůstává, kam hodlá cestovat.“

„Pokud si objednal letenku, můžeme to zjistit,“ poznamenal Algy.

„Raději ho budeme sledovat,“ namítl Biggles.

„Může nás zahlédnout,“ upozornil Ginger.

„Musíme to risknout. Když zde budeme postávat, nedovíme se nic. Musíme zjistit, co dělá. Když si nás všimne, bude to pro něj stejný šok, jako byla pro nás zpráva, že sedí v restauraci. Někdo by zde měl zůstat u letadel. Ty, Bertie, dobře? Něco budeš vidět i odsud.“

„Podívejte,“ vykřikl Ginger a ukázal na oblohu. „Čekal na tohle.“ Z jižního směru nasazoval na přistání auster.

„Ted' známe odpověď,“ kývl Biggles. „Smith spěchá za ním. Škuner bude právě asi někde na řece. Pluje proti proudu... A teď mě všichni dobře poslouchajte. Jestli auster von Stalheina naloží, tak nám ten chlap zase zmizí. Musíme tomu zabránit. Denní světlo vydrží už sotva půl hodiny a já dost pochybuji, že by jejich pilot riskoval noční přistávání v džungli, pokud tedy míří do Daly Flats. Algy, utíkej na řídicí věž a požádej Westa, aby auster asi tak čtvrt hodiny zdrželi. Pak se přidej k Bertiemu ve Vydře a připravte se ke startu. Když se auster odlepí od země, následujte ho, i kdybyste se měli vrátit v noci. A Ginger půjde se mnou. S troškou štěstí uvidíme velezáhadného pana Smithe.“

Když došli do letištní haly, byl už auster na zemi a roloval na volné místo na letištní ploše. Zastavil, ale motor běžel. Vystoupil z něho muž, který se vyčkávavě díval směrem k hale. Pilot zůstal na svém místě.

„Myslíš, že to je ten Smith?“ zeptal se Ginger.

„Ne. Vypadá jako jeden z těch zabijáků, kterými byl předtím von Stalhein obklopen. Čeká na Ericha, to je jisté. Kde ale vězí?“

„Viděl jsem ho tam,“ pokynul Ginger nenápadně k restauraci. Přistoupili ke dveřím ve chvíli, kdy von Stalhein vyšel. Setkali se tedy tváří v tvář. Pokud byl překvapen, nedal to najevo. Jedinou známkou toho, že je poznal, bylo lehké kývnutí hlavou ve chvíli, kdy se míjeli.

„Nějak moc spěcháte,“ prohodil k němu Biggles. Von Stalhein se netrpělivě obrátil. „Co chcete?“ řekl nevlídně.

„Vůbec nic,“ odpověděl zlehka Biggles. „Jenom se dívám, co za kámoše vás tamhle vyhlíží.“

„Myslíte, že vám to povím?“

„Určitě ne.“ Šli teď všichni tři směrem k austeru. „Předpokládám, že za vaši návštěvu vděčím tomu fotografovi,“ zasyčel nenávistně von Stalhein.



*„Nějak moc spěcháte,“ prohodil k němu Biggles.*

„Nemýlíte se. To víte, že mne zajímalo, jestli jste pořád u fochu. Neunavuje vás už trochu být pořád na straně, která prohrává?“

„Hra ještě neskončila.“

„Pokud jde o Austrálii, je vaše hra u konce.“

Von Stalhein pohlédl směrem k hangárům, kde nastartovaly motory halifaxu. „Předpokládám, že to je Lacey, pilný jako vždy,“ povzdechl si, když došel k austeru.

„Samozřejmě.“

„Kam poletíte?“

„Ještě nevím. Záleží to na tom, kam poletíte vy.“

Von Stalheinovi zablýskala v očích jiskra porozumění: „Takže mě bude sledovat.“

„Tak nějak. Nedivte se, že se zajímáme o vaše pohyby.“

Von Stalhein zaváhal. Ginger pochopil, že v duchu srovnává rychlost obou strojů.

V tom okamžiku vystoupil z austera pilot, mladý sympatický chlapík. „Chcete-li být dnes večer doma, pak raději nasedněte,“ vmísil se do rozhovoru. „Moc času už nemáme.“

Biggles si ho prohlédl a mrkl na Gingera. Oběma se zdálo, že tak by člen gangu nemluvil. Biggles se k němu obrátil: „Ještě letět nemůžete.“

„Proč ne?“

„Podívejte se na řídicí věž.“

Pilot zaváhal: „Ale před minutou mi signalizovali oukej.“

„Asi to museli změnit. Přistane constellation ze Singapuru.“

„Nevšímejte si toho,“ vyštěkl von Stalhein.  
„Musíme vyrazit.“

Biggles oslovil pilota: „Vaše jméno je Cozens, že ano?“

„Ano.“

„Australan?“

„Ano.“

„Máte plnou komerční licenci?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste jejím držitelem?“

„Tři měsíce.“

„A jak dlouho trvalo, než jste ji dostal?“

„Tři roky.“

„Zkuste ignorovat pokyny z věže a za tři dny ji nemáte,“ řekl vážně Biggles.

Von Stalheinův doprovod, který jim zatím naslouchal s podmračeným výrazem a s jednou rukou v kapse, pokročil k Bigglesovi: „Co jste zač?“

Odpověděl von Stalhein: „Bigglesworth. Říkal jsem ti o něm.“

„A tak...“

Ginger pochopil, že Bigglesova zdržovací taktika vychází.

Von Stalhein se pohnul, jako by chtěl nastoupit do letadla.

„Lituji, ale bez jasného signálu nemůžu vzlétnout,“ řekl Cozens s ustaraným výrazem. Byl mladý a zřejmě plnil svoji první smlouvu.

„Jste moudrý,“ komentoval to Biggles. „Stejně bude už v několika minutách tma. Mimochodem, znáte ty lidi, pro které teď pracujete?“

„Začínám se lecčemu divit,“ prohodil mladý letec.

„Tak si dejte pozor,“ radil Biggles. „Kdo jste?“

Biggles kývl k von Stalheinovi: „On vám to poví.“ Pak vzhlédl k obloze. „Už tu máme constellation. Tak já půjdu. Mějte se...“ Otočil se a odcházel.

Ginger zahlédl von Stalheinovu tvář bílou vzteky a vydal se za Bigglesem.

„Jestli to vyjde,“ poznamenal Biggles na cestě k letadlům, „tak dnes večer nevzlétnou.“

„Jednali jsme s nimi moc otevřeně,“ prohodil s obavami Ginger.

„Nic jsme nepokazili. Museli jsme je zdržet co nejdéle. Získali jsme přece to, co potřebujeme. Čas.“

U letadel postávali Algy a Bertie. Algy se smál: „West je pašák. Škoda, že jsem neviděl von Stalheinovu tvář, když austeru nedovolili odletět.“

Biggles jim povyprávěl, co se přihodilo: „Mám takový pocit, že se věci dávají do pohybu a pokud bude po mém, věřím, že přebíráme iniciativu. Teď se vydám do Sydney. Poletím sám, a protože je to dva tisíce mil, nečekejte mě dřív než zítra odpoledne. Jestli West auster nezadrží a ten přece jen v noci odstartuje, nedělejte vůbec nic. Pokud vystartuje ráno, sledujte ho až do přistání a zaznamenejte polohu místa. Pak se vraťte a čekejte na mě. Asi to bude Daly Flats, takže za denního světla tam auster dorazí za půl hodiny.“

„Je pravděpodobné, že auster nepoletí až ráno?“ zeptal se Ginger.

„Ten chlapík Cozens vypadá poctivě, takže myslím, že von Stalhein i ta jeho gorila zůstanou trčet na zemi. Však uvidíme. Mějte oči otevřené, protože Stalhein ví, že ho budeme sledovat a mohl by udělat něco, abyste zůstali na zemi trčet vy. Pokud by nastaly nějaké docela

nepředvídané okolnosti, musíte je zvládnout na vlastní pěst. To je vše. Jakmile odstartuje constellation, vyrazím do Sydney.“

## Zneklidňující zprávy

Nad letištěm zavládla teplá noc s měsícem skoro v úplňku a s nebem plným hvězd. Signální věž zářila do tmy a několik oken v hlavní budově vrhalo žluté světlo na rozjezdové dráhy. Za okny pracovala noční směna letištního personálu. Ginger seděl na bobku zády k podvozku a rozhlížel se na své první hlídce. Čas od času mu podráždily chřípí aromatické vůně, které přinášel noční vánek...

Constellation i halifax odletěly na jih a auster nebyl ve tmě vidět. Ještě než se úplně setmělo, bylo vidět, že se Cozens se svými dvěma cestujícími dohaduje. Zřejmě se přeli o to, zda lze riskovat noční let do džungle s riskantním přistáním. Nakonec Cozens zajel s letadlem do hangáru. Kam odešli, nikdo nevěděl. Rozhodovali se, jestli je nemají sledovat, ale neměli k tomu skutečný důvod a Algy dával přednost tomu, aby zůstali pohromadě. Jejich protivníci se dříve nebo později vrátí, aby si vyzvedli svého austeru. Zdálo se, že von Stalhein s doprovodem odešli někam přenocovat a vrátí se až ráno. Možná to byl von Stalheinův záměr, ale nakonec se neuskutečnil.

Okolo půl deváté zahlédl Ginger v temnotách postavu muže, který přicházel klidným krokem od rozjezdových drah k Vydře. Gingera napřed napadlo, že je to West s novými zprávami, třeba s radiovým vzkazem z paluby halifaxu. Ginger zahoukal smlouvený signál a připravil se na příchod neohlášené návštěvy.

Ukázalo se, že je to pilot Cozens.

Ginger vůbec nečekal, že by Cozens mohl za nimi přijít a nedovedl si představit, že by von Stalhein s něčím takovým souhlasil. Nakonec se však taky ukázalo, že to nebylo s von Stalheinovým souhlasem.

Cozens pozdravil.

Ginger odpověděl a dodal: „Jste poslední, koho bych čekal. Co pro vás můžu udělat?“

„Můžete mi vysvětlit, co váš přítel myslel svojí poznámkou, abych si dával pozor. Dělá mi to starosti. Je to moje první zaměstnání a nerad bych si pokaňkal služební záznam hned na začátku.“

Algy seskočil na zem: „Vaši společníci vědí, kde jste?“

„Nevědí nic.“

„To jsem si myslel,“ poznamenal Algy.

„Byli jsme na večeři a já jsem se pak omluvil, že musím jít zkontrolovat letadlo. Měl jsem pocit, že by nebyli rádi, kdybych řekl, že jdu za vámi.“

„To tedy máte pravdu,“ povzdychl si Algy.

„Děsně se rozčilovali, když jsem odmítl ignorovat signály z věže.“

„Umím si to představit. Mimochodem kam jste vlastně měli letět?“

Cozens zaváhal: „Lituji, ale když jsem přebíral tuto práci, slíbil jsme naprostou mlčenlivost.“

„Nepřipadalo vám to divné?“

„Když jsem chtěl práci, nemohl jsem klást požadavky. Stejně nemám, o čem bych povídal.“

„Nechci vás nutit, abyste porušil slovo, ale máte vůbec ponětí, co je to za lidi, s nimiž jste se dal dohromady? Ale navrhnou vám takovou dohodu. Já vám

přísně důvěrně povím, proč vám kamarád radil, abyste si dal pozor a vy mi pak zodpovíte jednu otázku. Platí?“

„Zní to slušně.“

„Dobrá. Tak se podržte. Pracujete pro nepřátelskou špionážní organizaci.“

Cozens se tvářil nechápavě: „Špionážní organizaci?“ V jeho hlase zaznívala nedůvěra.

„Je to tak. A je to pravda. V praxi to ovšem není takové, jak se většinou píše v knížkách. Pláště a dýky a všelijaké jiné rekvizity – plynové pistole, injekce kyanidu, vždyť to musíte znát...“

Cozens se zamyslel: „Musel jsem být slepý. Ale vysvětlovalo by to několik věcí.“

„Třeba přistání na Osmdesátimílové pláži a následné spálení člunu,“ prohodil Algy.

„Vy o tom víte?“

„Samozřejmě. A pak hned jste odletěli do Darwinu, ne?“

„Letěl jsem tam. Nechápal jsem proč. Připadalo mi to velice podivné.“

„Pokud vás to zajímá, mohl bych vám to snadno objasnit. Do Darwinu jste letěli, aby vaši kumpáni nechali zapálit tady toto letadlo.“

Cozensova čelist poklesla. „Kdo – kdo jste?“ vykoktal.

„Britská tajná služba.“

Na okamžik Cozens ztratil řeč. Pak vyhrkl: „Dost už! Všechno se mi to motá...“

„Starý brachu, bude se vám to motat daleko víc, pokud se vaši kumpáni doví, že jste si s námi povídal,“ nadhodil Bertie.

„Chcete mě dostat do maléru?“

Algy odpověděl: „To ne. Jenom chceme naznačit, co se vám může stát, když už vaši zaměstnavatelé nebudou potřebovat vaše služby.“

„Nemohou se mě ani dotknout. Jsem australský občan.“

Algy se smutně pousmál: „Poslouchejte, příteli... Nepomohlo by vám ani to, kdybyste byl australským králem. Než s vámi ti darebáci skončují, budete vypadat takhle.“ Připlácí rukou jednoho komára, který předtím usedl na hřbet jeho opačné ruky.

„Není pravděpodobné, že by mi ublížili právě teď“, zareagoval Cozens.

„Proč myslíte?“

„Protože nemají nikoho, kdo by řídil jejich letadlo a chtějí být brzy doma.“

„Kde je jejich domov?“ Cozens zaváhal.

„Je to Daly Flats?“ nadhodil Algy.

Cozens se zarazil: „Proč se ptáte, když to víte?“

„Víme toho spoustu, ale vy byste nám mohl pomoci vyplnit určité mezery. Radím vám, abyste to udělal, protože až se celá historie dostane do novin, mohlo by být vaše jméno uvedeno v nelichotivých souvislostech.“

„Dobrá“, souhlasil Cozens uvážlivě. „Řeknu vám, co vím. Ale co potom mám udělat?“

„To je choulostivá otázka. Bude to na vás. Nejlepší snad když budete pokračovat jako dosud a získáte co nejvíc informací. Až se do toho dá policie, postaráme se, abyste zůstal čistý. Nesmíme však ztrácet čas. Jak dlouho už pro ně pracujete?“

„Měsíc.“

„Stejně mě zaráží, že zaměstnali australského pilota.“

„Měli předtím jednoho cizince, ale ten se zabil při pokusu přistát v divočině na příliš malé ploše. Vypadalo to, že jejich záležitosti velice spěchají a tak ho museli nahradit okamžitě.“

„Myslím, že vás nahradí hned, jak jim centrála za železnou oponou pošle posilu,“ prohlásil zachmuřeně Algy. „Co jste pro ně dělal? Stručně. Nemůžete zde zůstat příliš dlouho.“

„Hodně jsem létal,“ vyprávěl Cozens. „Některá přistání byla dost divoká. Hlavní stan v teritoriích mají v Daly Flats. Šéf mi dal rádiem pokyn, abych tady vyzvedl muže, kterého jsem neznal. Druhý muž letěl se mnou, aby mi ho ukázal. Aspoň tak mi to řekli. Ráno je mám oba dopravit do Daly Flats.“

„Komu říkáte šéf?“

„Vystupuje pod jménem Smith, ale bude to cizinec, patrně Rus. Rozhodně se hodně baví s Ivanem, to je muž, který mě doprovází. Ivan je typicky ruské jméno a Ivan taky nepopírá, že je Rus. Nepřipadalo mi to divné, protože v Austrálii žije spousta Rusů. Většina z nich jsou však určitě poctiví lidé.“

„Řekněte mi víc o Daly Flats.“

„Původně to byla farma na burské oříšky. Muž, který ji řídil, byl prý ubodán černochoy. Aspoň to říkali. Smith ji zřejmě levně koupil a upravil přistávací plochu, aby měl usnadněn kontakt se světem. To místo je velice osamělé a jediná další dopravní možnost je po řece. Na těžké náklady si pořídil škuner. Spojení udržuje rádiem, to znáte. Zaměstnává spoustu černochoů. Nevím jak je zvládá, protože oni patří k té nejhorší sebrance. Můj strýc pracoval pro důlní společnost a vyprávěl mi o nich

dost... Jinak je tam hodně zbraní. Prý kdyby nastaly potíže...”

„Určitě má i další základny.“

„Několik. Některé z nich jsem viděl.“

„Patří k nim i Tarracooma.“

„Taky. Tam jsem byl včera. Bral jsem muže z Perthu, který instaluje vysílačky. Smith říká, že musí být ve stálém kontaktu se všemi svými podniky. V džungli je to jediná možnost.“

„Můžete mi nakreslit, kde leží Daly Flats? Stačil by mi opravdu jenom hrubý náčrt. V několika dnech tam asi uskutečníme razii a možná byste nám ušetřil nepříjemnosti.“

„S radostí.“

„Pojďme dovnitř. Máme tam papír a tužky.“

„Musím spěchat. Mohli by se divit, kde jsem tak dlouho.“

„Vypadá to, že je pozdě,“ ozval se Ginger. „Právě přicházejí. Příteli, zapněte si pásy, bude to drncat. Aspoň mně se to tak jeví.“

O totožnosti dvou blížících se postav nebylo pochyb. První byla rozložitá a druhá štíhlá lehce kulhala. Blížily se k letadlu.

„Cozensi, teď to nebudete mít lehké,“ prohodil Bertie.

„Proč myslíte? Dělán svou práci a nemůžou mi zakazovat mluvit s lidmi.“

„Nemůžou? Kamaráde!“ řekl procítěně Bertie. „To je tedy neznáte.“

„Když budou nepříjemní, poznají, že i já umím být nepříjemný,“ prohlásil klidně Cozens.

„Zdá se, že pořád nechápete, že máte co do činění s lidmi, pro které jsou vraždy každodenním chlebem,“ přerušil ho netrpělivě Algy. „Vtlučte si to do hlavy a nezapomínejte na to!“

Nestačili si povědět víc, protože muži už stáli před nimi.

První promluvil von Stalhein. Jeho hlas byl břitký jako ocel. Jeho hněv se však ve tváři neodrážel: „Tady jste, Cozensi. Říkal jste, že se jdete podívat na letadlo.“

„Taky jsem se byl podívat. Máme však spoustu času, ne?“ odvětil pilot.

„Měl jste mi říct, kam půjdete.“

Cozens vzplanul: „Chcete mi přikazovat, s kým smím promluvit?“

„Pokud vás zaměstnáváme, budete dělat, co vám přikážeme. Teď si s vámi chci promluvit. Pojd'te s námi!“

Cozens se díval na von Stalheina a potom zase na Algyho. Očividně byl v úzkých. Na několik sekund zavládlo nepříjemné mlčení. Pak se ozval Algy: „Protože vám dávají plat, asi byste měl jít s nimi. Všichni máme své rozkazy, že je to tak, von Stalheine?“

Von Stalhein neodpověděl. Zřejmě stále uvažoval, co všechno mohl Cozens prozradit. Určitě se rozhodl, že mu už nedá možnost prozradit ani slovo navíc.

„Máte asi pravdu,“ zamumlal Cozens v odpověď Algymu. „Ale zajídá se mi, nechat sebou postrkovat jako pimprle. Tak – na shledanou někdy jindy...“ Otočil se a odcházel.

Von Stalhein a jeho kumpán ho následovali.

Algy sledoval, jak odcházejí: „Nevím, nakolik Cozens pochopil, že je v nebezpečí života. Utěšuji se

jenom tím, že dnes v noci už nic neprovedou, protože ho potřebují, aby s nimi zaletěl domů.“

„Neměli jsme ho nechat odejít,“ odporoval Ginger. „Mohou se rozhodnout, že ho umlčí, hned jak ho nebudou potřebovat.“

„Neměli jsme možnost mu bránit v odchodu,“ prohlásil Algy. „Varovali jsme ho a rozhodnutí bylo na něm. Víím, že jsem mu sám říkal, aby šel, ale to bylo v jeho vlastním zájmu. Kdyby odmítl, von Stalhein by pochopil, že jsme mu dávali rozumy, a proto by ho mohli chtít tím spíš zlikvidovat. Von Stalhein takto alespoň neví, jak moc otevřeně jsme spolu mluvili.“

„Nemyslíš, že by je měl jeden z nás sledovat?“ navrhoval Ginger.

„Není to zapotřebí. Musí zde přece zůstat do zítřka. Raději bychom měli na chvíli usnout. Mám takový dojem, že brzy nám bude horko.“

Ginger předal po půlnoci hlídku Algymu. Všude byl klid. Ve čtyři začal hlídat Bertie. V šest třicet je vzbudil a postavil na čaj. Než se najedli, už se úplně rozednilo. Po pilotu austeru a jeho cestujících však jako by se země slehla. Letadlo zůstávalo v hangáru.

„Myslel jsem, že už budou dávno na cestě,“ říkal udiveně Algy. „Nevím, co se mohlo přihodit. Doufám, že nás nějak nepodfoukli.“

„Nedovedu si představit jak,“ odvětil Bertie. „Auster je pořád uvnitř.“

Bylo osm hodin. Nikde se nic nepohnulo. Ginger se prošel až k hangáru a vrátil se se zprávou, že letadlo je na svém místě.

V devět už Algy zneklidněl. „Něco se muselo stát,“ prohlásil. „Von Stalhein nám proklouzl. A povím vám

proč. Dobře věděl, že když poletí austerem, budeme mu v patách až k jeho základně.“

„Ten darebák se přece nemohl vrátit pěšky,“ zavrčel Bertie a zuřivě si čistil svůj monokl.

„Napadla mě hrozná myšlenka,“ pronesl Algy přiškrceným hlasem. „Je zde rozhodně ještě jedna cesta, po níž se mohli dostat na základnu. Biggles přece uvažoval, že von Stalheina sem mohla přivést Matilda. Pokud tomu tak bylo, mohli odjet škunerem. Vždyť už Cozens nám říkal, že se lze do Daly Flats dostat lodí.“

„Jestli to tak bylo, můžeme se s Cozensem rozloučit,“ řekl chmurně Ginger. „Nedovolí mu, aby se dostal zpátky a mluvil s námi. Určitě by ho raději zabili. A pokud ho vzali s sebou, skončí to stejně. Po včerejší noci mu už nebudou věřit. Navíc ho už nepotřebují, když neletí zpátky. Najmou si jiného pilota a ten auster vyzvedne, až jej budou potřebovat.“

„To je dost smutná představa,“ řekl Bertie. „Jak daleko je k té zatracené řece?“

„Její ústí je asi sto mil odsud na jihovýchod,“ odpověděl Algy. „Neznám rychlost jejich lodí a nevím, jak daleko je potom ještě od ústí do Daly Flats. Ovšem pokud vypluli už ráno, za dvanáct hodin už mohou být na řece. Nezapomeňte na rádio. Von Stalhein mohl Smithovi ohlásit, co se stalo včera večer a možná dostal rozkaz nechat auster na letišti a vrátit se domů lodí.“

„Teď můžeme už jenom čekat zprávu, že našli Cozensovo tělo,“ poznamenal sklíčeně Ginger. „Neměli jsme ho pouštět.“

„Nemá smysl o tom teď mluvit,“ odpověděl Algy. „Musíme něco podniknout. První věcí by bylo ověřit naše

podezření. Gingere, zaskoč do hlavní budovy, zavolej do přístavu a zjisti, jestli tam včera byla Matilda.“

Ginger odkráčel a brzy se vrátil. „Měls pravdu,“ řekl stručně. „Matilda včera připlula a v deset večer už byla zase pryč.“

„Myslím, že chudák Cozens skončil špatně,“ povzdechl si Bertie.

„Ve městě není,“ ozval se Ginger.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptl se Algy.

„Protože ze Sydney přišel příkaz týkající se toho austeru. Nemá prý správně vyřízenou licenci k provozu, mají v tom být nějaké nejasnosti. Náš přítel West už odešel, ale dozorčí důstojník mi řekl, že obvolávají všechny hotely ve městě, aby varovali Cozensovi. Nesmí startovat, pokud mu to nebude výslovně povoleno. Myslím, že za tím rozruchem bude Biggles. Je to asi jeho nápad, jak získat čas. Neví ovšem, že nepřítel dostal nápad nechat letadlo v hangáru a použít k návratu loď.“

„Když ten příkaz přišel ze Sydney, má s tím co dělat ten člověk z australské bezpečnostní služby, za nímž letěl Biggles,“ konstatoval Algy. „Cílem bylo zbavit Smithe dopravního prostředku, dokud se nezahájí akce proti nim. Zadržení austeru není náhoda. Bohužel nám to teď nepomůže a rozhodně to nepomůže Cozensovi. Možná chtěli zadržet i jeho osobně, než se dostaví lidé z tajné služby a nevyslechnou ho. Zkrátka to nevyšlo. Je pryč.“

„Řekl bych, že odešel navždy,“ zamumlal Bertie.

Algy chodil sem a tam: „To je hrozné. Jak bychom mu pomohli?“

„Je naděje, že Cozens ještě žije. Aspoň není známo, že by někde našli jeho tělo,“ poznamenal s nadějí v hlase Ginger.

„Není-li dosud mrtev, brzy může být,“ prohlásil Algy. „Smith je typ člověka, který nenechá odejít někoho jako je Cozens. Ví toho už příliš mnoho.“

„Co takhle vyrazit všichni do Daly Flats –“ navrhoval Bertie.

Algy ho však nenechal domluvit: „Biggles chtěl, abychom byli zde, až se vrátí. Když odletíme do Daly Flats, nebude po návratu vědět vůbec nic o tom, co se stalo.“

„Říkal nám také, abychom v případě nečekaného vývoje projevíli vlastní iniciativu,“ prohlásil Ginger.

„Zdá se, že jste zapomněli, že nevíme, kde to Daly Flats vlastně leží,“ vykřikl Algy, „Je to úplně moje vina a zasloužil bych za to! Neměl jsem se s Cozensem tak dlouho vybavovat o jiných věcech. Dnes jsme už mohli mít orientační nákres. Von Stalhein ale přišel dřív. Je snadné být generálem po bitvě... Jak jsem jenom mohl tušit, že ti grázlové přijdou za ním?“

„Byla to zatracená smůla, to musím připustit,“ dodal Bertie. „Ale nemůžeme přece celý den sedět nečinně na zadku. Bigglesovi bude trvat ještě hezky dlouho, než se vrátí. Musíme se pokusit udělat něco na pomoc Cozensovi.“

„Jistě bychom měli něco udělat,“ vykřikl Algy zoufale, „ale co? I kdyby byl stále naživu, o čemž pochybuji, bude na tom škuneru. Jak se ho máme zmocnit? Na škunerech zkrátka nejsou přistávací plochy...“

„Pokud to promýšlíme, musíme konstatovat, že s jistotou nevíme, kde se škuner nalézá,“ řekl pomalu Ginger. „Pro začátek bychom mohli letět podél řeky Daly a ověřit si, že Matilda je na cestě.“

„A co potom?“ vyzvídal Algy.

„Dal bych těm darebákům na vědomí, že vidíme do jejich špinavé hry,“ prohlásil Bertie. „Když uvidíme na palubě Cozense živého, pak se rychle rozhodneme k nějakému činu.“

„To by byla hloupost,“ odsekl Algy. „Jediné co by se potom mohlo stát, je asi tak to, že by ho hned střelili do hlavy a hodili krokodýlům. Nechci si vzít na svědomí jeho smrt.“

„Když to tak vezmeš, jsme už zodpovědní za jeho současnou situaci,“ poznamenal kriticky Ginger. „Jedno je jasné. Nezachráníme ho, pokud se zde budeme pořád jenom dohadovat.“

Algy se najednou rozhodl: „Dobře, hoši. Zkusme najít škuner. Gingere, zaskoč na řídicí věž a nechej tam pro Bigglese vzkaz, co děláme, kdyby se zde objevil dřív než my.“

Ginger bezeslova odběhl.

## Zoufalá situace

Vydra se vydala na vzdušnou pouť jihozápadním směrem k řece, která sice nebyla příliš dlouhá, ale zato měla na svědomí nesčetné katastrofy, včetně smrti mnoha lidí. Návštěvníky už po léta odrazovala svými krokodýly, hustými hejny komárů a nakonec i divokými kmeny domorodců, kteří zde žili.

Algy se záměrně vydal až k jejímu ústí, kde se kalné vody mísily s vodou v oceánu. Pozoroval strmé břehy porostlé keři a bodláky. Vydal se pak proti jejímu proudu. Už dříve řekl, že nezná ani rychlost proudění, proti němuž musela loď plout, ani rychlost samotného škuneru. Protože na moři ani u ústí řeky žádné plavidlo nepozoroval, musel pátrat v jejím průběhu.

Zhruba v průběhu deseti mil neupoutalo letce nic, až na krokodýly, kteří se na více místech pohybovali u rozblácených okrajů a někteří se vyhřívali na slunci. Pak se koryto řeky Daly zúžilo a razilo si cestu mezi strmými, řídké zarostlými břehy. Místy zahlédli proužek kouře, z něhož usuzovali, že poblíž sídlí domorodci, nebo je tam farma na burské oříšky. Povodí Daly se teď hemžilo volavkami, jeřáby, černými i bílými jabiru i hejny hus a kachen. Za příjemnějších okolností by si člověk mohl připadat jako na dovolené, napadlo Algyho. Klidný let oba dva ukolébával.

Netrvalo dlouho a ozval se Ginger: „Tohle by měli být oni. Všechno tomu nasvědčuje. Bojím se ovšem, že nás slyší.“

„Nemusí nás slyšet,“ odporoval Algy. „Sami dělají dost velký hluk. Nemyslím taky, že by na tom moc

záleželo, jestli nás zpozorovali. První odpověď na naše otázky leží pod námi. Matilda skutečně pluje po řece. Co uděláme teď?“

„Musíme se přiblížit, jestli nezpozorujeme Cozense.“

„Dobře.“

„Měl bys jít trochu výš. Řeka se zužuje.“

Algy vypnul motory: „Budeme klouzat. Je zde jakási naděje, že bychom je zastihli nepřipravené. Jestli tam Cozens opravdu je, snad ho povzbudí, když se o nás doví.“

Vydra se držela nosem dolů a i při své malé rychlosti škuner předbíhala.

„Na palubě je několik lidí,“ hlásil Ginger. „Myslím, že nás nezahlédli, protože se dívají dopředu. U kormidla stojí ten vousatý hrubián. Vedle něho postává von Stalhein a na zádi vidím tlupu černochů. Páni! Myslím, že je tam Cozens! Sedí na nějakých stočených lanech uprostřed lodi, za stožárem. Má hlavu v dlaních.“

„Zdá se, že se nemýlíš,“ potvrdil Algy. „Je to on. Vidí nás, protože vyskočil.“

„Černoši nás už také viděli. Utíkají dopředu, aby to oznámili.“

Všechny tváře na palubě se pak obrátily vzhůru k letadlu, které teď bylo asi dvě stě yardů před nimi a rychle ztrácelo výšku.

„Jestli půjdeš ještě níž, začnou na nás střílet,“ varoval Ginger.

Ze zadu se ozval Bertie: „Pokud to ti špinaví psi zkusí, přísahám, že do nich napálím všechno, co mám!“

„Je to nemilé, ale myslím, že jsme udělali všechno, co je momentálně možné,“ řekl Algy bezmocně. „Jsou blízko a přitom daleko.“

Nikdo z lidí v letadle a na lodi však nebyl připraven na další vývoj událostí. Gingera ani ve snu nenapadlo, že by se o něco mohl pokusit právě Cozens. Považoval ho za stejně bezmocného jako sebe sama. On si to však zřejmě nemyslel. Vyskočil totiž, přelezl zábradlí a vrhl se do vody.

Ginger si vzpomněl na krokodýly a mimoděk vykřikl.

Algy strnul, protože nic podobného nepředpokládal. Avšak začal okamžitě jednat, když spatřil rozzuřeného Bollera, jak střílí ránu za ranou do zpěněné vody, kde se občas vynořovala lidská hlava.

Přátelé v letadle neodhadli to, s čím Cozens zřejmě od počátku počítal. Totiž s rychlostí vodního proudu. Než se Matilda začala obracet, ocitl se plavec už aspoň čtyřicet yardů od ní a vzdálenost rychle narůstala. K Bollerovi se na palubě připojili další a rozpoutali divokou palbu. Ve vodě bylo vidět zčeřené dráhy střel okolo Cozensovy hlavy. Žádná kulka však prozatím nenašla svůj cíl. Jeho paže mocně pracovaly. Neúspěch palby nebyl nic mimořádného, protože střelba z pistole na pohyblivý terč velikosti hlavy byla na tuto vzdálenost velmi obtížná a úspěchu mohl dosáhnout jenom výjimečně trénovaný střelec.

Cozens musel od počátku počítat i s potížemi při manévrování s Matildou. Lod' plula uprostřed říčního koryta. Mohla tedy zastavit a plout zpátky, nebo se přiblížit k břehu, aby získala víc prostoru a otočit se. Boller se věnoval střelbě a černoch u kormidla se nemohl

rozhodnout, který ze dvou manévru má větší naději na úspěch. Nakonec se rozhodl pro obrátku, neměl však dostatek místa a trvalo mu velice dlouho, než se mu podařilo škuner obrátit.

Všechno trvalo sotva tři minuty, ale Cozensovi to muselo připadat jako věčnost. Ze všech sil mířil napříč k nejbližšímu břehu a získal před Matildou náskok dobrých dvě stě yardů. Algy nasadil plný plyn, otočil se na místě a málem zavadil o koruny několika stromů na břehu. Nejvyšší palmu minul skutečně o vlásek. Na okamžik sám sobě radostí zatleskal, že to tak dopadlo.

Radost však byla předčasná, protože nej obtížnější část celé akce byla stále před nimi. Algy se neodvažoval přistát na rychle plynoucí vodě říčního proudu z celkem pochopitelných důvodů. Musel kalkulovat nejen s rychlostí toku, ale i se silami lidského jedince, jenž se nebyl schopen dlouho pohybovat proti proudu, byť by byl sebelepší plavec.

Nakonec se rozhodl pro jediné možné řešení. Po obrátce se ocitl také ve směru po proudu, šel dolů tak, že se nosem letadla dotýkal hladiny a se řvoucími motory čekal, že Cozens k němu doplave za podpory proudu vody. Vydra ohrožoval navíc rozbahněný břeh, jemuž bylo třeba se vyhnout. Pozice letadla nebyla snadná. Vydra visela ve vzduchu asi padesát yardů od rozbahněného břehu, plyn stažený na polovinu, předkem na hladině. Vodní tříšť zaplavovala čelní sklo tak, že se viditelnost značně zhoršila. Cozens se rychle blížil, snažil se ze všech sil vyhnout bahnitému úseku a Algy se pokoušel co nejvíc přiblížit čáře jeho pohybu. Čtvrt míle pozadu supěla plnou parou Matilda. Ginger se modlil,

aby uvázla v rozbahněném úseku, ale Boller se zde určitě dobře vyznal, protože k tomu nedošlo.

Najednou Gingera napadlo, že Cozens dělá spoustu zbytečných pohybů a doslova kolem sebe plácá. Teprve potom s hrůzou pochopil proč. To, co považoval za kmeny padlých stromů poblíž bažiny, se začalo hýbat. Krokodýlové se dali do pohybu. Nejstatnější z nich měřil určitě skoro dvacet stop. Není divu, že Cozens plácal a kopal kolem sebe. Snažil se udržet ve středu koryta, protože cesta k břehu znamenala sebevraždu.

Algy se zoufale udržoval v řadě s ním, ale najednou Vydra povážlivě zakolísala na jednu stranu. Algy výkyv vyrovnal vypnutím jednoho motoru.

Ginger křičel na Bertieho, aby se postavil s lanem do dveří kabiny. Se stoupajícím vzrušením pozoroval, jak se k nim ve zpěněné vodě přibližuje plavcova hlava. Zatím nikdy nadlouho nezmizela z dohledu, takže bylo zřejmé, že krvelačné bestie neuspěly.

Čtyřicet yardů... dvacet... deset... Usilovně vydechující Cozens se zachytil! Náraz jeho rukou pocítili všichni na palubě Vydry. Zavěsil se a pokoušel se vylézt výš. Už se mu však nedostávalo sil.

„Tudyma!“ křičel z plna hrdla Ginger a divoce gestikuloval. Cozens se konečně zachytil na boku hladkého trupu. Bertie se vyklonil a táhl ho nahoru. Společným úsilím se jim to nakonec podařilo. Zachránce i zachráněný se svalili na podlahu...

Algy už na nic nečekal a hned nasadil k další obrátce, protože Matilda už byla tak blízko, že kdyby vyrazil proti proudu, musel by se s ní srazit. Ovšem stále nebylo vyhráno. Ke kanonádě ručních zbraní na palubě lodi se přidal i kulomet. Zločinci na škuneru měli

poslední možnost zvrátit výsledek dnešního měření sil. Několik kulek zřejmě Vydra zasáhlo. Algy ani Ginger se však nestarali o to, kam šly střely. Jedinou jejich starostí bylo dostat se rychle pryč.

Příští minutu si bude Algy pamatovat do konce svého života. Už zažil dost bláznivých letů, ale tomuto se nevyrovnal žádný. Když Vydra doslova seděla na řece, zdálo se nemožné, aby se nesrazila s některou z plujících klád nebo s krokodýlem. Za okamžik se vznesla z obou břehů hejna ptáků. Algy skrz ně chvílemi neviděl.

Vedl Vydra tak, aby se dostala zcela mimo dostřel rozzuřených mužů na škuneru. Za chvíli byli v bezpečí.

„Dokázali jsme to!“ křičel Ginger a pak klesl vyčerpaně do sedadla.

Algy byl v obličeji bledý, ale slabě se usmíval. „Nemůžu tomu uvěřit,“ zašeptal.

„Kam ted?“

„Zpátky do Darwinu. Musíme nechat Cozense vyšetřit lékařem. To, co má za sebou, nebyla legrace.“ Ginger prošel spojovacími dveřmi a našel Cozense sedícího v obrovské louži.

Bertie mu naléval brandy z železných zásob. Australský pilot vypadal, že ji nutně potřebuje.

„Člověče, vám snad ruplo v bedně, že jste skočil do řeky plné krokodýlů?“ zeptal se Ginger.

„Bylo to pořád bezpečnější, než zůstat na lodi plné chladnokrevných zabijáků,“ odporoval vyčerpaný Cozens.

„Tak jste nám přece jen uvěřil, že?“

„To tedy ano... Ale nebojte se, já se s nimi ještě vyrovnám. Představte si, že mě v mé vlastní zemi

postrkovali s revolverem namířeným mezi moje žebra.“ Cozens byl bez sebe vztekem.

„Však nám to ještě povykládáte,“ řekl Ginger. „Teď letíme do Darwinu.“ Vrátil se k pilotovi. „Je v pořádku,“ oznámil Algymu, „ale je pěkně nažhavený.“

„Může být rád, že není až příliš studený,“ komentoval to Algy. Za půl hodiny, už na letišti, vyprávěl Cozens ve vypůjčeném oblečení svou historku třem posluchačům. Jeho promočený oděv se zatím sušil. Nebylo toho zas až tak moc k vyprávění. Když totiž minulé noci odešel s von Stalheimem a Ivanem, ucítil mezi žebry pistoli, dříve než došli na okraj letištní plochy. Protesty nepomohly. Protože pochopil, že jeho život doslova visí na vlásku, nechal se odvléci do přístavu a na palubu Matildy, která hned zvedla kotvy. Důvod, proč ho na místě nevyřídili, byl ten, že odmítl prozradit, co řekl Algymu a to, co Algy svěřil jemu. Oznámili všechno rádiem Smithovi v Daly Flats. Smith rozkázal, aby pilota přivezli s sebou, tam mu už prý jazyk rozvážou. Tak to aspoň Smith tvrdil Bollerovi. „Museli být parádně zvědaví na to, co bylo mezi námi,“ uzavřel své vyprávění. „Dovedete si představit, jak mi bylo, když jsem vás uviděl nad sebou a přitom jsem věděl, co mě nemine. Tak jsem si řekl, že nemůžu nic ztratit, když skočím přes palubu. Jsem velice dobrý plavec, ale musím se vám přiznat, že v tom rozrušení z toho, že vás vidím a v tom záchvatu nenávisti k těm darebákům, jsem docela zapomněl na krokodýly. Až jsem je zahlédl v bažině, tak jsem si to teprve uvědomil. Ale to už mi bylo všechno jedno. I kdybych měl čas přemýšlet, asi bych skočil taky. Ta svinská banda si byla jistá, že to neudělám, protože jsme cestou krokodýly viděli. Dokonce mi je ukazovali.

Ústí řeky se jimi hemžilo. Je to však za mnou... Děkuji, že jste mě vyzvedli. Předvedli jste perfektní letecký výkon.“

„Chvílemi se nám z té akce ježily vlasy,“ zasmál se Ginger.

„Co budete dělat teď?“ zeptal se Cozense Algy. „Samozřejmě se chystám do Daly Flats,“ odpověděl sveřepě.

Algy vytřeštil oči: „Kam se chystáte?“

„Do Daly Flats.“

„Zbláznil jste se?“

„Určitě ne. Mám tam svoje věci. Myslíte, že jim je nechám? Ti darebáci mi taky dluží měsíční plat...“

Algy se podíval na ostatní s výrazem zoufalství: „Rozumíte tomu? Takoví jsou tedy mladí Australané?“ Obrátil se pak ke Cozensovi: „Človíčku, my jsme se pěkně zapotili, než jsme vás vyrvali z jejich drápů a teď máme s potěšením sledovat, jak se k nim dobrovolně vrátíte? To je tedy věc! Za sebe musím říct, že na vašem místě bych se Daly Flats i těm darebákům vyhýbal obloukem. A jak se tam vůbec chcete dostat?“

„V austeru, jak jinak.“

„Nemůžete. Zadrželi ho na letišti. Aspoň to tak ráno vypadalo.“

„Však uvidíme,“ procedil chmurně Cozens.

„Zadrželi – nezadrželi, poletím. V tuto chvíli mám totiž ještě šanci. Až dorazí ta tlupa na škuneru, už ji mít nebudu.“

„Hoši, on má kus pravdy,“ hvízdal Bertie. „Pro nás to platí taky. Teď je ten správný čas. Buď teď nebo nikdy, jak se říká.“

Algy potřásl hlavou: „Zní to šíleně.“ Obrátil se ke Cozensovi: „Kdy odhadujete, že Matilda dorazí do Daly Flats?“

„Tak ve tři odpoledne nebo něco po třetí.“

„Tak brzy?“

„Ano.“

„A jak dlouho tam poletí auster?“

„Ne víc než půl hodiny.“

Bertie se podíval na Algyho: „Co takhle být přítom?“

„Myslíš jako letět s ním?“

„Jistě.“

„A co Biggles?“

„Někdo zde zůstane s Vydrou a všechno mu poví. Auster uveze tři, v krajním případě čtyři lidi.“

„Smith se pravděpodobně vydá k řece naproti své lodi,“ vyprávěl jim Cozens. „Dům je dosti daleko od řeky. Na to právě sázím, že najdeme dům prázdný.“

„Kolik lidí kromě Smithe tam obvykle bývá?“

„Dva až tři. Smithův osobní sekretář, kuchař a taky několik černých sluhů, které ovšem nepočítám.“

„A na škuneru je jich kolik?“

„Boller, von Stalhein, Ivan, Bollerův malajský sluha a osm nebo devět černochů.“

„To by při troše štěstí mohlo vyjít,“ souhlasil Algy. „Škoda, že zde není Biggles. Byla by to taky dobrá příležitost zmocnit se seznamu agentů, pokud se nám to vůbec někdy podaří.“

„Taky nezapomínejte, že Cozens ví úplně přesně, kde je jejich přistávací plocha,“ připomenul Ginger. „Vyzná se navíc v domě. A konečně je taky důležité, že po tom, co se stalo a určitě už všechno díky rádiovému

spojení vědí, poslední věcí, kterou by očekávali, je Cozensův přílet v austeru do Daly Flats.“

„Myslím, že máš pravdu,“ přikyvoval Algy. „Rozhodně se tam podíváme. Gingere, zaskoč do hlavní budovy s Cozensem a zjistěte, jak je to s austerem.“

„To je moje gusto,“ vykřikoval nadšeně Bertie, „pěkně věci rozfofrovat a pak vlítnout do nej větší vřavy!“

Ginger s Cozensem odběhli.

Netrvalo to ani dlouho a vrátili se posmutnělí, protože rozkazy ohledně austeru dosud nebyly odvolány. Službu konající důstojník sice o celé věci věděl od Westa, choval se velice sympaticky, ale odmítl auster propustit. Samozřejmě by mohli s letadlem vzlétnout na vlastní pěst a nést plnou odpovědnost za následky a hlavně riskovat poplach, který by úřední místa v Sydney nepochybně rozpoutala.

Ve skutečnosti byl asi jediným možným postiženým Cozens, který byl nositelem australské letecké licence. Tatáž místa mu ji mohla škrtnutím pera odebrat. On však dlouho nepřemýšlel, protože od včerejška v jeho žilách kolovala horká krev. „Vykašleme se na všechno a vyrazíme,“ přesvědčoval je.

Algy se podíval na hodinky. Byla právě jedna. „Máme tak akorát čas na menší oběd a mohli bychom být zpátky do Bigglesova návratu,“ počítal nahlas. Pak se zamyslel a pokračoval: „Ale nemůžeme letět všichni. Kdyby se vrátil dřív, musí zde někdo z nás čekat, aby ho informoval. Cozens letět musí, protože to tam zná a chce si vyzvednou své věci. Což mi teď něco připomnělo: Cozensi, můžete nám nakreslit tu orientační mapku, o níž

jsme mluvili? Potřebuji ji mít zde, aby ten, kdo zůstane, věděl přesně, kam jsme se vydali.“

„To bude trvat jenom chvíli,“ ujišťoval pilot austeru.

„Kdo tedy zůstane?“ rozhlédl se Algy. „Pojďme losovat,“ navrhl Ginger. „Kdo prohraje, zůstává.“

„Tak dobře.“

Hodili minci a Algy prohrál.

„Dnes nemáš štěstí,“ utěšoval ho Bertie.

Algy vybral ze skříňky rezervní pistoli a předal ji Cozensovi: „Raději si ji strčte do kapsy. Mám takový pocit, že se vám bude náramně hodit.“

V tomto ohledu měl pravdu.

## Loučení s austerem

Bez ohledu na nesouhlas úřadů tedy auster vyrazil na tajnou misi do místa, kde měli spiklenci svůj hlavní stan.

Nehledě na Bertieho bezstarostný přístup k plánované akci v Daly Flats, Ginger si moc dobře uvědomoval rizika tohoto dobrodružného podniku. Bertie už byl prostě takový. Ginger si žádné iluze nedělal. Cozens, bez ohledu na to, co prožil, vypadal, jako by se ho to příliš netýkalo. Ginger nevěděl, jestli je to dáno nedostatkem představitivosti nebo snad spravedlivým hněvem a opovržením k tomu, co Cozens sám označoval slovy „rudá sebranka“. Pravdou je, že se zmiňoval o tom, že si jenom „vyzvedne své krámy“, jako by je zapomněl někde v hotelu v Darwinu a nemusel pro ně do hlavního stanu nebezpečné organizace, jejíž členové se neštítí žádného zločinu.

Cozens tvrdil, že si vyzvedne své věci a bude žádat mzdu, jež mu náleží. Nic víc, nic méně. Ginger nevěděl, jestli se má té naivní tvrdohlavosti smát nebo se spíš zlobit. Pilot uvažoval, jako by jeho zákazníci byli slušní lidé dbalí zákonů. Politickým aspektům případu Cozens příliš nerozuměl. Ani si nepřipouštěl, že by druhá strana mohla po prozrazení špionážní sítě sáhnout k nevybíravé pomstě. On svůj boj chápal čistě osobně.

Navenek se tedy Ginger a Bertie museli tvářit, že se k němu připojují čistě jako společníci, kteří mu pomohou, bude-li třeba. Ovšem skutečným důvodem jejich účasti byla snaha využít jedinečné příležitosti prozkoumat, co se vlastně děje v Daly Flats a snad se i

pokusit nalézt důkazy, které Biggles potřebuje pro australské úřady, má-li se zahájit velká akce proti nepřátelským agentům.

Ginger dobře pochopil, že mnoho z informací, které Biggles tak nutně musí získat, zná samotný Cozens. Protože pro tak zvaného Smithe celý měsíc létal, znal mnoho letištních ploch v divočině, které se podobaly Tarracoomě a Daly Flats. Důvody, proč leží zrovna tady a ne jinde, přirozeně neznal a nepátral po nich. Uvěřil na začátku svým zaměstnavatelům, že jde výlučně o obchod. Při velkých vzdálenostech lidských sídel v Austrálii, to dokonce znělo věrohodně.

Ted' vyvstal i problém domorodců v Daly Flats. Podle Cozense to byli Arnhem Landers – ten nejhorší místní kmen. Jak jim Smith může vládnout, nikdo nevěděl. Bylo známo, že pokud se nechovají přímo nepřátelsky, jsou vůči bělochům přinejmenším velmi zdrženliví a nerespекtují je. A tito lidé pomáhali Smithovi vybudovat v džungli malé soukromé letiště. „Přinejmenším jim musí denně nacpat břicha, jinak si to nedovedu vysvětlit,“ uvažoval Cozens.

Ginger taky neustále uvažoval o důsledcích neklidu mezi černým obyvatelstvem. Nahlas to neříkal, ale dobře věděl, že mnozí z nich jsou nespolehliví a dopouštějí se často krádeží. Smith se odvážil tyto špatně ovladatelné primitivy podnítit k násilným činům. Biggles předpokládá, že cílem je rozpoutání teroru po vzoru afrických kmenů Mau-Mau. Jakou však má Smith záruku, že se černý teror nakonec neobrátí i proti němu? Zná a připouští si Smith tato rizika? Nebo o nich nepřemýšlí a věří, že se o sebe dokáže postarat? Rozhodl se v okamžiku, kdy vypukne povstání, uletět? Vždyť

přece lidé tady dobře vědí, že černoch často někde sebere pušku a úplně bez příčiny zastřelí bělocha, který se s ním po celou dobu přátelil. Co se dá podnikat s takovými lidmi, uvažoval Ginger.

Nakonec tyto otázky položil Cozensovi.

„Neptejte se mě,“ odpověděl pilot. „Vím jenom tolik, že žádný běloch se zdravým rozumem nebude nikdy důvěřovat Smithovým černým bestiím. Nikdy nedokážete odhadnout, co udělají v příštím okamžiku. Lidé, kteří je omlouvají, říkají, že jsou impulzivní. Stačí, když zahlédnou pušku a už chtějí někoho zastřelit. Je jim vlastně jedno, kdo to bude. Sám jsem Smithovi řekl, že není v zemi tak dlouho, aby do toho viděl. Dal jsem mu přečíst pár článků v novinách, ale on jenom pohrdavě vrčel. Já dobře vím, že jestli něco v této džungli začne, dá zatracenou práci to zastavit. Jenom se podívejte dolů.“

Ginger se už dolů díval a pozoroval krajinu tolik odlišnou od té, kterou viděl na východ od Broome. Zde byla ta pravá tropická Austrálie, hustý porost stromů, palem a vysoké trávy, v níž se klikatily stužky vodních toků. Nebylo jich však mnoho, protože Cozens neletěl podél řeky Daly. Znal nejkratší cestu.

Po chvíli odmlčení Cozens pokračoval: „Když tak na to myslím, je docela možné, že násilí v této oblasti už propuká.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Když jsem říkal vedoucímu dopravy, kam se chystám, povídal, ať vyřídím Johnnymu Batesovi, že jeho ženě je už líp. Byla asi nemocná... Myslel, že se tam možná setkám s Johnnym.“

„Kdo je Johnny Bates?“

„Policejní důstojník. Nikdy jsem ho osobně neviděl. Jeden černoch se pokusil někoho probodnout nožem a pak se schoval v buši. Bates se za ním vydal. Je už více než týden pryč. To však není nic zvláštního. Když policisté v severních teritoriích narazí na stopu, jdou po ní tak dlouho, dokud svého muže nedostanou. Bývají pryč týdny i měsíce, žijí z ruky do úst a z každého křoviska může zasvištět oštěp.“

„Mně o tom nemusíte povídat,“ bručel Ginger.

„Před námi je už Fergusson,“ ukázal Cozens na řeku. „Už to nemáme daleko.“ Poněkud změnil kurs a za několik minut oznámil: „To je naše místo, přímo pod námi.“

Ginger zvědavě pozoroval uskupení budov, o němž poslední dobou tolik slyšel. Nebylo vidět nic než skupinu stavení se střechou z vlnitého plechu na místě, které zřejmě vzniklo vysekáním křovisk v buši. Velká prázdná plocha vedle určitě sloužila k přistávání letadel.

Zmocnily se ho pochybnosti o tom, jak budou přijati a co se může sběhnout. Rozuměl tomu tak, že Cozens musí napřed bezpečně přistát a pak se vydají do domu, kde si Cozens vyzvedne věci a bude požadovat výplatu mzdy. Buď od Smithe a pokud nebude přítomen, tak od jeho sekretáře. Cozens si byl jistý, že všechno proběhne klidně. Ginger však chápal, že vývoj situace bude krajně nejistý.

Když Cozens nasadil na přistání, Bertie poznamenal: „Jestli toužil ten Smith po nějakém místě, co není na mapě, pak se mu to splnilo.“

„Máte-li na mysli místo daleko od bělochů, potom souhlasím,“ odpověděl Cozens. „Ale nesmíte být na omylu! Tam dole žije spousta černochů. Oni vědí, jak se

držet z dohledu. Můžete tady chodit celé dny a neuvidíte žádného. Lidé, kteří v tom labyrintu byli a měli štěstí, že to přežili, ti by vám mohli vyprávět.“

Ginger si na něco vzpomněl: „Myslím, že jsem četl o expedici do Arnhem Land, která hledala bělocha, který měl být po ztroskotání lodi u pobřeží zajat černochoy...“

„Vím o tom. Veřejnost požadovala, aby se něco podniklo. Výprava pátrala, kde se dalo, ale bez výsledků. Ostatně starí osadníci to předpovídali. Členové výpravy slyšeli pískot a viděli kouřové signály, ovšem to bylo všechno. Pokud se černocho skrývá, pak ho bílý muž nenajde. To je ztráta času.“

V tu chvíli byl už auster nízko nad zemí.

„Takže jdeme přímo dolů?“ zeptal se Ginger.

„Jistě. Nebudeme dělat žádné cavyky.“

„Není vidět živá duše,“ prohodil Bertie.

„Lidé v domě nás možná neslyšeli, ale ujist'uji vás, že z buše nás pozoruje hodně očí.“

Odmlčeli se. Cozens přistál a zastavil až skoro u domu. „Půjdete oba se mnou?“ zeptal se, když se odepnul a chystal se vystoupit.

„Jistě,“ odpověděl Ginger. „Na letadlo přece uvidíme oknem. A navíc zde bude sotva někdo, kdo by s ním dokázal uletět.“ Všichni tři vystoupili.

„Dveře jsou dokořán,“ upozornil Cozens. „Teď už nás musí slyšet. To je zvláštní, že nikdo nevychází. Smith šel asi skutečně k řece vstříc lodi.“

Slovo „zvláštní“, pomyslel si Ginger, nevystihovalo situaci. Jakmile utichl rytmický hluk motoru austeru, zavládlo na místě podivné, nepřírozené ticho. V těžkém prohřátém vzduchu bylo cítit podivný nepříjemný pach. Něco cizího, nepřátelského a zlověstného bylo všude

kolem. Ginger měl pocit, jako by zde měla každým okamžikem explodovat bomba.

Dokonce původně zcela klidný Cozens se pátravě rozhlížel a na čele mu naskočily vrásky. „Jeví se mi to tu podezřele,“ prohlásil. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Co se vám nelíbí?“ zeptal se Ginger.

„Nejsou tu černoši. To není dobré znamení. Pokaždé jich tu byla spousta.“

„Myslíte, že odešli?“

„Kdepak. Pozorují nás.“

„Příteli, vzmužte se,“ ozval se Bertie. „Začíná mi z vašich řečí naskakovat husí kůže.“

„Jenom mějte oči otevřené,“ varoval ho Cozens.

Ginger ukázal rukou: „Tam u toho přístřešku někdo leží. Myslím, že je to černoch.“

Šli několik kroků tam, kam ukazoval. Byl to skutečně černoch. Ležel nehybně, protože byl mrtvý.

„Pamatuji si ho, byl to jeden z domácích sluhů,“ řekl Cozens.

„A tamhle je další,“ vykřikl Bertie.

Ke druhému tělu však už nešli. Leželo poblíž křovinatého porostu a Cozens je varoval. Křovisko bylo ideální úkryt, z něhož mohly začít létat oštěpy. „Pojďme dovnitř,“ řekl krátce.

Opatrně a těsně za sebou vstoupili do domu.

Hned za dveřmi se Cozens prudce zarazil, protože ve tmě na něco šlápl. Ostatní se také zastavili a dívali se na podlahu.

Byla to noha, nebo přesněji bota. Vysoká kožená bota.

Cozens sáhl po své pistoli. Opatrně postupoval dopředu. Zbylí dva ho napodobili. Za okamžik se už

všichni tři skláněli nad tělem muže, které leželo na podlaze. Byl to běloch a měl na sobě uniformu.

Cozens na smrt zbledl a ztěžka vzdychl. „To bude Bates,“ řekl. „Kdo jiný by to mohl být než Bates.“ Pomalu přešel očima každyčkový kout v místnosti, jako kdyby se tam vrah stále skrýval.

„Strašné,“ bylo jediné, co řekl Ginger.

„Sledoval určitě svého muže až sem.“

Bertie se sklonil k tělu mrtvého policisty. „Střelili ho,“ oznámil. „Byl střelen zezadu do hlavy. Kde je jeho zbraň?“

„Museli ji odnést, nikde zde není.“

„Přišli jsme příliš pozdě,“ řekl Bertie. „Nemůže být mrtev déle než půl hodiny.“

„Ale lidé z tohoto domu snad nejsou tak šílení, že by riskovali vraždu policisty,“ uvažoval Ginger.

„Asi ne. Bates pronásledoval svého muže, ten vběhl dovnitř a Bates za ním. Byl zastřelen zezadu. Mohlo zde být víc černochů než jeden. Když začala střelba, černí sluhové se dali na útěk. Nevím, kdo je zastřelil a teď na tom nezáleží. Čím dřív zmizíme, tím lépe. Píchli jsme do vosího hnízda. Všichni černoši okolo budou určitě v pohybu. Batese vezmeme s sebou.“

„Kam se ale poděli zdejší běloši?“ zeptal se Ginger, když se vzpamatoval z otřesu po hrůzném nálezu.

„Možná se někam ukryli. Uvidíme.“

Brzy zjistili, že nikdo se nestačil ukrýt. Byli mrtví, ubodaní ostrými oštěpy. Sekretář přímo ve své kanceláři, kuchař v kuchyni a další domácí zaměstnanci v chodbě. Všechno kolem bylo rozházené nebo leželo na zemi, jedna věc přes druhou.

„Muselo se to stát ve chvíli, kdy uslyšeli, že se blížíme,“ řekl Cozens. „Je to tedy masakr.“

„Zrovna cestou sem jsme se bavili, že by se něco takového mohlo stát,“ vrtěl hlavou Ginger. „Proč myslíte, že se do toho dali?“

„Dorazil sem Bates. Ten šel po jednom z nich. Zabili ho a když uviděli krev, začali řídit jako šílení. Jsou už takoví. Musíme spěchat. Čím dřív se nám podaří to ohlásit v Darwinu, tím líp. Buďte připraveni okamžitě střilet. Oni nás pozorují. Možná neudělají nic, ale možná, že zaútočí. Pokud by nám odřízli cestu k letadlu, nevím, nevím...“

Ginger šel ke dveřím, aby se podíval na letadlo. Poblíž austeru stálo cosi, co se jevilo jako kmen stromu. Vypadal docela přirozeně, s trčícími ulámanými větvemi. Divné bylo však to, že si ničeho podobného předtím nevšiml. Bylo to podivné. Pahýl stromu byl před austerem docela blízko. Kdyby ještě kousek popojel, musel by do něj vrazit. Ginger si byl jist, že by Cozens nikdy neriskoval, kdyby těsně před sebou viděl překážku.

Bylo to tam předtím? Díval se pozorně, ale pahýl byl nehybný. Zavolal ostatní. „Podívejte se, tomu nerozumím,“ volal. „Cozensi, copak jste při přistávání skoro narazil do kmene stromu?“

„Do stromu?“ opakoval nechápavě Cozens a běžel se podívat. Ginger se obrátil. „No ano,“ odpověděl. „Tam vpředu –“ Slova mu však zamrzla na rtech. Před letadlem teď stály dva podivné pahýly stromů s ulámanými větvemi.

Cozensovi stačil jediný pohled. Zvedl pistoli a volal na ostatní: „Pozor! Jsou dva. Dávejte pozor na oštěpy!“

I když byl takto varován, nestačil se Ginger divit rychlosti, s níž oba kmeny stromů oživly. Rychlostí blesku se vzpřímily a současně zasvištěly dva oštěpy.

Tři běloši se instinktivně přikrčili a tak se oštěpy bezmocně zaryly do dřevěné stěny domu. Oba černoši se potom dali na útěk. Cozens vypálil. Jeden z nich upadl, ale okamžitě se zvedl a zmizel i se svým druhem v džugli.

„Pojďme,“ vykřikl úsečně Cozens. „Těch bestíí jsou zde desítky. Držte se pohromadě a kryjte mě, než nastoupím. Dokud nenastartuji, musíte pálit na obě dvě strany.“

„A co Bates?“ napadlo Gingera.

„Musíme ho zde nechat. I tak budeme mít co dělat, abychom v pořádku nastoupili. Potřebujeme volné ruce.“

Brzy se ukázalo, že měl pravdu, protože jakmile vykročili, vyřítilo se z porostu mnoho černochoů a ve vzduchu zasvištěly oštěpy. Několik černochoů se dostalo mezi bílé muže a letadlo.

„Zpátky!“ křičel Cozens. „Musíme zpátky do domu! Nedá se nic dělat. Takhle to nedokážeme.“

Utíkali a v běhu divoce pálili do všech stran, kde se něco černého hýbalo. Nebyl to zdaleka důstojný ústup, ale byl úspěšný. Gingerovi to připadalo jako zázrak, že nikdo nebyl zasažen. Podél cesty, kde běželi, trčely ze země oštěpy.

Uvnitř potom se dívali jeden na druhého.

„Napálíme to do nich z oken,“ řekl Bertie. „Podívejte! Teď se mi to podařilo. Už leží!“

Zaujali pozice ve všech třech oknech. V tom unikl z Gingerových rtů výkřik plný zděšení.

Nebylo třeba nic vysvětlovat. Auster hořel.

## Bitva v Daly Flats

Chvíli všichni v místnosti bezmocně sledovali, jak auster postupně zachvacují plameny. Na záchranu letadla nebylo ani pomyslení, i kdyby zde černoši nebyli. Hořící oštěp se zabodl těsně u palivové nádrže. Výsledek není třeba popisovat. Dokonce i černoši před horkem sálajících plamenů ustoupili, ale pořád se drželi při sobě, podupávali, mávali oštěpy a ječeli. Přidal se k nim i ten zraněný, který nápadně kulhal. Další zasažený ležel bez hnutí a ostatní si ho nevšimli.

Jedinou světlejší stránkou události bylo podle Gintera to, že domorodci se zabývali jenom svým válečným tancem a vůbec se nechystali zaútočit na dům. Naši trosečníci měli tedy chvíli k oddechu.

Cozens namířil pistoli, ale pak ji pomalu sklonil a řekl sklesle: „Nemá to smysl. Letadlu už nepomůžeme.“

„Škoda, že se to tu nesešlo, ještě když zde byl ten tchoř Smith,“ poznamenal Bertie a čistil si svůj monokl.

„Mohlo se to stát,“ připustil Cozens, „a myslím, že je škoda, že se to nestalo. Dorazili jsme sem v nejhorší možnou dobu. Kdybychom přiletěli o hodinu později, už by černoši dali dávno průchod svým instinktům, trochu by vychladli a pravděpodobně by utekli do buše. My jsme je ovšem zastihli ve varu.“

„Co teď asi udělají?“ ptal se Ginger.

„To přece naši domorodí kamarádi sami nevědí.“

Mohou na nás vyrazit, ale pokud horečka opadla, je možné, že zmizí.“

„Díkybohu má tenhle dům pevnou plechovou střechu,“ konstatoval Bertie. „Jinak by mohli zkoušet štěstí s těmi prokletými hořícími oštěpy.“

Ozval se Cozens: „Myslím, že bychom zde mohli trochu uklidit, než uvidíme, co černoši zamýšlejí. Rozhodně bychom zde neměli nechat ležet mrtvá těla. Gingere, občas se na černochoy podívejte a křikněte na nás, kdyby vyrazili k útoku.“

Cozens a Bertie odešli a nechali Gintera na hlídce u okna.

Vrátili se asi po deseti minutách a Cozens se zeptal: „Tak co provádějí?“

„Odešli,“ bylo jediné, co mohl říci Ginger. „Napřed se shlukli a pak se rozptýlili do buše.“

Cozens rozvažoval. Pak řekl: „Buď se opravdu uklidnili, nebo plánují nějaký podraz. Znají jich spoustu. Střílejte na všechno, co se hýbe, i když to vypadá jako zvíře. Kolik je hodin?“

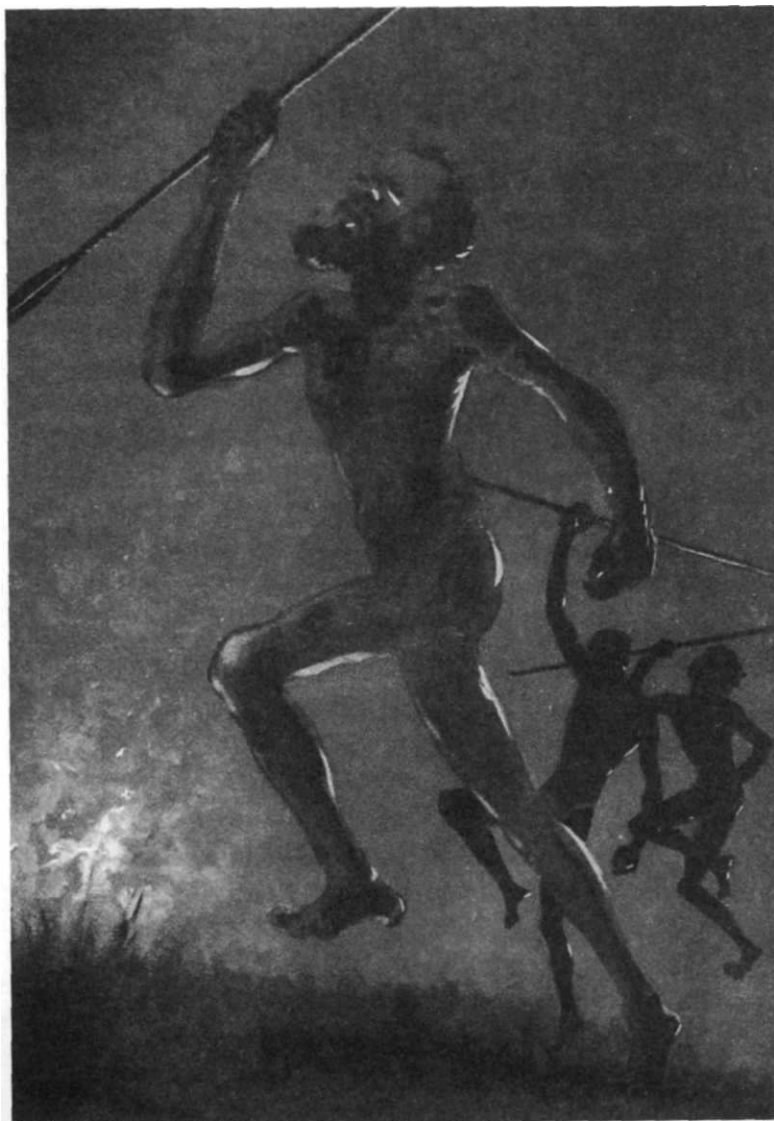
Ginger mrkl na své zápěstí: „Čtvrt na tři. Biggles bude už každou chvíli zpátky v Darwinu. Pokud se neukážeme, určitě se sem vydá s Vydrou, aby zjistil, co se stalo.“

„To bude fakticky prima,“ zvolal Bertie. „Ocitne se rovnou uprostřed téhle mely.“

„Musíme ho nějak varovat.“

„To se řekne. Jak?“

„Mohli bychom se zkusit s Darwinem spojit vysílačkou. Zde v domě by přece nějaká měla být.“



*Dokonce i černoši před horkem sálajících plamenů ustoupili,  
ale pořád se drželi při sobě, podupávali, mávali oštěpy a ječeli.*

„Měl bys říct, že zde určitě byla,“ dodal Bertie. „Ti bystří hoši, co čekají venku, z ní dozajista udělali fašírku. Jsou sice pitomí, ale o rádiu už nejspíš slyšeli.“

„Pak musíme vymyslet něco jiného,“ nedal se Ginger.

Zavládlo ticho. Horko bylo nesnesitelné a venku se nic nehýbalo. Jenom z trosk letadla stále stoupal kouř. Kdyby zde sám nebyl, Ginger by nikdy neuvěřil že se takové věci mohou stát v zemi, kterou považoval za stejně bezpečnou jako Anglii. Pak si ovšem uvědomil, že stejně museli smýšlet běloši v Keni, dokud nezačaly potíže s Mau-Mau.

„Jsou tři dvacet,“ řekl Bertie. „Co asi dělá Smith a ta banda na škuneru? Podle vás, Cozensi, by už pomalu měli být tady.“

„Pokud přijdou, dostanou se hned do středu dění, abych tak řekl.“

„To je vůbec to nejlepší, co se může stát,“ pochvaloval si Bertie. „Děsně by mě potěšilo, kdybych tu svini Smithe uviděl napíchnutého na oštěp. To by byla správná odplata za všechno, co způsobil.“

Venku však vládl stále ospalý klid.

„Myslíte, že odešli?“ vyhlížel z okna Ginger.

Cozens zavrtěl hlavou: „Kdepak! Ti někde vykukují z keřů a čekají, až jeden z nás vyjde ven. Čas pro ně nic neznamená. Dokáží čekat celé dny.“

„To je od nich milé,“ mumlal Bertie.

„Musíme vymyslet nějaký varovný signál pro Bigglese,“ vracel se k původnímu tématu Ginger. „Děším se toho, až přistane.“

„Radil bych počkat, dokud ho neslyšíme,“ odpověděl Cozens. „Myslím, že bude dobré, když si ti černí venku budou myslet, že nás už skoro mají. Jak uslyší, že se blíží další letadlo, začne jim to vrtat hlavou a nebudou tak pozorní.“

Ginger se podíval na Bertieho: „Místo toho nicnedělání bychom měli prohledat Smithovu pracovnu. Vždyť přece hlavně kvůli tomu jsme tady.“

„To je nápad,“ zvedl se Bertie. „Čekání mě děsně nudí.“

V místnosti sloužící jako kancelář našli spoustu papírů. Některé se povalovaly na zemi, protože domorodci se zřejmě vyžívali v co největším nepořádku. Veškeré písemnosti však byly nesrozumitelné. Některé byly zašifrovány, jiné byly psány v ruštině.

„Naši hoši z dekódovacího oddělení si s tím určitě poradí,“ ujišťoval Ginger.

„Pokud to k nim dokážeme dopravit, starý brachu. Ještě nás čekají všelijaké drobné nepříjemnosti, pokud rozumíš, co tím míním.“

„Co může být za těmi dveřmi?“ tázal se Ginger a zkusil kliku dalších dveří. Bylo však zamčeno. Zavolal proto na Cozense: „Co je v pokoji za Smithovou pracovnou?“

„Nevím,“ odpověděl Cozens. „Nikdy mi tam nedovolili vstoupit. Vždycky bylo zamčeno.“

„Zkusíme se tam dostat,“ navrhl Bertie, zapřel se pevně a zabral celou svojí váhou.

Dveře náporu odolaly, jakmile se však přidal i Ginger, nakonec s rachotem povolily a otevřely se dokořán.

„Páni, to jsou mi tedy věci!“ vykřikl Bertie, když se rozhlédl. Pokoj byl něco mezi zbrojnicí a chemickou laboratoří. Ve stojanech byly umístěny různé typy pušek, na policích pistole. U zdi stálo několik beden plných střeliva. Na stolech a na dalších policích bylo zase vidět chemické nářadí, váhy, zkumavky, kahany a spoustu lahví s různými chemikáliemi. Na stole se povalovaly úlomky různých kamenů.

„Smith se rozhodně nemusí bát nedostatku zbraní,“ prohlásil Bertie.

„Určitě neuvažoval, že by se všechny použily,“ všiml si Ginger. „Mnohé patří k nejlevnější a dnes už zastaralé sortě. Nechtěl je určitě používat sám, ale snad je chtěl rozdat černochům, až začnou nepokoje.“ Prohlížel si jednotlivé kusy a po chvíli řekl s přesvědčením: „Myslím, že se nemýlím. Vsadil bych se, že je přivezla von Stalheanova loď, která ztroskotala ve *willie-willie*. Toto zboží nemohlo nikdy projít celníci. Po ztroskotání to všechno naložili na škuner a dopravili po řece přímo sem. Všechno pro to mluví.“

„Dejme tomu,“ souhlasil Bertie. „K čemu je ale všechen ten ostatní binec tady?“

„Vzorky hornin. Nic jiného to nemůže být. Smith nebo někdo pod jeho vedením zde hledá uran. Austrálie je na jeho naleziště bohatá. Na ostrově jsme přece našli Geigerův počítač. Teď víme, k čemu měl sloužit. Loď přivezla i peníze. Snad aby mohli domorodcům platit. Pravděpodobně to byly padělky.“

„Rozumím,“ přikývl Bertie. „To jsou odpovědi na řadu našich otázek. A co máme tady?“ zvedl víko jedné bedny. „Granáty! Panečku! To měl zřejmě nachystáno na černochoy, kdyby se obrátili proti němu.“

Ovšem podívej, tohle přece nejsou granáty s běžnou trhavinou. Zde je slzný plyn! Ten darebák myslel opravdu na všechno.“

„Mohou se nám hodit,“ řekl s pousmáním Ginger.

Vrátili se za Cozensem, který právě opatrně otevíral okno. „Musím trochu vyvětrat,“ prohlásil. „To horko je vražedné. Takové lepkavé horko je tu vždycky, když se blíží *wet*. Naposledy tak bylo asi před týdnem.“

„Co je *wet*?“ ptal se Ginger.

„Déšť přece. Nikdy jste neviděli pořádný déšť, pokud jste ho nezažili tady. Chrstá to jako z tisíce věder a pořád to nepřestává. Možná právě blížící se změna počasí tak zapůsobila na černochoy. Zahraje to na nervy skoro každému. Poradím vám. Jestli se odsud nedostaneme dřív než to začne, měli bychom zde nějaký čas zůstat. Při viditelnosti nula není pravděpodobné, že by pro nás někdo přiletěl.“

„Říkáte nám opravdu samé potěšující a optimistické věci,“ zašklebil se Bertie. „Začněte už raději přemýšlet o něčem jiném.“

Cozens odhadoval, co se děje na obloze: „Vůbec se mi nelíbí ta divná záře. Něco se bude dít. Kolik je hodin?“

„Čtvrt na čtyři,“ odpověděl Ginger. „Pokud Biggles –“ Cozens ho zarazil uprostřed věty: „Tiše! Poslouchejte!“

Nekonečné ticho venku najednou skončilo. Ozvaly se lidské hlasy. Zatím byly dost daleko, ale přibližovaly se.

„To je Smithova banda,“ prohlásil Cozens. „Poznávám jeho hlas. Mluví vždycky tak, jako by ostatní

byli úplně hluchí. Zdá se, že se chytí do své vlastní pasti. Však brzy uvidíme.“

„Neměli bychom ho nechat jenom tak,“ namítl Ginger.

„Proč ne?“

„Nemám rád představu, že budu jenom přihlížet tomu, jak černoši bodají do bílých lidí.“

„To zní dobře,“ ušklíbl se Cozens. „Ale nějak rychle zapomínáte, že to byl on, kdo poštvál černé proti bílým. On je dostal do pohybu a teď by mohl osobně vyzkoušet, jak skvěle si jeho černoši proti bílým vedou. A nesmíme zapomenout ani na Johnnyho Batese ve vedlejší místnosti.“

„Stejně nemůžeme nic dělat,“ dodal Bertie.

„Souhlasím s vámi,“ kývl Cozens. „Kdo chce, ať nasazuje krk, ale já můžu za sebe říct jenom tolik, že za žádných okolností nebudu riskovat ránu oštěpem kvůli gaunerovi, který mě podvedl, a který bude stejně viset.“

„Mohli bychom aspoň křičet, abychom jim dali šanci,“ nedal se odradit Ginger.

„Můžete křičet podle libosti. Ale pokud černoši odtáhnou, uvidíte, co Smith udělá nám, když bude moci.“

Ginger přistoupil k oknu. „Von Stalhein,“ vykřikl. „Blíží se od řeky. Tudy vede pěšina,“ ukazoval Cozens.

„Von Stalheine!“ volal Ginger z plna hrdla.

Hlasy venku zmlkly a opět zavládlo ticho. Krůpěje potu stékaly Gingerovi po tváři. „Vraťte se!“ křičel. „Černoši jsou na válečné stezce!“

Varování nedosáhlo svého cíle. Co se stalo, stalo by se asi v každém případě. Volání snad ještě události urychlilo. Smith, hnáný spíše zvědavostí než strachem, udělal jenom to, co se dalo čekat.

„To je on, ten Smith,“ řekl Cozens, když se na stezce objevil hřmotný muž, doprovázený dalším bělochem. Tím byl Ivan. Vedle něj našlapoval ještě jeden běloch. Za nimi nesli dva černoši těžké balíky. Všichni spěchali a rozhlíželi se, kdo na ně volá.

Ginger čekal, až se objeví posádka škuneru a především von Stalhein. Avšak ještě se nestačili ukázat, když vypukl nepřehledný zmatek.

Jakmile Smith zahlédl zbytky spáleného letadla, řekl něco ostatním a spěchal si tu spoušť prohlédnout zblízka. Oba domorodci odložili svůj náklad a čekali. V džungli se nepohnul ani lísteček a Ginger si začal myslet, že černoši už odešli.

Avšak Cozens zahlédl něco, co vzbudilo jeho podezření nebo snad to byla naopak ta podivná nehybnost, která mu napověděla, že teď se určitě něco stane. V každém případě otevřel dveře, k nimž se ti venku mezitím vydali a vykřikl: „Dávejte pozor!“

Bylo však pozdě. Najednou byl vzduch plný letících oštěpů vržených černochoy, kteří se vyrojili ze svých úkrytů.

Ivan a druhý běloch padli na místě. Nestáčili ani sáhnout po svých zbraních. Smith se rozběhl do domu.

Naše trojice v domě pálila ze dveří a několik černochoů kleslo k zemi. Jenom této palbě vděčil Smith za to, že se dostal až na vzdálenost deseti yardů od dveří domu. V tu chvíli se za Smithem vydal jeden z rozdivočelých domorodců a zezadu ho svým oštěpem probodl. Hned nato upadl provrtán třemi kulkami. Smith se zhroutil několik kroků před ním.

První z domorodců s balíky se otočil a utíkal zpátky na pěšinu, kterou přišli. Za chvíli zmizel v džungli.

Druhý běžel k domu, byl zasažen oštěpem do stehna, ale nakonec dovrávoral do dveří a dva kroky za prahem upadl na podlahu.

Většina černochů teď pobíhala na prostranství před domem a vytahovala své oštěpy, aby je mohla znovu použít. Nedali se rušit ani střelbou, která tu a tam některého zkosila. Tehdy si Ginger vzpomněl na granáty se slzným plynem. Nacpal si jimi všechny kapsy, vyběhl před dům a začal je vrhat všemi směry tak rychle, jak jen to bylo možné. Účinek jeho úsilí nebylo možné zhodnotit, protože okolí domu spolu s útočícími černochy bylo najednou zahaleno bílým dýmem. Vrátil se tedy do domu a spatřil, jak se Cozens a Bertie snaží dopravit Smithe dovnitř, což jim šlo vzhledem k jeho tělesné váze špatně. Taky jim překážel oštěp trčící ze zad. Cozens jej nakonec opatrně vytáhl, ale hned poznamenal, že to nemělo smysl. Muž byl už mrtev. Oštěp mu pravděpodobně probodl srdce.

Jako by vývoj událostí ještě nebyl dosti dramatický, zaslechli najednou zvuk leteckých motorů. Ginger vyhlédl ven a spatřil Vydru, která se k nim blížila v nevelké výšce nad vrcholky nejvyšších stromů.

„To je přece Biggles!“ volal. „Necháme ho přistát?“

Než se však mohli odhodlat k jakémukoliv činu, podvozek Vydry se už dotkl země a letadlo po přistání rolovalo k nim.

„Musíme přidat slzného plynu,“ rozhodl se Cozens. „Kde je ta bedna?“

Ginger mu ji ukázal a během chvilky pak všichni tři soutěžili, kdo dohodí dál mezi keře, kde se mohli skrývat jejich černí protivníci. Účinek svého počínání mohli brzy

slyšet, ačkoliv neviděli nic. Z porostu buše se všude ozývaly zoufalé výkřiky a nárek.

Vydra zastavila asi třicet yardů od domu a posádka začala vystupovat. První byl Biggles, bledý v tváři a s krvavýma očima. Příliš potěšeně nevypadal. „Co to, k čertu, vyvádíte?“ volal.

„Černoši zešíleli,“ odpovídal Ginger. „Byla to hrůza! Zabili spoustu lidí a my jsme je teď museli zahnat Smithovým slzným plynem.“

„Kde je Smith?“

Ginger ukázal na zem: „Tamhle. Mrtev. Probodli ho oštěpem.“

Bertie a Cozens taky vyšli ven. Z opačného směru se blížili čtyři dosud neznámí muži. Algy zůstal u letadla.

Biggles je stručně představil. Příchozími byli – plukovník MacEwan z tajné služby, jeho osobní asistent a dva policejní úředníci.

„Kdo s tím masakrem začal?“ staral se Biggles. „Algy nám řekl, co se přihodilo včera a dnes ráno a taky to, proč jste se sem vydali.“

„Nezačali jsme zabíjet, ujišťuji tě,“ odpověděl Ginger s důrazem. „Všechno to vypuklo dřív, než jsme přišli. Zavraždili Batese, policistu z Darwinu a všechny lidi, kteří se nalézali v domě. Ocitli jsme se v té vřavě, bránili jsme se z domu a černoši nám zatím zapálili letadlo.“

Ginger, Cozens i Bertie pak museli všem o svém dobrodružství podrobně vyprávět.

„Kolik černochů se tady teď zdržuje?“ zeptal se plukovník MacEwan a pokynul směrem k džungli. Nyní tam opět vládlo ticho.

„Mohlo jich zůstat tak čtyřicet,“ odhadoval Cozens.

„Myslím, že bychom to zvládli, kdyby se vrátili. Pochybuji však, že by se odvážili,“ poznamenal plukovník. „Teď se ovšem musíme podívat, co se dělo v domě.“

Od tohoto okamžiku převzali členové australských bezpečnostních složek vyšetřování celého případu.

„Chvilí jsem na vás v Darwinu čekal,“ vyprávěl Biggles Gingerovi a Bertiemu. Cozens mezitím odešel s policisty dovnitř. Biggles pokračoval: „Protože však jste se stále neobjevovali, hned mi došlo, že se zde něco nemilého děje a tak jsme vyrazili, abychom to zjistili. Toto místo by ale stejně čekal policejní výsadek. Plukovník MacEwan o tom rozhodl ještě dřív, než jsme sem letěli... Mimochodem, kdepak je von Stalhein?“

„Není zde,“ informoval ho Ginger. „Vypadá to, že nikdo z lidí, kteří byli na škuneru, nakonec se Smithem nevrátil. Možná, že tam k něčemu mezi nimi došlo, když se Cozensovi podařilo uprchnout... Nevíme...“

Biggles souhlasně přikývl: „Von Stalhein je dítě štěstěny. Kdykoliv začne obcházet ta s kosou, on nějak pokaždé unikne. Nevadí... Policie určitě škuner zadrží, když se pokusí opustit ústí řeky a možná, že ještě dřív.“

Je třeba už teď poznamenat, že se to nepodařilo, i když Australané vynaložili na polapení Matildy velké úsilí. Škuner vlastně zachránil *wet*, úporný déšť, který na několik dní snížil viditelnost. Poskytl lodi možnost úniku. Ginger si to vysvětloval tak, že Smithův černý sluha, který utekl do buše zpátky po pěšině, se pravděpodobně vrátil k řece a varoval posádku. Pravdou je, že policejní jednotky jeho tělo nikde nenašly. O několik týdnů později přišlo hlášení, že na jednom z Melvilleových

ostrovů ztroskotala loď, která mohla být Matilda. Nepodařilo se to však potvrdit a policie stále pátrá po Bollerovi a jeho posádce.

\* \* \*

Je nezbytné dodat závěrem ještě několik slov. Plukovník MacEwan se svými lidmi podrobně propátral celý dům a shledal, že Bigglesova obvinění se zakládají na pravdě. Vydra se potom vydala do Darwinu s nákladem písemností a vrátila se spolu s halifaxem s policejní jednotkou, která měla dostatek prostředků, aby zabránila pokračování nepokojů. Černoši však brzy vystřízlivěli a když se vrátili na místo bojů, pochopili, co způsobili a v tichosti odtáhli do džungle.

Celé spiknutí bylo nakonec odhaleno, protože se podařilo najít i úplný seznam nepřátelských agentů v Austrálii, včetně těch, kteří přistáli spolu s von Stalheimem v záchranném člunu. Z důvodů bezpečnosti země se však podrobnosti celé aféry na veřejnost nedostaly. Zajímavého očitého svědka získaly soudní orgány v černém sluhovi, který byl v boji zasažen oštěpem do stehna. Po uzdravení vypověděl do protokolu řadu zajímavých detailů.

Plán spiklenců byl velkolepý. Vybudovali síť agentů ve všech koutech australského kontinentu. Jejich úkolem bylo odhalit tajemství výzkumu atomových zbraní i řízených střel a rovněž měli přispět k podlomení australského hospodářství. Hodně si slibovali od agitátorů, kteří se rozptýlili do oblastí, kde žijí černoši. Počítalo se i s tím, že v okamžiku vzplanutí nepokojů

budou vybraní černoši vybaveni zbraněmi. Laboratoř v domě byla moderně zařízena přístroji a chemikáliemi na zkoumání minerálů důležitých pro jaderný výzkum. Původně se měli lidé, zbraně a zařízení prostě jen přemístit ze zaoceánské lodi na Matildu, která by je dopravila po řece až do Daly Flats. Selhalo to jenom díky tomu, že hlavní organizátoři za železnou oponou si neuvědomili, jaké počasí zachvátí severozápadní Austrálii mezi listopadem a dubnem, kdy v úseku mezi zálivem Exmouth a Osmdesátimílovou pláží řádí jeden *willie-willie* za druhým.

Biggles se svými spolupracovníky se k večeru vrátil do Darwinu. Akci převzal plukovník MacEwan. Biggles ani ostatní už nikdy nenavštívili Daly Flats. Nebylo to zapotřebí a nic je tam nelákalo. Trochu si odpočinuli a Biggles musel pochopitelně sepsat podrobné hlášení o celé záležitosti. Pak ještě vykonali přátelskou návštěvu u Billa Gilsona v Broome. Na – konec se vydali na zpáteční cestu do Londýna. Až později se dověděli, že Bill byl za svůj podíl na akci v Tarracoomě povýšen. Zatčení byli odsouzeni podle zákona.

Cozens brzy získal nové zaměstnání u letecké společnosti Qantas. Létá s constellationem. Nejenže se nedostal do žádných potíží kvůli svému letu s austerem, kdy porušil pokyny letecké služby, ale s ohledem na významnou úlohu, kterou v případě sehrál, byla mu nahrazena škoda, kterou utrpěl.

Takže když máme nyní jednou větou shrnout, co se přihodilo, musíme říci, že jediní, kterým Bigglesova návštěva Austrálie uškodila, byli ti, kdož se zločinně spiklil proti této krásné zemi.

Stalo se tedy to, co se má stát vždycky.

## Obsah:

Předmluva  
Novinář *nabízí* hádanku  
Nedozírné prostory  
Noc plná nepohodlí  
Bezejmenný ostrov  
Rozhovor se seržantem Gilsonem  
Někdo je předešel  
Nejasné vyhlídky  
Protivník udeří  
Vražda v pustině  
Tarracooma cení zuby  
Tahy a protitahy  
Zneklidňující zprávy  
Zoufalá situace  
Loučení s austerem  
Bitva v Daly Flats

William Earl Johns

## BIGGLES V AUSTRÁLII

Z anglického originálu *Biggles in Australia* přeložil Pavel Jansa

Obálku s využitím motivu Zdeňka Buriana navrhl Josef Pinkava

Vydalo nakladatelství Riopress Praha v roce 1997  
jako svoji 114. publikaci.

Odpovědný redaktor Jaroslav Kalát.

Vytiskla ČTK-Repro Brandýs nad Labem

Doporučená prodejní cena 86,– Kč

ISBN 80-85611-26-0